

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BASED ON A SCREENPLAY BY
N
DAN MAZEAU

DAMSEL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

EVELYN SKYE

DAMSEL

EVELYN SKYE

BASED ON A SCREENPLAY BY
DAN MAZEAU

DİA60N KARA UAL 7 bY İ77S7 GÖKYÜZÜ

RANDOM HOUSE WORLDS
NEW YORK

Damsel bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 by Netflix, Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde, Penguin Random House LLC, New York'un bir bölümü olan Random House'un bir baskısı olan Random House Worlds tarafından yayınlanmıştır.

R H tescilli bir ticari markadır ve R H W ve kolofon Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

Dan Mazeau tarafından yazılan senaryodan

uyarlanmıştır Yönetmen Juan Carlos Fresnadillo

L C C -----P D

İsimler: Skye, Evelyn, yazar.

Başlık: Damsel / Evelyn

Skye.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Random House Worlds, 2023

Kimlik bilgileri: LCCN 2022055290 (basılı) | LCCN 2022055291 (e-kitap) | ISBN 9780593599402 (ciltli) | ISBN 9780593599419 (e-kitap) Konular:

LCGFT: Fantastik fikir. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3619.K935 D36 2023 (baskı) | LCC PS3619.K935 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23/eng/20221122

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2022055290> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2022055291> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593599419

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Elizabeth Rendfleisch tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır Başlık sayfası resmi tetyanatr/stock.adobe.com tarafından yapılmıştır

Süsleme migfoto/stock.adobe.com tarafından

Kapak tasarımı: Cassie
Gonzales Kapak illüstrasyonu:
Ruben Ireland

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Kopya

hakkı

Elodie

Elodie

Elodie

Lucinda

Elodie

Elodie

Elodie

Elodie

Elodie

Isabelle

Elodie

Elodie

Elodie

Isabelle

Cora

Elodie

Elodie

Elodie

Elodie

Floria

Cora

[Alexandra](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)

[Victoria](#)

[Elodie](#)

[Lucinda](#)

[Elodie](#)

[Victoria](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)

[Victoria](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)

[Victoria](#)

[Elodie](#)

[Alexandra](#)

[Elodie Elodie](#)

[Floria](#)

[Isabelle](#)

[Alexandra](#)

[Elodie](#)

[Henry](#)

[Elodie](#)

[Floria](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)

[Elodie](#)
[Khaevis](#)
[Elodie](#)
[Floria](#)
[Lucinda](#)
[Elodie](#)
[Floria](#)
[Sonsöz](#)

[İthaf Teşekkür](#)

[Yazarın Ejderha Dili Üzerine Notu](#)

[Ek A: Khaevis Ventvis Fonolojisi ve Telaffuzuna Giriş Ek B: Khaevis Ventvis Grameri ve Sentaksına Genel Bakış Ek C: Khaevis Ventvis-İngilizce Sözlük, Kısaltılmış](#)

[Ek D: Evelyn Skye Tarafından Kısaltılmış İngilizce-Khaevis Ventvis Sözlüğü](#)

[Yazar Hakkında](#)

ELODIE

İçerideki dünya, dünyanın geri kalanı ilerlerken, çorak Inophe daha da daha da geçmişe. Yetmiş yıllık kuraklık, düklüğün yetersiz ekim alanlarını uçsuz bucaksız kum tepelerine dönüştürmüştü. İnsanlar su için kaktüs bahçelerini hasat ediyor ve bir takas sistemi içinde varlıklarını sürdürüyorlardı; bir çitin onarılması karşılığında uzun bir ev kumaşı; bir diş ağrısını hafifletmek için bir tentür karşılığında bir düzine yumurta; ve özel günlerde, küçük bir çuval değerli ithal un karşılığında bir keçi.

"Her şeye rağmen çok güzel bir yer," dedi Dük Richard Bayford, atını yumuşak kahverengi araziye bakan bir platonun kenarına sürerken, orada burada demir ağaçlarının zayıf dalları ve akasyaların sarı çiçekleriyle kırılmıştı. Uzun boylu ve sırim gibi bir adamdı, yüzü kırk beş yıldır amansız güneşin altında buruş buruştu.

"Burası her şeyiyle çok güzel bir yer," dedi kızı Elodie onun yanında atını sürerken nazikçe. Yirmi yaşında olan Elodie, kendini bildi bileli Inophe Dükliği'nin idaresinde ona yardım ediyordu ve bir gün kâhyalık görevini devralacaktı.

Lord Bayford kıkırdadı. "Her zamanki gibi haklısın, güvercinim. Inophe her şeyiyle çok güzel."

Elodie gülümsedi. Yaylalarının aşağısında, uzun kulaklı bir tilki Bir çöl söğüdünün gölgesinde, bir kayanın etrafında bir şeyi -muhtemelen bir gerbil ya da kertenkele- kovalıyordu. Doğuda, dalgalı kum tepeleri yükselip alçalıyor, dağlar

Kumlar ısıltılı bir denize doğru akıyordu. Elodie'nin tenindeki kuru sıcaklık bile eski bir dostun hoş geldin kucaklaması gibiydi.

Arkalarındaki çalılıkta bir hışırtı vardı.

"Affedersiniz, Lord Bayford." Elinde bir staff taşıyan bir adam ortaya çıktı. Bir dakika sonra da onu, dikenli çiçeklerin başlarını ve dikenli saplarını ayırım gözetmeksizin ısırp yutan sakallı gri çöl keçileri sürüsü takip etti. Keşke Inophe halkının da böyle diş etleri ve demirden mideleri olsaydı, bu sert iklimde çok daha iyi hayatta kalabilirlerdi.

"İyi günler, Leydi Elodie." Dük ve Elodie attan inerken çoban yırtık pırtık şapkasını çıkarıp başını eğdi.

"Nasil yardımcı olabiliriz, Immanuel?" Lord Bayford sordu.

"Lordum... En büyük oğlum Sergio evlenmek üzere ve ailesi için yeni bir eve ihtiyacı olacak. Sizin yapabileceğinizi umuyordum..."

Duraksama tuhaf bir hal almadan Lord Bayford söze girdi. "İnşaat malzemelerine mi ihtiyacınız var?"

Immanuel başını iki yana salladı ama sonra başını salladı. Inophean geleneklerine göre babalar oğullarına düğün günlerinde yeni evler, anneler de kızlarına el yapımı gelinlikler hediye ederdi. Ancak onlarca yıl süren yoksullaşma, eski geleneklerin devam etmesinin giderek zorlaştığı anlamına geliyordu.

Lord Bayford, "Sergio'nun kulübesi için malzeme sağlamak benim için bir onurdur," dedi. "Yapımında yardıma ihtiyacınız var mı? Elodie özellikle güneş enerjisi tesisatında çok iyidir."

"Doğru," dedi. "Sergio ve karısının güneş enerjisiyle çalışan su deposunda biriktirdikleri suyu içtikten sonra kullanabilecekleri tuvaletleri kazmakta da iyiyim."

Immanuel ona bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Elodie nefesinin altında kendine küfretti. Ne yazık ki yanlış zamanda yanlış şeyi söylemek gibi bir yeteneği vardı. Sosyal etkileşimle, özellikle de bir şeyler söylemesi beklentisiyle karşılaştığında Elodie kendini tutamazdı; omuzları gerilir, boğazı kurur ve bir zamanlar tutarlı olan fikirleri, devrilmiş bir raftaki kitaplar gibi üst üste yığılırdı. Sonra da o yığının en tepesinde hangi düşünce varsa ağzından kaçırırdı ve bu kaçınılmaz olarak uygunsuz olurdu.

Bu onun takdir edilmediği anlamına gelmiyordu. İnsanlar onun Inophe'ye olan bağlılığına saygı duyuyordu. Elodie her hafta birkaç gün kavurucu güneşin altında kiracılıktan kiracılığa at sürüyor, ailelerin neye ihtiyacı olduğunu kontrol ediyordu. Kümeslerin etrafına fare kapanları kurmaktan çocuklara prenses ve ejderha masalları okumaya kadar her şeye yardım ediyordu ve Elodie bunun her anını seviyordu. Bunun için yetiştirilmişti. Annesinin de dediği gibi, kendini başkalarına vermek en asil fedakârlıktı.

"Elodie'nin demek istediği," dedi Lord Bayford yumuşak bir sesle, "ellerini kirletmekten çekinmediği."

Tanrıya şükür babam hâlâ işin başında, diye düşündü Elodie. Bir gün bu toprakların düşesi olacaktı. Ama şimdilik dükalığın başında karizmatik Richard Bayford'un olması rahatlatıcıydı.

Elodie, Immanuel ne kadar oduna ve kaç çiviye ihtiyacı olduğunu anlatırken konuşmalara kulak kabarttı ama vücudunu çevirerek tozlu manzaranın ötesindeki açık suya baktı. Çocukluğundan beri deniz onu rahatlatmıştı ve güneşin altında parıldayan dalgalara odaklandığında, tuvalet gafının acısı biraz azaldı ve omuzları gerginliklerinden biraz kurtulmaya başladı.

Rahatlayarak iç çekti.

Belki de geçmiş yaşamında bir denizciydi. Ya da bir martı. Hatta belki de rüzgâr. Çünkü Elodie günlerini Inophe'nin işlerine adanmış olsa da, akşamlarını okyanusta olmayı hayal ederek geçiriyordu. Yerel tavernalarda oturup denizcilerin yurtdışından getirdikleri hikâyeleri dinlemeyi severdi; diğer krallıkların hangi festivalleri ve gelenekleri kutladıklarını. Topraklarının neye benzediğini, havanın nasıl olduğunu. Nasıl yaşadıklarını, sevdiklerini ve hatta nasıl öldüklerini. Elodie denizcilerin hikâyelerini bir karganın parlak düğmeleri biriktirmesi gibi biriktirirdi; her hikâye nadide bir hazineydi.

Sergio'nun yeni evi için gerekenler listesi tamamlanıp Immanuel ve keçileri ayrıldıktan sonra Lord Bayford, Elodie ile platonun kenarında yeniden bir araya geldi. Ufka doğru bakarlarken küçük bir leke görüldü.

Elodie kafasını eğdi, şaşkındı. "Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" Henüz Inophe'un ticaret gemilerinin yurtdışından mallarla dönme mevsimi gelmemişti.

çok ihtiyaç duyulan tahıl, meyve ve pamuk.

"Bunu ğrenmenin bir yolu var," dedi Lord Bayford, atına tırmanıp Elodie'ye göz kırparak. "Limana en son varan kişi Sergio'nun tuvaletlerini kazmak zorunda!"

"Baba, ben yarışmıyorum-"

Ama o ve atı çoktan yayladan aşağı inmeye başlamıştı.

"Sen bir hilekârsın!" diye seslendi arkasından kendi atına atlarken.

"Kazanmak için tek şansım bu," diye bağırdı.

Omzuna.

Ve Elodie onun peşinden giderken güldü, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

-

Tıkk kıkkkk'ın kıkkkkk zenginliğın renklerini taşıyordu, kenarları ~~ye~~engin bir kıvıll ve pruvasındaki altın ejderha gururla parlıyordu. Gemideki subaylar, her düğme ve püskülün etrafında altın işlemler bulunan kadife üniformalar giyiyordu ve sıradan denizciler bile gösterişli bir altın püskülle süslenmiş koyu kırmızı bereler takıyordu.

Buna karşılık, Inophean limanı yaşlı bir adam gibi kambur duruyordu, parçalanmış ve gri, rıhtımları hem tuz hem de güneş tarafından dövülmüştü. Direkler tahtadan çok midyeden oluşuyordu; her dalgada gürültüyle gıcırıyor, eski kemikler rüzgârdan ve rutubetten şikâyet ediyordu.

Liman oldukça büyüktü, çünkü Inophe nüfusunu beslemek için ticarete bağımlıydı. Dükalık iki doğal kaynak ürettiyordu - akasya ağaçlarından elde edilen sakız ve gübre olarak kullanılan kurutulmuş kuş dışkısı olan guano levhaları - ve karşılığında Inophe halkına yetecek kadar arpa, mısır ve pamuk alıyordu.

Elodie hayatının çoğunu burada iskelelerde geçirdiğı kadar iç kesimlerdeki kuru ovalarda da ihracat ve ithalat makbuzlarını sayarak ve tüccarlardan yeni diller öğrenerek geçirmişti. Ama bu geminin renkleri de, armaları da ona yabancı geliyordu: bir demet tutan altın bir ejderha

Bir pençesinde buğday, diğesinde üzüm ya da çileğe benzeyen bir salkım vardı. Elodie rıhtıma ulaştığında Lord Bayford çoktan oradaydı.

Nefes verdi. "Pekâlâ, sen kazandın. Zaten Sergio'nun tuvaletlerini kazmayı planlıyor olmam iyi bir şey."

Onun imtiyazını elinin tersiyle itti. "Şu anda söz konusu olan daha önemli şeyler var. Elodie, seni Aurea Krallığı'nın kraliyet elçisi Alexandra Ravella ile tanıştırmak istiyorum." Babası, altın bir üç boynuz ve kızıl kadife bir üniforma giyen, ellili yaşlarında, zarif bir kadını işaret etti. "Ve Teğmen Ravella, kızlarımın büyüğü Inophe Dükalığı'ndan Leydi Elodie Bayford'u takdim edebilir miyim?"

Teğmen Ravella uluslararası ticarete kullanılan yaygın dillerden biri olan ve aynı zamanda Inophe'nin resmi dili olan İngleterr dilinde mükemmel bir şekilde, "O zevk bana ait," dedi. Şapkasını çıkardı, gümüş rengi saçlarını düzgün bir düğümle arkaya bağladı ve derin bir şekilde eğildi.

Ama Elodie kaşlarını çatı. "Korkarım anlayamadım. Baba, neler oluyor?" "Sadece en iyi haberler, güvercinim." Lord Bayford kolunu omuzlarına doladı. "Sizden sır sakladığım için beni bağışlayın ama itiraf etmeliyim ki Teğmen Ravella ile daha önce, birkaç ay önce tanışmıştım. Nişanınızı görüştüğümüz zaman."

"Benim neyim?" Elodie babasının kolunun ağırlığı altında dondu kaldı. Yanlış duymuş olmalıydı. Ona danışmadan böyle bir şey yapmazdı-

"Nişanınız leydim," dedi Teğmen Ravella bir kez daha eğilerek. "Eğer kabul ederseniz, Veliht Prens Henry ile evlenecek ve Aurea'nın altın krallığının bir sonraki prensesi olacaksınız."

ELODIE

□□□□ □□□□ □□□□

N□□□□ □□♦ □□ Kadın modasının sadece yüzeysel bir dekorasyon olduğu söylenebilir. Yaslı Kaptan Croat geminin dümeninde olmasına rağmen, Elodie

şu anda sedef bir saç tokası ve kamış bir kalemi geçici bir sekstant olarak kullanarak gece sisinde geminin yönünü iki kez kontrol ediyordu. Elodie, Inophean limanında ithalat ve ihracat işlerini yürüttüğü yıllar boyunca, geceleri rüyalarında denizlerde yelken açabilmek için denizcilerden edinebileceği her türlü bilgiyi yalayıp yutmuştu. Ve şimdi, olayların beklenmedik bir dönüşüyle, bu aslında onun gerçekliği idi.

"*Cóm visteù, Leydi Elodie?*" Mürettebattan biri olan Gaumiot yanına geldi. O da Inophean mürettebatının geri kalanı gibi çokdilli bir dil konuşuyordu; seyahatleri sırasında oradan buradan edindikleri ve serbest bir dilde bir araya getirdikleri kelimelerin bir karışımıydı bu. Elodie limanda bu dili anlayabileceği kadar sık duymuştu ve denizde geçirdiği iki ayın ardından artık o da onların dilinin bir kısmını konuşmaya başlamıştı.

Nasıl görünüyor? Gaumiot sormuştu.

"Ah, *emâsia nebline gruëo*," dedi. Sis net göremeyeceği kadar yoğundu. Saç tokasını kestane rengi buklelerine geri sokarken iç çekti.

"Göremediğimiz bir hedef." Gaumiot işine geri dönmek için arkasını dönerken homurdandı. "Bu *malseùr*."

Kötü şans. Elodie kendi kendine gülümsedi. Denizciler batıl inançları olan insanlardı.

Ama en batıl inançlı insanlar her zaman anlatacak en iyi masallara ve efsanelere sahipti ve bu yolculuk sırasında mürettebatın arkadaşlığından son derece keyif almıştı.

Denizciler onun beceriksizliğine aldırmazdı; denizin merhametiyle yaşayıp ölenlerin endişelenecekleri daha büyük şeyler vardı.

Gaumiot'nun aksine, Elodie Aurea'yı görmek için sabırsızlanıyordu. Nişan törenini takip eden sekiz ay içinde Elodie ve Prens Henry birkaç mektup teati etmişlerdi. Aurea gemileri Inophea gemilerinden çok daha hızlıydı ve Aurea ile Inophe arasındaki yolculuğu aylar yerine haftalar içinde yapabiliyorlardı. Henry'nin mektupları düzgün, köşeli bir yazıyla yazılmıştı ve yaşadığı adanın güzelliği ve bolluğuyla ilgili hikâyeler anlatıyordu. Elodie'nin mektupları ise halkı ve onların işlerinden duydukları yorulmak bilmez gurur hakkında hikâyelerle doluydu. Ve tabii ki dünyada en sevdiği kişi olan kız kardeşi hakkında da yazıyordu. Floria'nın şu anki takıntısı, Elodie'nin onun için yarattığı, her zaman ilginç şekillerdeki karmaşık labirentlerdi; bir arı kovanı, bir çakal, Floria'nın on üç yaşına bastığı gün bir doğum günü pastası.

Aslında Elodie, kız kardeşinin kıskırtmasıyla Henry için kalp şeklinde bir labirent çizmiş ve bunu nişan teklifini kabul ettiği ve Eylül hasadına kadar Aurea'ya yelken açacaklarını bildirdiği son mektubuna eklemişti. Elbette, Elodie olduğu için, herhangi bir kalp çizmemişti. Anatomik olarak doğru bir kalp çizmişti.

Geriye dönüp baktığında, bu biraz itici *olabilirdi*. Elodie, Henry'nin de denizciler gibi onun sosyal kusurlarını görmezden gelmeye istekli olacağını umuyordu.

Aurea'nın evlilik sözleşmesinden ne elde ettiğinden hâlâ emin değildi ama Elodie, Inophe'nin bundan ne elde ettiğini çok iyi biliyordu: Geride kalsaydı, terinin her zerresini ve ruhunun her parçasını verseydi bile elde edebileceğinden çok daha fazlasını. İnsan sadece iradesiyle koca bir ülkeyi besleyemezdi.

Nemli sis onu yatıştırırcasına yanağından öptü. Bu gemide bulunarak doğru şeyi yapıyordu. Yakında Aurea'ya varacaklardı ve anlaşma tamamlanmış olacaktı. Evlilik fikrine geline, o bu işi başaracaktı. Bu konudaki hislerinin gerçekten bir önemi yoktu. Inophe halkına hizmet edecekti.

Teğmen Ravella ona doğru yürüdü ve selam verdi. Kraliyet elçisi olarak Elodie ve ailesine Aurea'ya kadar eşlik ediyordu.

"İsterseniz Kaptan Croat'tan düzgün bir sekstant isteyebilirim." Teğmen Elodie'nin saç tokasını işaret etti. Elodie onu kullanmaya çalıştığında yakınlarda olmalıydı.

"Sorun değil, benimki daha iyi," dedi Elodie, kelimeler ağzından çıktıktan bir saniye sonra bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark etti. "Özür dilerim, demek istediğim şu ki, geçici sekstantımın nasıl çalıştığını biliyorum, bu yüzden kendinizi zahmete sokmanıza gerek yok. Zaten yıldızları pek göremiyorum. Ama teşekkür ederim."

"Hiç denizde bulunmadığınız halde gece gökyüzünün haritasını çıkarabilmenizden etkilendim."

"Inophe'den ayrılacağımı hiç düşünmemiştim."

"Hayır mı?" Teğmen Ravella başını eğdi. "O zaman neden yıldızlara göre yön bulmayı öğrendiniz ya da dünyayı gezme planlarınız yoksa neden limanınıza gelenlerin dillerini öğrendiniz? Çoğu insan gramer ve sözdiziminin inceliklerini aklında daha büyük bir hedef olmadan öğrenmez."

Elodie ayaklarını rahatsız bir şekilde güvertede kaydırды. Oradaki hayatından daha fazlasını istemiş olmak Inophe'ye ihanet etmek gibi geliyordu. Yine de Teğmen Ravella haklıydı. Elodie Inophe limanını daha iyi işletebilmek için tüccarların dillerini öğrenmeye başlamış olabilirdi ama bir noktadan sonra kendisi için de öğrenmeye başlamıştı.

"Inophe'yi seviyorum ve halkım için her şeyi yaparım, bu kıyılarından hiç ayrılmamak anlamına gelse bile," dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki bir gün denizcilerin hikâyelerini kendi gözlerimle görmeyi hayal *etmişim*. Ve sizin sayenizde artık ülkeme karşı görevimi yerine getirebilir ve hayatımın nasıl olacağını düşündüğümün sınırlarını genişletebilirim."

Teğmen yüzünü buruşturdu. Ya da öyle görünüyordu, ama sonra yüz ifadesi kayboldu, yerini mesafeli bir gülümseme aldı, Elodie'nin tüccarlardan iyi bildiği türden, şartlarını kabul etmedikleri ama konuşmayı nasıl değiştireceklerini düşündükleri zamanki gibi.

Ya da belki de sosyal bir gaf yapan Elodie'ydi. Bu da en az diğer açıklamalar kadar olasıydı. "Sizi kızdıracak bir şey söylediysem beni affedin. Niyetim bu değildi ama bazen ben-"

Teğmen Ravella başını salladı. "Hayır leydim. Sanırım ben sadece prenses olarak sizi bekleyen yükümlülükleri düşünüyordum." Elçinin yüz ifadesi

Denizde geçirdikleri zamanın çoğunda yaptıkları rahat sohbetten belirgin bir değişiklik olarak resmi kaldı.

"Görevi gayet iyi anlıyorum," dedi Elodie. "Lütfen bu konuda benim adıma endişelenmeyin. Sizi temin ederim ki Aurea'nın prensesi olarak benden beklediği her şeyi yerine getireceğim. Tabii büyüleyici konuşmalar olmadığı sürece."

Ama şaka yapma çabası boşa gitti.

"Elbette leydim," dedi Teğmen Ravella bir başka sıkı gülümsemeyle. "Şimdi müsaadenizle, karaya varmadan önce halletmem gereken bir şey olduğunu hatırladım." Çabucak selam verdi ve aceleyle güvertenin altındaki kamaralara yöneldi.

Elodie iç çekti. Aurea'ya vardığında muhtemelen mümkün olduğunca az konuşmalıydı. En azından düğün resmiyet kazanana kadar. Böylece Prens Henry fikrini değiştirmez ve bunun yerine kendi diline takılmadan gerçekten konuşabilen bir eş bulmaya karar vermezdi.

Bir dakika sonra Floria aşağıdaki kamaralardan güverteye fırladı. On üç yaşında, siyah saç örgüleri ve sınırsız coşkusuyla Elodie'ye doğru koşuyordu. "Bana yaptırdığın labirenti çözdüm!" diye bağırdı, Elodie'nin ona daha o sabah verdiği kâğıt parçasını sallayarak. "O sahte çıkışlar beni kandıramadı."

Elodie çalışmasını kontrol etmek için labirenti kız kardeşinin elinden aldı. Floria gerçekten de gemi şeklindeki labirentten çıkış için doğru yolu bulmuştu.

Üvey anneleri Leydi Lucinda Bayford, yüksek yakalı gri bir yün eteğin içinde sıkıca bağlanmış bir halde aşağıdan inerek güvertede onlara katıldı. Bronz bir heykel gibi güzel, heykel gibi de kişilikli, ağırbaşlı ve cilalı ama esnek bir kadındı.

"Bu korkunç yolculuk bitmek üzere mi?" dedi. "Altmış üç gündür bu gemideyiz ve ben iliklerime kadar ıslandım."

Lord Bayford merdivenlerden çıkarken, "Canım," diye seslendi. "Sana fazladan pelerinini getirdim." Güverteye çıktı ve onu kum tilkilerinin kürküyle kaplı kalın gümüş bir pelerinle sardı.

"Aurea'ya varamadan hepimiz öleceğiz," diye homurdandı Leydi Bayford.

Aniden, bir ay ışığı huzmesi sisi yarıp geçti. Elodie yıldızları gördüğünde nefesi kesildi. "*Merdú!*"

Leydi Bayford, Elodie'nin kullandığı "görgüsüz" ifadelerden birine daha sinirlendi.

denizcilerden aldı. Ama şimdi üvey annesinin hassasiyetleri hakkında endişelenmenin zamanı değildi. Çünkü Elodie'nin hesaplamaları doğruysa.

"Ne oldu?" Floria sordu.

Elodie cevap vermedi, sadece iplere doğru koştu ve ağa tırmandı.

"Hemen aşağı inin!" Leydi Bayford bağırdı. "Yüzemezsiniz!

Düşüp öleceksin!"

Elodie düşmezdi. Hayatı boyunca yüksek okalıptüs ağaçlarına tırmanmıştı.

"Ve denizciler eteklerinin altını görecekler!" Leydi Bayford sanki nezaket Elodie'nin hayatı kadar önemliymiş gibi ekledi.

Floria, "İç çamaşırının altına pantolon giymiş," dedi.

Elodie güldü. Sanki *bu*, herkesin elbisesini dikizlemesine izin veren bir kadının skandalını hafifletecekmiş gibi. Ama şu anda Elodie'yi ilgilendiren de bu değildi. Önemli olan şey-

Halatların tepesine ulaştığında denizcilere "*Pari u navio!*" diye bağırdı. "Gemiye *hemen* durdurun!"

Dümenin arkasında tembellik etmekte olan yaşlı Kaptan Croat hemen ayağa fırladı. "Bayanı duydunuz!" diye denizcilere çıkıştı. "Rotamızı yavaşlatın!"

Yelkenler gevşedikçe gemi gıcırıyor, branda rüzgârda savruluyor, ivme azalıyordu. Ay ışığı tekrar sisin içinde kaybolmuştu ve gemi körlemesine sürükleniyordu. Güvertedeki sessizlik sis kadar yoğundu, Elodie'nin gelmekte olduğunu bildiği şeyi beklerken tüm nefesler tutulmuştu.

Ve sonra yakın mesafede siluet halinde iki gölge belirdi. Denizciler boyunlarını büktüler.

Aç, jilet dişli çeneler üzerlerinde yükseliyordu.

"Taş ejderhalar," diye mırıldandı Elodie huşu içinde. Teğmen Ravella ona onlardan, Aurea'nın dış sınırlarının işaretçilerinden bahsetmişti. Kazınmış pullarda çiy parlıyordu, topaz gözler şimdi kırılan ay ışığında parlıyordu

Sisin içinden, açık ağızlardan fıskiye gibi su fışkırıyor, gemiye yağmur damlacıkları serpiyordu.

"*Malseur*," diye fısıldadı Gaumiot ve diğer bazı denizciler, kötü şanstın korunmak için ellerini kalplerine götürerek.

Ama Elodie gülümsedi. Ejderhalar gerçek değildi, sadece fanteziydi. Bu kötü bir alamet değildi. Olsa olsa, gelecek olağanüstü şeylerin bir simgesiydi.

Halatların üzerindeki yerinden kollarını düz bir şekilde uzattı ve rüzgâr elbisesinin uzun kollarını açtı. Kısa bir an için sanki uçabilecekmiş gibi hissetti. Küçük Inophe'de yirmi yıl. Dünyada başka neler olduğunu merak ederek geçen yirmi yıl. Ömrü boyunca sadece hikâyeler dinleyeceğini ve bunları asla kendi başına deneyimleyemeyeceğini kabullenmişti.

Ama şimdi, bu... Elodie ciğerlerini tuzlu havayla doldurdu. Bunu yapıyordu.

Hem halkını kurtarıyor hem de yükseklerle çıkıyordu.

En öngörülebilir hayat bile size beklenmedik şeyler armağan edebilir. Kaptan Croat gemiyi taş nöbetçilerin etrafında manevra ettirdi. "Onları sevmiyorum." Leydi Bayford ürperdi.

"Bence çok güzeller," dedi Elodie halatlardan aşağı, güverteye doğru kayarken.

Gemi iki ejderha heykelinin arasından geçer geçmez sis tamamen dağıldı ve önlerinde uzanan her şey, sanki burası dünyanın geri kalanından o kadar farklıymış da bir şekilde gece vakti sayılıyormuş gibi, şafak vakti gibi usulca aydınlandı.

Ufkun ortasında yemyeşil bir ada ile safir bir lagün kendini gösterdi. Elodie'nin yanında Floria'nın çenesi düştü. "Bu o mu? Gittiğimiz yer burası mı?"

Doğu tarafında, koyu yeşil meyve bahçeleri ve yumuşak tahıl tarlaları göz alabildiğine uzanıyordu. Batı tarafında, başı bulutlar ve yıldızlarla taçlandırılmış görkemli menekşe grisi bir dağ hüküm sürüyordu. Ayın hayranlık uyandıran ışığı altında altın bir saray parıltıyordu.

Lord Bayford kollarını iki kızına doladı. "Aurea Adası'na hoş geldiniz, kumrularım."

Lorran Rannoch önce ve kralın önden gitti.

saraya vardıklarını haber verdi. Elodie, Aurea'ya yaklaştıklarında kraliyet elçisinin tavrının neden değiştiğini hâlâ merak ediyordu ama çok geçmeden Elodie'nin dikkati dağıldı çünkü onu ve ailesini limandan götürmek üzere altın bir araba geldi.

Adaya doğru yolculuklarına başladılar ve Floria, Elodie'nin elini sıkıca tuttu, bir şey onu her sevindirdiğinde sıktı.

Floria, Henry'nin mektuplarında bahsettiği meşhur Aurea gümüş armutlarıyla dolu sıra sıra ağaçları ve sulu tatlılıkları ve iyileştirici özellikleriyle tüm dünyanın gıpta ettiği kan kırmızısı sangberries çitlerini göstererek, "Şu meyve bahçelerine bak," dedi. Meyveler o kadar zengin renklere sahipti ki, Aurean ayının olağanüstü parlak ışığı altında mücevher gibi parlıyorlardı.

"Çok fazla... yeşil var," dedi Leydi Bayford, ağzı açık bir şekilde. "Hepsini yetiştirmek için yeterli suyu nasıl buluyorlar?"

"Aurea Adası bizim zavallı dükalığımız gibi kurak değil," dedi Lord Bayford. "Elodie'nin Prens Henry ile evliliği kuraklık endişesini ortadan kaldırmamızı sağlıyor. Bu ittifak sayesinde Inophean halkı bir daha asla aç kalmayacak. Depolarımız bu kış ve sonsuza dek her kış dolu olacak." Arabanın diğer tarafına uzandı ve Elodie'nin dizini sıktı. "Teşekkür ederim."

Elodie dudağını ısırdı ama başını salladı. Henry'yle evlenmek istemediğinden değil -yazışmalarına bakılırsa Henry onun zekâsından hoşlanan ve bir gün onurlu bir kral olacak düşünceli bir adama benziyordu. Aslında onunla evlenmek istediği için kendini bu kadar huzursuz hissediyordu. Elodie uzun zamandır Inophe'de zor bir yaşam sürmeyi kabullenmişti. Ama Aurea'yla ilgili her şey -güzel adanın refahından Henry'nin onunla evlenme hevesine kadar- bir rüya gibi görünüyordu ve Elodie çok fazla düşünürse tüm bunların yok olabileceğinden endişeleniyordu. Belki de uyanacak ve her şeyin hayal gücünün bir parçası olduğunu keşfedecekti.

Ayrıca, neden Aurea'nın gelecekteki kralı - en zenginlerinden biri Dünyanın en büyük ülkelerinden biri, doğal kaynakları (guano dışında), askeri gücü ya da diğer siyasi sermayesi olmayan, kurak bir dükalığın küçük bir lordunun kızıyla evlenmek ister mi? Bu birliktelikle Inophe'ye yiyecek ve mali destek garanti edilecekti. Peki Aurea bu pazarlıktan ne kazanacaktı?

Babası ve Teğmen Ravella, Aurea'nın geleceğın prensesi olarak Elodie gibi iyi eğitimli, özellikle de insanları ve toprağı yönetme konusunda pratik deneyimi olan bir kadına sahip olmaktan heyecan duyduğunu söylemişlerdi.

Elodie kabul etmek zorundaydı ama yine de iltifatların bir anlamı yoktu. Kolundaki gevşek bir ipliğı karıştırdı. Sarı ipek, tenine dokunan en güzel kumaştı ama şimdi Aurea'nın ihtişamının yanında kaba ve donuk görünüyordu.

"Oooh, şu küçük kuzulara bakın," diye mırıldandı Floria, araba fluffy koyun sürüleriyle dolu otlakların yanından geçerken. Yünlerinin diğerlerinden daha yumuşak olduğı söylenirdi ve bu koyunlar sadece Aurea'da yaşardı. Adanın zenginliğinin bir başka nedeni.

Elodie kuzuları hayranlıkla seyretmek için arabanın penceresinden dışarı eğildi. Kocaman siyah gözleri ve sevimli düğme burunları vardı, tıpkı bir çocuk kitabındaki resimlerin canlanmış hali gibiydiler.

"Burada yaşadığına inanabiliyor musun?" diye sordu Floria. "İnanılmaz bir yer ve bir cennetin prensesi olmayı hak eden biri varsa o da sensin."

Leydi Bayford homurdandı. "Hiç kimse bir diğerinden daha değerli değildir," diye mırıldandı nefesinin altında.

Elodie gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Üvey anneleri hayatlarına girdiğı andan itibaren Leydi Bayford, Lord Bayford'un kızlarına duyduğu aşk konusunda güvensizlik duymaya başlamıştı. Ve ne kadar gülünçtü! Yetişkin bir kadın, ilgisini iki çocuğıyla paylaşmaktan endişe ediyordu.

Belki de Elodie annesine çok benzediğı içindi ve Leydi Bayford Elodie'ye her baktığında, Lord Bayford'un kendisinden önce bir başkasını sevdiğini - *hâlâ* sevdiğini- hatırlıyordu.

Araba yel değirmenleri ve şirin, sazdan yapılmış köylerin arasından geçiyordu.

İnsanların başlarını pencerelerden çıkardığı ve araba geçerken eğildikleri çatılı kulübeler. Inophe'deki insanlardan çok farklı görünüyorlardı. Her ikisi de güneşten bronzlaşmış ve güçlüydü ama Aurealıların yanakları iyi beslendikleri için dolgunlaşmıştı ve rahat gülümsemeleri hayatta kalmaktan ziyade cömert bir yaşam sürdürüklerini gösteriyordu. Elodie el salladı ama gülümseyemedi, çünkü düşünceleri hiçbir zaman bu kadar kaygısız olma fırsatı bulamayan Inophean'lardaydı.

Ama belki şimdi yaparlar, diye düşündü. Ne de olsa Prens Henry'nin teklifini kabul etmesinin nedeni buydu. Elodie'nin evliliği halkının refahını sağlayacaktı.

Bunun için gülümseyebilirdi.

Yol yükseldikçe, bereketli vadiden çıkıp dağın eteklerine doğru ilerledikçe kraliyet sarayı görünmeye başladı. Elodie parıltıyan duvarları gemilerinde uzaktan görmüş olsa da, kalenin bu kadar yakından görülmesi neredeyse görülemeyecek kadar fazlaydı.

Saf altından yapılmış saray, bir peri masalından fırlamış gibi mor-gri granitten yükseliyordu. Kale, tepesinde kalkan şeklinde parapetlerle üç kat yüksekliğindeydi ve bunların üzerinde, her biri havayı ballı bir parfümle kokutan altın gül sarmaşıklarına sarılmış yedi mükemmel silindirik kule yükseliyordu. Aurea'nın armasını taşıyan altın püsküllü kıpkırmızı sancaklar -Elodie'nin artık bir pençesinde aurum buğdayı demeti, diğerinde de sangberries olduğunu bildiği bir ejderha- asma köprüünün etrafında asaletle asılı duruyordu ve aynı hanedan işaretlerini taşıyan bayraklar ılık, yumuşak esintide dalgalanıyordu.

Burası benim evim mi olacak? Elodie düşündü.

Ama aslında yüksek sesle söylediği şey şuydu: "Burayı temiz tutmak... oldukça zor olmalı."

Leydi Bayford endişeli bir inilti çıkardı. "Lütfen kraliyet ailesiyle tanıştığınızda böyle şeyler söylemeyin."

Araba asma köprüünün üzerinden geçip ana avluya girdiğinde kaşlarını çatma sırası Elodie'ye gelmişti.

Onları karşılamak için bekleyen kimse yoktu.

Elodie kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Teğmen Ravella onların çok önünde at sürmüştü. Yine de avlunun ortasında, armut ağacından gümüş bir çeşme gürül gürül akıyordu ama tek ses buydu. Bir kale nasıl bu kadar sessiz olabilirdi? Ve Teğmen Ravella nereye kaybolmuştu?

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu biraz garip mi?" Flor sordu.

Babaları yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve sanki bu da planın bir parçasıymış gibi görünmeye çalıştı. "Eminim sadece hazırlıksız yakalanmışlardır. Kaptan Croat'ın hesaplamalarına göre, aslında bir gün erkenciyiz..."

Sanki bir işaretmiş gibi, bir avuç giyimli hizmetkâr saraydan dışarıya ve avluya döküldü. Esinti uzaktan gelen bir melodinin belli belirsiz ipuçlarını taşıırken kale kethüdası eğilerek selam verdi.

"Lordum, hanımefendiler, Aurea'da bulunmanızdan onur duyuyoruz."

Bir uşak arabadan inmesine yardım ederken Leydi Bayford, "Bunu göstermek için çok lakayt bir yolunuz var," dedi.

Kâhya cevap vermeden önce sözlerini dikkatle değerlendirmiş gibi duraksadı. "Özür dilerim leydim. Sadece siz... siz bugün beklenmiyordunuz."

Lord Bayford insanları her zaman rahatlatan o nazik tavrıyla güldü. Aynı kahkaha Elodie'nin annesinin ölümünü atlatmasına yardımcı olmuştu, her ne kadar babası da karısını kaybettiğinde aynı derecede perişan olmuş olsa da. Lord Bayford, "Gemimiz mükemmel bir rüzgârdan yararlandı," dedi. "Umarım erken varışımız bir rahatsızlık yaratmaz."

"Hiç de değil," dedi kâhya, ama bunu söyleme biçiminde Elodie'yi huzursuz eden bir şey vardı. Belki de aşırı yaltaklanma şeklinden dolayı sürekli eğiliyordu. Ya da gülümsemesinin gözlerine hiç ulaşmadığı gerçeği idi.

"Gelmenizde en ufak bir sorun yok," diyordu odabaşı. "Beni takip ederseniz odalarınız tamamen hazır."

Elodie kaşlarını çattı. "Kral ve kraliçe tarafından kabul edilmeyecek miyiz? Ve Prens Henry?" Elodie geri kalmış bir ülkeden gelen küçük bir aristokrat olabilirdi ama aynı zamanda Aurea'nın varisiyle evleniyordu.

Kâhya bir kez daha eğildi. "Çok özür dilerim ama kraliyet ailesi dua ediyor. Gelişiniz haber verildi."

Bununla birlikte onları altın saraya soktu. Ancak onları ana giriş yerine bir dizi dolambaçlı, dar koridordan geçirdi.

"Bunlar ne, hizmetçi koridorları mı?" Leydi Bayford'un gözleri yuvalarından fırladı.

Floria burnunu kırıştırdı. "Geleceğin prensesi için hiç de hoş bir şey gibi görünmüyor."

Hayır, öyle değil, diye düşündü Elodie. Ve bunun için dışarıdan bakıldığında iyi bir neden yoktu. Yine de babasının topraklarının yönetimindeki deneyimlerinden, dış görünüşlerin içte yatanları kolayca yalanlayabileceğini iyi biliyordu.

Yine de...

Ama Floria'nın Aurea'da olmaktan duyduğu heyecanı bozmak istemediğinden, kız kardeşinin kolunu tutup kendi koluna bağladı. "Şaşırmış olmalıyız, Flor. Bir kalenin kamusal alanlarına yabancılar kapatılır. Ama bir kraliyet ailesinin evinin iç işleyişini sadece en çok güvenilenler görebilir."

Bunun üzerine Floria rahatladı. "Muhtemelen haklısın. Geleceğin prensesi olarak yakında Aurea'nın tüm sırlarını öğreneceksin."

ELODIE

T□□ □□□□□□□□□□ □□□ loş bir sarmal merdivenden yukarı, yükseğe çıkarken Elodie altın kulelerden birinin içinde olmaları gerektiğini fark etti.

On gece sonra üst kata ulaştıklarında, Lord Bayford'un hizmetçilerinden Floria'ya kadar herkes terlemiş, üşümüş ve yorulmuştu. Günlerini rutin olarak Inophe'nin kumullarında yürüyüş yaparak geçiren Elodie dışındaki herkes. Merdiven boşluğunda hoşuna gitmeyen tek şey duvarların birbirine ne kadar yakın görüldüğüydü. Çocukken ayağı kaymış ve bir platodaki yarığın derinliklerinde sıkışıp kalmıştı ve kimse onu saatlerce aramamıştı çünkü Elodie'nin her zaman yaptığı gibi keşfe çıktığını ya da oyun oynadığını varsaymışlardı. Akşam yemeğine gelmeyince ailesi bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş.

Elodie klostrofobisini, dar bir kaya parçasında kapana kısılmış ve muhtemelen sonsuza dek terk edilmiş olmanın verdiği rahatsız edici duyguyu hiçbir zaman tam olarak yenememişti. Bu yüzden oda görevlisi sarmal basamakların tepesindeki kapıyı açtığında, Elodie merdiven boşluğunun darlığından kaçmak için kapıdan içeri daldı.

Merdiven boşluğundan sonra ay ışığının şok edici derecede yoğun olduğu parlaklık karşısında gözlerini kırptırdı.

Ama sonra bunun sadece ay olmadığını fark etti. Tüm odaydı. Duvarlar cilalı altından yapılmıştı. Mobilyalar da öyleydi. Aynalar ve pencere pervazları altın yaldızlıydı, yatak örtüleri, duvar halıları ve kilimler altın rengindeydi ve masanın üzerindeki tüy kalemler bile altına batırılmıştı.

"Umarım bu odalar hoşunuza gider," dedi oda görevlisi.

"Evet... iş görürler," dedi Elodie, hâlâ şoktaydı. Hayatında hiç bu kadar çok altın görmemişti. Ve hepsinin kendisi için burada olması her ne kadar gurur verici olsa da, başkaları *bu* şekilde yaşarken kendisinin ve halkının bu kadar uzun süre acı çektiğini bilmek midesini bulandırıyordu.

Ama Floria bir çılgılık attı ve Elodie'nin yanından geçerek kendini yatağın üzerine attı. Bir miktar altın tozu parıltı gibi yükseldi ve tekrar üzerine serpildi.

Leydi Bayford bile bu manzara karşısında eridi ve ellerini kapı çerçevesindeki karmaşık altın işlemlerin üzerinde gezdirdi.

Kâhya Elodie'ye, "Görevlilerim ihtiyaçlarınızı karşılayacak," dedi. "Biz konuşurken bir banyo hazırlanıyor ve akşam yemeği daha sonra getirilecek." Yatağın başucundaki masadan altın bir çan aldı. "Arzu ettiğiniz başka bir şey varsa bunu çalın. Aksi takdirde, ilk ışıpta sizi götürmek için geri döneceğim."

Elodie kaşlarını çattı. "Beni neye teslim edeceksiniz?"

"Prensinizle tanışmaya tabii ki." Oda görevlisi zili bir kez çaldı, sadece hafif bir tıngırtı ve hizmetkârlar Elodie'nin daha önce hiç görmediği çiçek demetleriyle içeri girdiler. Farklı mücevher tonlarında kristal demetlerine benziyorlardı - yakut kırmızısı, sitrin sarısı, ametist moru. Bir tanesine dokunmak için uzandı.

"Dikkatli olun leydim," dedi bir hizmetçi kız, Elodie'nin parmaklarını ıskalamak için geri çekilerek. "Antodit güzeldir ama çok keskindir. Etrafında dikkatli olmalısınız."

Tanıdığım bazı insanlar gibi, diye düşündü Elodie alaycı bir ifadeyle, huysuz ama güzel üvey annesine bir bakış atarak.

Lord Bayford, merdivenlerden yukarı doğru yaptığı uzun yürüyüşün ardından nihayet nefesini tutmuş bir halde Elodie'nin omzunu sıktı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Umarım buradaki hayatım güzel odalar ve çiçeklerden daha fazlasını içerir."

Babası eğlenen bir kaşını kaldırdı.

"Bu yanlış oldu!" Elodie telaşla konuştu. "Ben nankör değilim. Tam tersi, gerçekten. Ama umarım Henry-"

"Çok yakışıklı!" dedi Floria, Elodie'yi kendinden kurtararak. Flor yataktan kaydı ve bu altın kule odasında mutluluk içinde döndü.

Elodie güldü. "Evet, yakışıklı olmak güzel bir bonus olurdu."

Babaları kıkırdadı. "Pekâlâ, Elodie'ye biraz mahremiyet ve yerleşmesi için zaman tanıyalım, olur mu? İyi bir yıkanma ve akşam yemeği de işimize yarayabilir. Karada banyo yapmayı ve sıcak bir yemek yemeyi dört gözle bekliyorum, tabii ki mükemmel gemi aşçımıza sözüm yok. Kâhya, bize yolu gösterir misiniz?"

Leydi Bayford Elodie'nin odasına son bir kez baktı ve dudak büktü. "Umalım da bizim kaldığımız yer de aynı derecede altın olsun."

Floria yüzünü buruşturdu ama sadece Elodie görebilsin diye. Elodie ona göz kırptı ve tatlı kız kardeşini başının üstünden öptü. "Sabah görüşür müyüz?"

"Sabırsızlanıyorum!" Flor, babaları ve üvey annelerinin ardından odadan dışarı fırlarken, "Sabırsızlanıyorum," dedi.

Hizmetkârlar da dâhil olmak üzere herkes gittikten sonra Elodie, iki ay önce denize açıldıklarından beri ilk kez sakin bir an geçirdiği için rahatlamış bir şekilde nefes aldı. Odasında dolaşarak bu yeni dünyayı incelemeye koyuldu. Antodit çiçekleri odayı cennet gibi bir kokuyla dolduruyordu ve ay ışığı kristal benzeri yaprakların üzerinde güzelce parıltıyor, altın rengi duvarlara soluk prizmatik gökkuşakları düşürüyordu. Yatağının başucundaki masada küçük bir tabak Inophean kurabiyesi duruyordu, sanki kraliyet mutfağı onu evinden küçük bir hediyeyle karşılamak istemişti. Belki de bu evlilik sadece güzel değil, güzelden de öte olacaktı.

Resimli pencerenin altındaki masanın üzerinde büyük bir kutu duruyordu. Büyük bir altın fiyonkla bağlanmıştı ve altın bir kartta şöyle yazıyordu:

*Müstakbel eşime,
Aurea'daki ilk gecenizde bu hediye sizi memnun etsin.*

"Çok düşüncelisin," dedi Elodie kurdeleyi çözerken. Kurdeleyi düzgünce katladı ve masanın köşesine koydu, ardından altın kâğıdın yırtılmadığından emin olmak için kutunun ambalajını dikkatle açmaya başladı. Kalın ve pahalıydı; tekrar kullanabilmeleri için saklayacaktı.

Hediyenin kendisini gördüğünde, "Ah, Henry," diye soluk soluğa kaldı.

Yıldızların altın çerçeveli bir haritasıydı, üç akşam sonra Aurea'dan görülebilecekleri gibi - **düğün geceleri.**

Elodie'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yıldızları temsil eden altın noktaların ve takımyıldızları birbirine bağlayan gümüş çizgilerin izini sürdü. "Eğer bana vereceğin hediyeler bunlarsa, bu ortaklığımız için hayırlı bir başlangıç olur."

Odayı biraz daha inceledi ve makyaj masasının üzerinde onu bekleyen daha küçük bir kutu daha keşfetti. Elodie kutuyu açtığı anda, tam da şu anda Inophe halkı hâlâ açlıktan ölmek üzereyken, tüm bu savurganlığın suçluluğuyla göğsü daraldı.

Kutu altın kadifeyle kaplanmış ve kıpkırmızı ipekle astarlanmıştı. İçinde küçük kalkan şekillerinden oluşan mozaik bir desenle süslenmiş bir çift altın saç tarağı vardı. Elodie'ye Kaptan Croat'ın gemisinin pruvasına oyulmuş denizkızının kuyruğunu hatırlattı.

Henry'nin köşeli el yazısıyla yazılmış bir başka kartta ise şöyle yazıyordu:

*Umarım düğün günümüzde bunları saçına
takarak beni onurlandırırın.*

Elodie bir tarağı eline alıp ağırlığını parmaklarında hissederken elleri titredi. Bu taraklardan sadece bir tanesi Inophe'deki tüm aileleri bütün bir kış boyunca, belki de daha fazla besleyebilirdi. Henry ve Aurea içinse bunlar sadece birer ıvır zıvırdı.

Ama aynı zamanda onları saçlarının arasına sokmayı da çok istiyordu. Hiç bu kadar güzel şeylere sahip olmamıştı. Hayatta hiç bu kadar şımartılmamıştı.

Uzaktaki kraliyet bahçelerinde, Elodie'yi daldığı düşüncelerden uzaklaştıran hafif bir müzik çalmaya başladı. Sonra, Elodie'ninkinin karşısındaki kulede, perdelerin arasından ay ışığına doğru bir kadın adım attı.

Elodie gibi yirmili yaşlarının başında görünüyordu ama beline kadar uzanan platin saçları mavi kurdelelerle örülmüştü ve soluk, çilli bir teni vardı. Sığ bir lagün renginde mavi bir elbise giymişti ve mücevherli küpeleri gecenin karanlığında parlıyordu.

Kimdi o? Bekleyen bir hanımefendi mi? Müstakbel baldız mı?

Kadın kraliyet bahçesinde toplananlara bakıyordu ama üzgün görünüyordu. Gözleri kısılmış ve omuzları çökmüştü.

Bahçede olanlara neden bu şekilde tepki veriyordu?

"Alo?" Elodie seslendi.

Cevap vermedi. Belki de İngiltere'yi anlamıyordu.

"Scuzimme? Hayo?" Elodie tüccarlardan öğrendiği diğer iki selamlama şeklini denedi.

Kadın başını kaldırdı. Elodie el salladı ve gülümsedi.

Ama kadın onu görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını Elodie'ye doğru salladı, sonra da perdelerini kapattı.

Bu da ne?

"Bu çok kabaydı," diye mırıldandı Elodie.

Pencere pervazına bir kırlangıç kondu ve sanki aynı fikirdeymiş gibi cıvıladı.

Elodie gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyorum. Zaten onunla arkadaş olmak istemiyordum."

Kırlangıç başını Elodie'ye doğru eğdi, sonra pervazdaki altın kum saatine doğru dans etti.

Bunu daha önce de fark etmişti ama pek dikkat etmemişti. Şimdi kumunun kıpkırmızı olduğunu ve ahşap çerçevesinin iki süslü V harfi şeklinde olduğunu, uçlarının merkezde birleştiğini gördü. Elodie onu alıp ters çevirdi ve koyu kırmızı kum, kum saatinin bu tarafındaki altın V'nin içinden yavaşça aktı.

Elodie ve kırlangıç birlikte zamanın akıp gidişini izlediler. Daha önce hiçbir kuşun bu kadar sabırlı olduğunu, hareketsiz durup tek bir şeye bu kadar uzun süre odaklanabildiğini görmemişti.

Ama son kum tanesi de V'ye düşer düşmez, kırlangıç keskin bir çığlık attı, sonra da hızla uzaklaştı.

"Pekâlâ. Hoşça kalın o zaman." Aurea'daki diğer herkesin kırlangıç ve diğer kuledaki kadın kadar kaba olmamasını umuyordu.

Elodie kum saatini tekrar ters çevirmek niyetiyle eline aldı. Ancak bu kez altın V'lerden birinin ucunda koyu kırmızımsı kahverengi bir leke fark etti. Eski kan rengindeydi. Uzandı ve ona dokundu.

Aniden-

Bir tutam yoğun yeşil göz. Kızıl saçlar.

Bir kuronun cilalı yüzeyindeki ateşin yeniden yansıması.

Elodie sarsılarak kum saatinden uzaklaştı ve kalbi göğsünde çarparak sandalyenin arkasına çarptı. Momentum kum saatini pencere pervazından dışarı fırlattı ve on kat aşağıda paramparça oldu.

Az önce ne oldu öyle?

Nefes nefese kaldı, neredeyse boğulacakmış gibi havayı yuttu. Ama nefesini tuttuğunda gülmeye başladı.

Aman Tanrım, o kadar yorgunum ki hâlâ uyanırken rüya görüyorum ve bir kuşun kişiliğine bakarak koca bir adanın insanlarını yargılıyorum.

Elodie hem aylar süren deniz yolculuğundan hem de burada, Aurea'da olmanın heyecanından dolayı gerçekten çok yorgundu. Ve sabah ilk iş müstakbel kocasıyla tanışacaktı. Zihninin biraz huzursuz olmasına şaşmamalıydı.

Pencere kenarına eğildi ve aşağıya baktı.

Kırık kum saati sadece küçük bir tahta ve cam yığınının ibaretti, başka bir şey değildi.

Elodie aşırı aktif hayal gücüne gözlerini devirdi ve odasına geri çekilirken kendine tekrar güldü.

-

E□□□ □□□□□ □ ılık bir banyo ve zengin öküz kuyruğu yahnisi ile tatlı bir öğleden oluşun doyurucu bir yemekten sonra, birkaç saat içinde Henry ile buluşacağını bildiği için uyuması imkânsızdı. Elodie dönüp duruyordu. Yorganı çıkardı, sonra tekrar üzerine örttü. Çöl keçilerini saymayı denedi, memleketindeki mesalarda dolaşan gri, püsküllü sakallı türden. Bu işe yaramayınca kaslarını gevşetmeyi denedi; önce ayak parmaklarına, sonra baldırlarına, sonra da yıllarca yürüyüş ve tırmanış yapmaktan güç alan uyluk kaslarına odaklandı. Karnına, sonra göğsüne, sonra da kollarındaki zayıf ve güçlü kaslara. Boynunu. Başını. Hatta kulakları.

Hala uyanık.

Elodie içini çekti ve pes etti. Zihnine uyuyamama sorunuyla uğraşmaktan başka bir şey yaptırmak için Kral Rodrick ve Kraliçe Isabelle'le karşılaştığında söyleyeceklerinin, özellikle de Henry'ye söyleyeceklerinin provasını yapmaya başladı. Yarın sakarca doğaçlamalara ya da patavatsızca gevelemelere tahammül edemezdi. Elodie'nin her şeyi doğru yaptığından emin olmak için bir senaryoya ihtiyacı vardı.

"Majesteleri, sizinle tanışmak büyük bir onur."

"Majesteleri, huzurunuzda bulunmak benim için büyük bir onurdur."

"Majesteleri, benimle olmak sizin için büyük bir onurdur! Yani, ben onur duyuyorum-hayır! *Majesteleri*, Majesteleri, huzurunuzda olmak benim için büyük bir onurdur."

Tanrı yardımcım olsun.

Elodie daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini karanlık tavana dikti ve sadece sözlerine odaklandı.

Tavan hareket etmeye başlayana kadar.

"Buraya neler oluyor böyle?" Birden aklına yine kum saati halüsinasyonu gelince bağırdı. Elodie ayağa fırladı ve komodinin üzerindeki lambayı yakmaya çalıştı.

Lambanın yumuşak titreşimi, saç taraklarıyla aynı mozaikle süslenmiş altın bir tavanı ortaya çıkardı, ancak bu kalkan benzeri şekiller odanın ortasından başlayıp kenarlara doğru spiral çizerek fraktal bir desenle kıvrılıyordu. Elodie gözlerini dikmiş, örtülerini bir zırh gibi sıkıca kavramış, tavanın tekrar hareket etmesini bekliyor ama bunun sadece gölgelerin yorgun zihnine oynadığı bir oyun olduğunu umuyordu.

İşte yine oradaydı! Sanki mozaik sürünüyordu.

Ama neyse ki mantık devreye girdi. *Tavan hareket edemez. Bu yüzden başka bir açıklaması olmalı.*

En azından öyle umuyordu.

Elodie birkaç saniye daha tavanı izledi.

Mozaik aslında hareket *etmiyordu*. Öyle görünmesinin tek nedeni, üzerine vuran ışığın titreterek kalkan şeklindeki bir karodan sonra diğerini parlatmasıydı. Kum saatinde olduğu gibi, bu sadece yorgun zihninin ona oynadığı bir oyundu.

Işık yatağının başucundaki lambadan gelmiyordu. Dışarıdan geliyordu.

Elodie yataktan fırladı ve tavandaki son mantıksız panik izlerini de ortadan kaldırmak için aceleyle pencereye koştu.

Yoğun sis, gecenin bu saatinde dağın yamacındaki ürkütücü parıltı dışında her yeri zifiri karanlık yapıyordu.

Meşaleler. Bir alay dolusu. "Orada neler oluyor?"

Ancak kulenin penceresinin açısı, karşıdaki kule -sarışın kadına ait olan- manzaranın bir kısmını gizlediği için görmeyi zorlaştırıyordu. Elodie bir pelerin kaptı ve merdivenlerden aşağı indi.

Yolun üçte ikisini indikten sonra merdiven boşluğunun kapısını itti ve kalenin mazgallarına çıktı. Birkaç metre ötede saray duvarı yükseliyordu. Oradan meşaleleri çok daha iyi görebiliyordu.

Elodie virajı döndüğünde irkildi ve mazgallara yaslanmış olan Floria'ya çarptı.

"Merdu, Flor, beni korkuttunuz! Burada ne yapıyorsunuz? Saat sabahın üçü!"

Küçük kız kardeşi ona çarpık bir sırıtış attı. "Muhtemelen yapmayı planladığın şey buydu. Her ne oluyorsa daha net görebilmek için, Teğmen Ravella oraya ne denildiğini söylemişti? Khaevis Dağı mı?"

Elodie, "Evet, adı bu ve gerçekten de ona daha iyi bakmak için benden önce davrandın," dedi. Ama Tanrım, kız kardeşini gördüğü için mutluydu. Kollarını Floria'nın boynuna doladı.

İşte o zaman Flor'un ne giydiğini fark etti: kum tilkisi kürküyle kaplı gümüş bir pelerin. "Bu üvey annemizin en sevdiği pelerin mi?"

Floria sırıtmaya başladı. "Bana daha çok yakışıyor."

"Sandığından gittiğini fark ettiğinde *seni* bir pelerine dönüştürecek. Sahip olduğu en güzel şey o."

Floria kıs kıs güldü.

Ancak daha sonra dikkatleri, hareket etmeye başlayan meşaleler tarafından tekrar çalındı.

"Sence orada ne yapıyorlar?" Elodie sordu.

"Bunun cevabını *senin* bileceğini umuyordum," dedi Floria.

Gecenin zifiri karanlığında küçük ışık noktalarının titreşmesinde ürkütücü bir şey vardı. Elodie onların dağa doğru ilerleyişini izlerken kaşlarını çattı, ışıklar rüzgârda dalgalanıyordu. Khaevis Dağı'nın ortasında toplandılar ve orada on, belki de on beş dakika kaldılar.

Ta ki aniden tüm meşaleler sönene kadar.

Elodie'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu ve tüyleri diken diken oldu.

Floria'nın nefesi kesildi, ama korkmak yerine ellerini usulca birbirine vurdu. "Bu muhteşemdi," dedi.

Öyle miydi? Elodie siyah dağ yamacına baktı ve onu kız kardeşinin gördüğü gibi görmeye çalıştı.

"Hareketlerinin eşzamanlılığı," dedi Flor, "ve parlak ışıkların karanlık ve sis içindeki etkisi..."

Elodie kız kardeşinin bakış açısını anlayabildiğini düşündü. Belki de Elodie kraliyet ailesiyle tanışmanın -ve tüm hayatının nasıl değişeceğini- onu sinirlendirmesine izin veriyordu. Gecenin bir yarısı meşaleli bir geçit töreni yapılıyor olması onu otomatik olarak endişe verici yapmazdı. Ayın hükümranlığı altında pek çok güzel şey oluyordu - ateşin üzerinde şekerleme kızartmak. Takımyıldızlara göre okyanus yolculuklarının haritasını çıkarmak. Flor'un elini tutmak ve kayan yıldızlara dikkatle bakarken yüzündeki ifadeyi izlemek.

Floria gevezelik etmeye devam etti. "Muhtemelen bir Aurea düğün öncesi geleneğiydi!" "Ya da benim düğünümle ilgisi yok," dedi Elodie ve her ne kadar

biraz kavgacı olsa da Flor'dan özür dilemesine ya da açıklama yapmasına gerek yoktu, çünkü kız kardeşi onu kelimeler olmadan da anlıyordu. Floria, Elodie'nin sadece krallıktaki her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu düşünen biri olmak istemediğini biliyordu. Floria'ya tekrar sarıldı ve Floria da güven verici bir şekilde onu sıktı.

Bir süre daha dışarıda kaldılar ama meşaleler yine yanmadı. Sonunda soğuk onları yakaladı ve kule merdivenlerine doluştular.

"El?" Floria'nın sesi birdenbire kesildi.

"Evet?"

"Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Elodie kız kardeşinin gözlerinin içine sertçe baktı. "Sen akıllı, güçlü ve kendi kendine yeten birisin. Artık bana ihtiyacın yok."

"Sana *ihtiyacım* olmadığını biliyorum... ama seni istiyorum. Çözmem için kim labirent çizecek? Kabus gördüğümde kim beni örtülerinin altına alacak? Ve üvey annemin eşyalarını 'ödünç aldığımda' kim gülecek? Hayatımın her saniyesinde yanımdaydın. Gitmeni istemiyorum." On üç yaşından daha olgun olduğunu düşünmekten hoşlanan kız kardeşi, Leydi Bayford'un pelerinli battaniyesinin altında birdenbire küçük göründü ve Elodie, Flor henüz küçükken yaptığı gibi onu kucağına almak istedi.

"Hey... Bu gece benimle yatağımda kıvrılmak ister misin? Tıpkı eski günlerdeki gibi?"

Floria dudağını ısırды ve başını salladı. "Bu güzel olurdu."

Elodie'nin de bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Kulenin tepesindeki odasına birlikte tırmandılar. Bu kez Flor yanıdayken Elodie uykuya daldı.

Ama tatlı rüyalar yerine, uykusu onu kız kardeşinden ayıran fırtınalı denizlerle, kuzguni siyah dağ yamaçlarındaki uğursuz alaylarla doluydu ve tüm bunlara başkanlık eden, Elodie'nin bir şekilde Prens Henry olduğunu bildiği, gözleri... meşalelerle aydınlatılmış bir gölge vardı.

LUCINDA

Lütfen Lütfen Lütfen Elodie'ninkinin birkaç kat altında Lord Baya paylaştıkları odanın penceresi. Aralarındaki kalıcı kırıksıklıklar

Dağın yamacındaki meşaleler alayına kaşlarını çatarak bakarken alını her zamankinden daha da belirginleşmişti.

"Bu adil değil, Richard," dedi.

Dük onun arkasından yaklaştı ve kollarını beline doladı. "Bu özel bir gelenek, canım. Elodie için büyük bir onur olacak."

Lucinda hıçkırdı. "Peki *bana* böyle bir onur bahşeder miydiniz?" Richard tereddüt etti. "Koşullarımız... farklı."

Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Bu bir felaket olacak. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun, Inophe ve Aurea arasındaki bu ittifakın, ama..."

"Aşkı, her zaman çok fazla endişeleniyorsun."

"Ve çok az endişeleniyorsun!" Ama aralarındaki ilişki böyleydi. Dük gülümseyerek ve güvence vererek varlığını sürdürürken -halkı tarafından bu kadar sevilmesinin nedeni buydu- Lucinda işlerin nasıl ters gidebileceğini düşünüyordu. Mesela Inophe'de bir deprem olsa ve değerli su kuleleri yıkılıp parçalansa, düklüğün tarihinde hiç deprem olmamasını bir kenara bırakırsak ne olurdu? Ya da Lord Bayford attan düşüp belini kırarsa ve kiracıları ziyaret edemezse? Lucinda ve Floria kesinlikle onların ihtiyaçlarını nasıl karşılayacaklarını bilmiyorlardı ve Elodie artık yardım etmek için etrafta olmayacaktı.

-

Lucinda sinirli bir çığlık attı. Pencereden fırladı, meşalelerin görüş alanından uzaklaştı ve kendini yatağa atarak tepindi

kapakları. "Benim için yeterince iyi olan şey Elodie için de yeterince iyi olmalıydı! *Normal* bir düğün yapmalıydı. Tüm bu altınlar, tüm bu şatafat, tüm bu *Aurean* gelenekleri değil. Onu Inophe'de tutmalıydık."

ELODIE

T... Prens Henry'nin gözleri Elodie'nin tuhaf rüyalarının meşaleleriyle aydınlanmamıştı. Aurean taht odasına girdiğinde - kraliyet ailesine derin bir reverans yapmadan önce- çaldığı hızlı bakıştan Henry'nin gözleri okyanusu çevreleyen okyanus gibi parlıyordu. krallık.

Ancak şimdi Elodie'nin bakışları zemindeki altın mozaiklerdeydi, başı hâlâ eğik, vücudu hâlâ reverans yaparken saygıyla kıvrılmıştı. Fayanslar yatak odasının tavanındaki fraktal desenin ayna görüntüsüydü; Elodie'nin durduğu yerden önündeki tahtlara, büyük salonun kenarlarındaki saraylılara ve arkasındaki babası, üvey annesi ve Floria'ya doğru uzanan küçük kalkanlar gibiydiler.

"Majesteleri Kral Rodrick ve Majesteleri Kraliçe Isabelle," dedi Elodie. "Huzurunuzda bulunmak benim için büyük bir onur. I-"

Henry tahtından fırlayıp onun koluna girerek, "Leydim," dedi. "Eğilmenize gerek yok. Bana karşı değil. Ve kesinlikle ailemin önünde de." Kalkmasına yardım etti.

Elodie'nin yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Müstakbel kocasını bu kadar yakından görmek... Tanrım, dağın yamacından koparılmış gibi duran çene hatlarıyla, ama yüz hatlarına yumuşaklık katan gülümsemesiyle dikkat çekiciydi. Saçları kale gibi altın sarısıydı ve güçlü elleri kadıninkilerle eşleşiyordu. Kendini uzun zamandır zor ve yalnız bir hayata hazırlayan bir kadın için bu, Elodie'nin hayal etmeye hakkı olduğunu düşündüğünden çok daha fazlasıydı ve önceki geceden kalma endişesini yatıştırmak için uzun bir yol kat etti. Floria'nın kapıdan çıktığını gördü.

göz ucuyla baktı. Küçük kız kardeşi bir taht odasında, elini kalbinin üzerine koymuş, olabildiğince gizli bir şekilde bayılıyordu. Floria, "*Çok yakışıklı!*" diye mırıldandı.

Elodie bir kahkaha atmak zorunda kaldı.

Ama sonra Prens Henry tekrar konuşmaya başladı ve dikkatini tekrar ona çevirdi, duruşunu yakında prenses olacak birine yakışacak kadar dik tutuyordu.

"Sevgili Elodie, mektuplarını o kadar sık okudum ki, parmaklarımda artık sayfadan daha fazla mürekkep var. Sonunda seninle tanışabildiğim için mutluyum," dedi Henry.

"*Hepimiz öyleyiz,*" dedi kraliçe onaylayan ve değerlendiren bir bakışla. Elodie.

"Affedersiniz," dedi Kral Rodrick tahtından aniden kalkarak. Zeytin rengi teni kül rengine dönmüştü ve alnında hafif bir ter parıltısı vardı. "Ben iyi değilim, bir an önce çekilmeliyim." Kadife üniformalı bir kraliyet görevlisi kralın koluna girmek için öne atıldı ve kral Elodie'ye selam bile vermeden taht odasından sendeleyerek çıktılar.

Boş tahta bakmamaya çalıştı ama aklındaki düşüncelerin hızlanmasına engel olamadı. Bu kadar kötü bir ilk izlenim mi bırakmıştı? Leydi Bayford'un talep ettiği gibi reverans yapma konusunda daha fazla pratik yapmalı mıydı? Kral'ın gidişi nişanın bozulduğu anlamına mı geliyordu?

Ama Kraliçe Isabelle Elodie'ye gülümsedi ve sanki sıra dışı bir şey olmamış gibi Henry'nin konuşmasına devam etti. "Oğlum gelişinizden duyduğumuz sevinci hafife aldı. Babanız da güzelliğinizi hafife aldı."

Elodie gözlerini kırıştırdı, beyni olaylara yetişmeye ve yerini bulmaya çalışıyordu. "Üvey annemle değil de sadece babamla yazıştığın için rahatladım. Denizcilere kombinezonlarımı göstermem de dahil olmak üzere tüm kusurlarımı yüzüme vurabilirdi."

Leydi Bayford'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aman Tanrım. Elodie elini ağzına götürmek istedi. *Bunu neden söyledim ki?*

Lord Bayford iyi huylu bir kıkırdamayla onu kurtardı. "Kızımın alışılmışın dışında bir zarafeti var ama yine de çok hoş. Inophe yaşamak için zor bir yer ve Elodie zekası ve gücüyle orada başarılı oldu. O

ağaçlara ve armaya tırmanabilir, ama aynı zamanda görevden anlar ve yerini bilir, sizi temin ederim."

Elodie dudağını ısırdı. *Yerini biliyor mu? Babamın içine ne girmişti?*

Ama bunu neden söylediğini anladığını sanıyordu. Lord Bayford kombinezonlarla ilgili yorumunun verdiği zararı telafi etmek zorundaydı. Ve aslında Elodie haddini biliyordu -her zaman başkalarına liderlik etmek için yaratılmıştı ve bu gerektiğinde kendini ikinci plana atmak anlamına geliyordu.

Şu anda olduğu gibi. Kraliçe Isabelle ve Prens Henry üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için egosunu bir kenara bırakması gerekiyordu. Bu evliliğin gerçekleşmesi Inophe'un iyiliği içindi.

"Bu güvenceyi memnuniyetle karşılıyoruz," dedi kraliçe. Hem Elodie hem de babası başlarını eğdiler.

"Bu nedenle," diye devam etti Kraliçe Isabelle, "Aurea'da evinizde olmanızı tavsiye ediyoruz." Bakışlarını taht odasının arka tarafındaki Floria'ya çevirdi. "Sen de öyle sevgili Floria. Görüyorum ki Inophe'nin sert iklimleri bile en güzel çiçekleri yetiştirebiliyor."

"Oğlunuz da iyice büyümüş!" Floria ağzından kaçırdı.

Bunun üzerine hem kraliçe hem de Henry neşeyle güldüler ve salonun kenarlarındaki saray mensupları da onlara katıldı. Elodie kendi gafının neden olduğu gerginliğin geçmesiyle rahatlamıştı.

Neşe nihayet sona erdiğinde kraliçe, "Dün gece geldiğinizde sizi kabul edemediğimiz için özür dilerim. Yolculuğunuz nasıl geçti? Kâhya odanızı sizin standartlarınıza göre döşedi mi?"

"Yolculuk korkunçtu," dedi Leydi Bayford. "Odalarımıza gelince-" Elodie onun sözünü kesti. "Odalar bizim standartlarımızın ötesinde, Majesteleri.

Hayatımda hiç böyle bir misafirperverlik ve cömertlikle karşılaşmamıştım."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kraliçe. "Hepinizin sağ salim burada olmanızdan dolayı mutluyuz. Nikâh için büyük bir kutlama planladık ve önümüzdeki üç gün boyunca şımartılacağınızı umuyoruz. Kraliyet mutfağı her saat emrinizde, masörler emrinizde ve terziler istediğiniz her türlü süslemede size yardımcı olabilir." Kraliçe Isabelle başka bir şey söylemedi ama çenesini hafifçe Leydi Bayford'un sade gri eteğine doğru eğdi.

Leydi Bayford soldu ve Elodie kaşlarını çattı. Üvey annesiyle her zaman aynı fikirde olmasalar da Elodie, Leydi Bayford'un bir kademe aşağı çekildiğini görmekten hoşlanmıyordu.

"Şimdi," dedi kraliçe. "Sanırım Lord Bayford ve benim sonuçlandırmamız gereken bazı önemsiz sözleşme meseleleri var, bunları özel olarak halledebiliriz. Siz, Elodie ve Henry'nin ise önemli bir görevi var."

"Birbirimizi tanımalıyız," dedi Henry.

Elodie yontulmuş çenesi ve masmavi gözleriyle prence bir bakış attı.

Her ne kadar bu bir görev için yapılan görücü usulü bir evlilik olsa da, kendisine verilen görevden keyif alacağından şüpheleniyordu. Hem de çok.

-

Tüm boş boş kulesinin penceresinden gördüğü çiçekler, gün ışığında ve şahsen hayal edebileceğinden çok zenginliydi. Keskin antodit çiçekleri yoktu ama her renkten güller ve yakut boğazlı sinek kuşlarının tadına doyamadığı nektar dolu minik çanları olan zambaklar vardı; güzel kuşlar bir zambaktan diğerine atlayarak Elodie ve Henry'nin etrafında zıplıyorlardı.

Mavi süsenler ve mor menekşeler, turuncu kadife çiçekleri ve Elodie'nin kafasından daha büyük parlak pembe ortancalar vardı. Adını bilmediği tüylü sarı çiçekler, kadife hissi veren bordo çiçekler ve kadın mendiline benzeyen dantelli beyaz çiçekler gördü.

Çiçeklerin arasındaki her yer yemyeşildi; yosun halıları, parlak yapraklar, ağaç gövdelerine tırmanan sarmaşıklar ve ezici bir yaşam duygusu. Inophe'den o kadar farklıydı ki...

"Çok güzel, değil mi?" Henry, Elodie'ye aval aval bakmak istediği zamanı tanımak için yavaş yürümeye özen göstererek konuştu. "Aurea'da böyle göz kamaştırıcı bitkilere sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Ya da herhangi bir bitkiye sahip olmak için," dedi Elodie. "Özür dilerim, kabalık etmek istememiştim," diye hızla ekledi. "Sadece topraklarımız yetmiş yıldır kuraklıktan muzdarip. Böyle doğal güzellikler görmeye alışık değilim."

"Ben de öyle," dedi Henry, açıkça ona bakarak.

Elodie prensin şakacılığına gülmemek için kendini zor tuttu. Henry bir şair olmayabilirdi (mektupları etkileyiciydi, ama lirik olmaktan çok basit bir şekilde), ama samimi görünüyordu. Her ne kadar Elodie tuvalet kazıyor, ter içinde uzun yürüyüşlere çıkıyor ve Leydi Bayford'un bir dükün kızına yakıştıramadığı başka şeyler yapıyorsa da, bu Elodie'nin bir iltifatı takdir etmesine engel değildi.

Bununla birlikte, başkaları için de büyük endişe duyuyordu ve kralın taht odasından aceleyle ayrılışını unutmamıştı. "Majesteleri, babanız iyi mi? Öyle bir halde ayrıldı ki-"

Henry onun endişelerini elinin tersiyle itti. "Kral aşırı kara safra hastası. Bu nedenle, iş görevleri onu kolayca bunaltıyor; solaryumunun yalnızlığında ya da köpekleriyle kulübesinde çok daha iyi iş çıkarıyor. Yine de onunla çok fazla ilgilenmeyin. Kraliyet doktoru onunla her gün ilgileniyor ve yeterince dinlendiği sürece babamın uzun bir ömür süreceğine inanıyor."

"İntihar ettiğini duyduğuma çok üzüldüm," dedi Elodie, hem rahatlamış hem de

Kral Rodrick'in gidişi onun suçu değildi ama bu rahatlamayı hissettiği için de biraz suçluluk duyuyordu.

"Üzüntünüzü paylaşıyorum," dedi Henry. "Ama daha hoş konulardan konuşalım. Mesela senden."

"Ben mi?"

Henry ona gamzeleri ve çekiciliğiyle o kalp eriten gülümsemesini verdi ve bu, o güne kadar tanık olduğu kadar ustaca bir konu değişikliği (Lord Bayford da büyüleyici biri olduğu için çok şey görmüştü). Henry bir gün iyi bir kral olacaktı. Bunun için gereken diplomatik karizmaya kesinlikle sahipti.

"Siz diğer kadınlar gibi değilsiniz," dedi Prens Henry. "Mektuplarınız-"

"Başka birçok kadının mektubunu okudunuz mu?" Elodie sordu.

"Hayır, hayır! Demek istediğim-"

"Sadece takılıyordum, Majesteleri."

Kızardı. "Oh. Göklere şükürler olsun."

"Gökyüzüne şükürler olsun mu?" Elodie sordu. Bu cümleyi daha önce hiç duymamıştı.

"Ah, bir Aurean deyişi," dedi Henry. "şükürler olsun'a benzer. Ancak, günlük konuşma dilimizden daha önemlisi, bana Majesteleri demenize gerek yok. Henry demenizi tercih ederim, lütfen."

Elodie gülümsedi. "Pekala, o zaman, Henry. Söyle bakalım, neden benim diğerk kadınlar gibi olmadığımı düşünüyorsun? Çünkü saf değilim. Senin gibi bir prensin istediğı her eşi seçebileceğini biliyorum. Neden ben? Neden tozlu, uzak bir ülkeden gelen bir dükün kızı?"

"Çünkü Aurea'ya hükmetmek için büyük bir görev ve fedakârlık gerekiyor ve bunlar sizin anladığınız sorumluluklar gibi görünüyor."

Başını öne eğdi. "Gerçekten de öyle."

Onu bahçe yolundaki bir dönemeçten geçirerek, annelerini suda izleyen küçük beyaz ördek yavrularıyla dolu bir göletin hemen yanındaki söğüt ağacının gölgelediğı koyu yeşil çimenliğe götürdü. Çimlerin üzerine altın rengi bir piknik örtüsü serilmişti ve üzerinde de akla gelebilecek her pastel renkte kekler, hamur işleri ve nefis tatlılar vardı.

Elodie olduğu yerde durdu. "Bu bizim için mi?"

"Evet, elbette." Henry başını eğdi ve önce onun gitmesini işaret etti.

Ama yapamadı. İstemediğı için değil, hiç bu kadar çok şeker ve ekşiyi bir arada görmediğı için. Ama hareket edemiyordu çünkü daha önce hiç bu kadar çok şeker ve ekşiyi bir arada görmemişti.

"Henry..."

"Bir sorun mu var?"

Elodie, "Sanırım kutsallığa dair farklı kavramlarımız var," dedi. "Görüyorsunuz, Inophe'de insanlar kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölüyor." Belki de bunu söylemek için fazla açık sözlüydü, ama elinden bir şey gelmiyordu. Evinin acısı ve buradaki yaşamın zıtlığı görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı.

"Bu uzun süre sorun olmayacak," dedi Henry. "Bunu çözüyoruz, değil mi?"

"Evet, ama..." Elodie tatlıların bolluğı karşısında başını salladı. "Dünyadaki pek çok insan böyle bir pikniğe katılırken sen kendini suçlu hissetmiyor musun?"

Henry'nin yüz ifadesinden bir fırtına bulutu geçtiyse de hemen silkeledi. "Hayır, çünkü Aurea kraliyet ailesinin sırtında başka yükler de var.

omuzlarında. Daha yeni geldiğiniz için henüz anlamıyorsunuz. Ama göreceksin... ve fırsat buldukça böyle anların tadını çıkarmanı tavsiye ederim. Evlendikten kısa bir süre sonra görev seni çağıracak ve şimdi pasta yemezsen pişman olabilirsin."

Elodie kaşlarını çattı. Ama Henry'nin konuşma tarzında ona tanıdık gelen bir ağırlık vardı, başkalarının refahından sorumlu olanların taşıdığı ağırlık. Ve burada bir günden az bir süre kaldıktan sonra Aurea'yı anlamaya kalkışmamalıydı; bu kadar kısa bir süre sonra Inophean yaşamının inceliklerini ve zorluklarını anladığını düşünen biri çıkarsa Elodie buna karşı çıkardı.

"Pekâlâ," dedi Elodie. "Eğer Aurean olacaksam, her şeyi senin yönteminle deneyeceğim."

Henry gülümsedi, kızın koluna girip onu pikniğe götürürken tüm çekiciliği geri gelmişti.

Elodie bütün pasta ve böreğini yedi ama her lokmada hem zevk hem de acı vardı; sevdiği insanlara yardım edebildiği için rahatlamıştı ama bunu yapmak için onları geride bıraktığı için de suçluluk duyuyordu.

ELODIE

Az önce Elodie, Henry'yle çıktığı bahçe gezintisinden döndüğünde Flia hemen odasına koştu.

"Bana her şeyi anlat!" diye bağırdı kız kardeşi. "Yakışıklı olduğu kadar şövalye ruhlu mu? Sana nasıl aşık olduğunu anlattı mı? Tanrım, seni *öptü* mü?"

Elodie, Floria'nın coşkusuna gülümsedi. "Bırak da nefesimi tutayım en azından sorgulama!"

"Nefesinizi tutmanıza gerek yok. O bitmek bilmeyen merdivenler seni korkutmuyor bile."

"Hmm, iyi bir noktaya değindin," dedi Elodie. "O zaman sanırım sorularınızı yanıtlamam gerekiyor. Ama önce şunu alın." Elini elbisesinin cebine attı ve keten bir peçeteye sarılı bir şey çıkardı.

Floria, Elodie'nin yatağının üzerine zıpladı ve kapıyı açtı. Çenesi düştü. "Bunlar petit fours mu? Ben bunları sadece kitaplarda okudum..." Elodie, Flor'un Aurea'dayken her lokmanın tadını yavaşça çıkarmakla, birkaç gün içinde Inophe'ye dönmek zorunda kalmadan önce ağzına tıktırabildiği kadarını tıktırmak arasında kaldığını bilmesine rağmen, tadını çıkarabilmek için küçük keklerden birinden zarif bir ısırık aldı.

"Harika biri mi?" Floria sordu.

"Kim, Henry mi?" Elodie belindeki sıkı kuşağı çözerken "Kim?" diye sordu. "Evet, Henry! Başka kim olabilir?"

Elodie güldü. Kız kardeşinin yanında olmak ruh halini neşelendirmekte asla başarısız olmuyordu. Kendisiyle dalga geçildiğini fark eden Floria, Elodie'nin yüzüne bir yastık fırlattı.

"Tsk-tsk," dedi bir kadın odaya dalarken. "Lütfen düğünden önce prensesimizi yaralamayın!"

Odaya ilk girenleri gerçek bir terzi ordusu takip etti. Biri üç katlı bir ayna kurdu. Bir diğeri kadife kaplı bir platform. Bir diğerinin elinde kumaştan bir terzi mankeni ve sepetler dolusu iğne ve iplik vardı; en genç olanı ise kolları metrelerce farklı kumaşla dolu bir şekilde aceleyle içeri girdi.

"Uh, neler oluyor?" Floria sordu.

"Hanımefendinin gelinliğini yapıyoruz elbette," dedi ilk kadın. "Ben Gerdera, sarayın baş terziyim."

Floria ciyakladı. "El, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Leydi Bayford'un yaptığı o berbat şeyi giymek zorunda değilsin!" Gelinin annesinin kızının gelinliğini dikmesi ve tören sabahı hediye olarak sunması bir Inophean geleneği idi. Ama tabii ki Elodie ve Flor'un annesi uzun zaman önce vefat etmişti. Ve Elodie, Lucinda Bayford'un çenesine kadar uzanan gri yünlü kumaştan hoşlanmadığı düşünülürse, Floria'nın üvey annelerinin diktiği şey konusunda son derece endişeli olduğunu biliyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Elodie terziye ve Floria'ya gülümsedi.

Gerdera, "Genel silüet ile başlayalım," dedi.

Diğer terzilerden biri elbise eskizlerinden oluşan bir vitrin açtı. "Sizin için pek çok seçeneğimiz var leydim. Her ne olursa olsun, tercihlerinize göre bir elbise dikebiliyoruz. Ancak, geline örnekler göstermenin genellikle çok yardımcı olduğunu düşünüyorum."

"Geleceğin prensesleri için çok fazla gelinlik mi yaptınız?" Floria şaka yaptı.

"Ne-ne?" Terzi, koyu pembenin endişe verici bir tonuna döndü. "Hayır, ben-"

Gerdera açıklamak için araya girdi. "Aurea'daki diğer kişileri kastetti." "Evet. Aurea'daki diğerleri," diye yineledi terzi.

"Özür dilerim," dedi Floria. "Sadece şaka yapıyordum. Sizi tedirgin etmek istememiştim."

"Oh." Gergin bir titreme çıkardı. "Pekâlâ."

Elodie bu değişim karşısında kaşlarını çatı. Ama Flor onun yüz ifadesini gördü ve hemen yanına gidip küçük parmaklarıyla kırışıklığı düzeltirken bir yandan da fısıldadı, "Burada sadece elbise yapıyoruz, Inophean açlığını çözmüyoruz. Rahatla, El. Sadece kötü bir şakaydı." Göz kırptı.

"Haklısın, özür dilerim."

"Devam edelim mi?" Gerdera sordu.

"Evet, lütfen!" Floria alkışladı, sonra terzinin sunduğu eskizleri birlikte inceleyebilmek için Elodie'ye yaklaştı.

"En geleneksel olanı," dedi kadın, "ağır kadife bir eteğin altına giyilen dantel bir kombinezon; tabii ki iffet ve saflık için mavi renkte."

Elodie boğulur gibi bir ses çıkardı, sonra öksürmeye başladı.

Zavallı terzinin gözleri faltaşı gibi açılmıştı, sanki az önce müstakbel prensesi öldürdüğünü düşünüyordu.

"Bana bir dakika ver..." Elodie birkaç kez boğazını temizledi. Aslında evde özgürlüğünün tadını çıkarmıştı (bekâretini ahırdaki samanlıkta bir damatla kaybetmişti ve bunun dışında birkaç cilveleşmesi daha olmuştu) ve terzi iffet ve saflıktan söz etmeye başladığında Elodie'yi hazırlıksız yakalamıştı. Ama kendini toparladı; Floria'nın "masum" gelin yorumunun ne kadar yersiz olduğunu bilmemesini tercih ederdi.

Elodie öksürmeyi bıraktığında terzi devam etti.

Onlara çan kollu, uçuşan yeşil bir tunik; korse kemerli uzun, düz kırmızı bir kılıf; ve pelerinle birlikte brokarlı gümüş bir eteklik gösterdi. Köşeli panelleri olan, kenarları siyah biye ile süslenmiş kahverengi bir elbise; bir Inophean kertenkelesinin derisi yüzülmüş gibi görünen başka bir elbise; ve son olarak boyundan ayak bileğine kadar dev bir korse gibi görünen stiff bir elbise vardı.

"Eminim Leydi Bayford da bunu seçerdi," diye fısıldadı Floria ve bıyık altından kıkırdadı.

Ama Elodie bu süreçten Floria kadar zevk almıyordu. Elodie'nin hayatı boyunca giysileri hep faydacı olmuştu. Dükün kızları bile halktan insanlarla aynı bej ve gri tonlarını giyerlerdi, çünkü boya onların sahip olamayacağı bir lükstü. Floria'yla birlikte giydikleri en güzel elbiseler, Aurea'ya varmadan hemen önce gemide giydikleriydi.

Bir prensin düğünü için fakir gibi görünüyordlardı. Ve o zaman bile, elbiseleri donuk bir sarıydı ve sadece yetersiz bir dantel parçasıyla süslenmişti.

Ama burada, önlerinde mücevher tonlarında chiffonlar, gümüş ve altın ipekler; zengin brokarlar ve pastel kadifeler vardı.

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar biraz fazla," dedi. "Süslü bir şeye ihtiyacım yok. Belki de Leydi Bayford'un yaptığı şeyi giymeliyim. Değerli kumaşları boşa harcamış olurum-"

"El, hayır!" Floria ağladı. "Hayatında bir kez olsun birinin *seninle* ilgilenmesine izin ver. Bunu hak ediyorsun. Ya da en azından benim için yap da özel dikim bir Aurean gelinliği görebileyim!"

Elodie içini çekti. "Pekâlâ. *Senin için.*"

Floria yine mutlu bir şekilde eskiz defterine döndü. "Tunik ve kirtlelerin bir varyasyonu olmayan bir şey var mı? Daha cüretkâr ama o kadar da renkli olmayan bir şey?"

Terzi ona boş boş baktı. Ama Gerdera bilmiş bir gülümsemeyle yaklaştı. "Buna ne dersiniz?" Eskiz defterinin arkasındaki boş bir sayfaya doğru uçu ve hızlıca hiç de yapısal olmayan, daha ziyade ipekten bir şelaleyi andıran bir şeyin çizgilerini çizdi. "Sanırım beyaz ya da krem rengi olacak," dedi zarif bir togaya son rötuşları yaparken, yumuşak kumaş omuzlardan ve dekolteden dökülüyor, ayak bileklerinin etrafından nazik kıvrımlarla düşüyor ve bir girdap gibi arkasından bir etek ucu bırakıyordu.

"Vay canına," dedi Floria. "El, ihtiyacın olan elbise *bu.*"

Elodie tasarıma odaklanmıştı ve başını sallamaya başlamıştı bile. Bu kadar düşkün olduğu için hâlâ kendini suçlu hissediyordu ama madem ısrar edeceklerdi, o zaman evet. Bu elbise mükemmeldi -geleneksel olmayan ve çarpıcı, ince bir şekilde göz alıcı.

"Çok iyi," dedi Gerdera. "Ölçülerinizi alalım, sonra kumaşlarınızı seçebilirsiniz."

Elodie aynaların önündeki kadife platformun üzerine çıktı. Bu sırada Floria yataktan aşağı atlayarak kumaş makaralarının serilmesi için yol açtı. Genç terzinin çeşit çeşit ipek ve dantelleri sergilemesini izlerken ağzı açık kaldı.

"Kendi gelinliğini tasarlayabildiğine inanamıyorum," dedi Floria. "Bu narin kumaşların yatak örtüsüne çarparken çıkardığı ses bile

beni baygın hissettiriyor."

Elodie ona nazikçe gülümsedi. Sonra Gerdera'ya döndü. "Benim elbisemi bitirdikten sonra kız kardeşim için de bir tane tasarlayabilir miyiz?"

"Benim için mi?" Floria'nın ağzı petit fours'u gördüğünde olduğundan daha da açık kaldı.

Gerdera başını eğerek selam verdi. "Elbette leydim. Düğünün onur konuklarından birisiniz, değil mi?"

"Öyleyim," dedi Flor usulca. Ve gerçekten de bu peri masalının bir parçası olduğunu anlayınca bayıldı.

ELODIE

ЕДГБЉЃЉАГКЃБ □□ gelecekteki krallığı hakkında daha fazla bilgi edinin.
'Aurea'da ticaret dünyasında bir güç merkezi olabilirdi, ama hem

Coğrafi ve diplomatik olarak izole edilmişti - devasa bir okyanusun ortasında ve tehlikeli volkanik çıkıntılarla çevrili bir ada. Ünlü hasatları ve ticaret için meyve ve tahıl getiren gemilerin, kalede gördüğü tüm ihtişamı üretmek için eritilecek altın külçeleriyle dolu sandıklarla Aurea'ya dönmesi dışında hakkında çok az şey biliniyordu. Henry'den gelen mektuplar ve Kraliçe Isabelle'in Inophe ile ilgilenileceğine dair verdiği söz dışında, Elodie kraliyet ailesi ya da Aurea halkı veya kültürü hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu.

Prens Henry'yi de kendisini çiftliklerde gezdirmesi için bu şekilde ikna etmişti. İlk "randevuları" onun seçimiydi, kraliyet bahçelerinde yavaş bir gezinti ve tatlı pikniği. İkinci randevuları onun olacaktı.

"İyi at biniyorsun," dedi Henry, taşranın toprak yollarında ilerlerken. Saraya döndüklerinde Elodie ata binmesine yardım etmesi için bir seyisin gelmesini beklememişti. Yan eyer yerine normal bir eyere binmiş, eteklerinin altına da Leydi Bayford'un nefret ettiği pantolonunu giymişti. Onlara eşlik eden Aurealı şövalyeler ilk başta Elodie'nin ona ayak uydurabileceğinden emin olmak için yavaş gitmişlerdi. Ama Elodie onları daha hızlı sürmeye teşvik edince, sonunda Elodie'nin yetismekten fazlasını yapabileceğini fark etmişlerdi. *Ona* ayak uydurmak zorundaydılar.

"Teşekkür ederim," dedi Elodie. "Annemden öğrendim. O ve ben her zaman

topraklarını kontrol etmek için babama eşlik etti. Şimdi o gittiğine göre.

Her haneyi en az iki haftada bir ziyaret ederek yeterince yiyecekleri, çocuklarının ayakları için ayakkabıları ve iş bulabildikleri her yerde işleri olduğundan emin olmak." "Yoksulluklarına rağmen halkınıza hayranlık duyuyorsunuz," dedi Henry. "Duyabiliyorum

sesinde."

"Onların metaneti örnek alınacak bir ruh hali. Onlar için her şeyi yaparım."

Henry bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra başını salladı. Bunun yerine, yaklaşmakta oldukları geniş altın buğday tarlalarını işaret etti. "Bu aurum buğdayı," dedi gururla. "Mükemmel bir besindir; aurum buğdayından yapılan tek bir somun ekmek, bir insanın bütün bir gün boyunca ihtiyaç duyacağı tüm besinleri içerir."

Elodie atını yavaşlattı, böylece uzanıp buğdaya dokunabildi. Sapları rüzgârda hafifçe ona doğru eğiliyordu ve altın rengi, çimenimsi yaprakları tüyler kadar yumuşaktı. "Aurum buğdayı için minnettarım," dedi huşu içinde. "Birçok Inophean'ı açlıktan kurtaracak."

Prensi alçakgönüllülükle başını eğdi. "Aurea'nın çiftçileri dünya için yaptıkları iyiliği bilmekten büyük gurur duyarlar. Her hasat bir armağandır ve biz bunu biliriz."

Elodie, "Bu inanılmaz bir şey ve ben de bunun bir parçası olacağım," dedi. "Keşke aurum buğdayının varlığından uzun zaman önce haberimiz olsaydı."

"Keşke Inophe'nin bu kadar kötü durumda olduğunu bilseydik. Eviniz Aurea'dan oldukça uzakta; bilmiyorduk. Daha önce yardım edebilirdik."

"Teşekkür ederim, bunu söylediğiniz için minnettarım."

Elodie sadece o buğday tarlalarında bile mutlu olabilirdi ama sadece öğleden sonraları vardı, çünkü akşam iki aile için düğün öncesi bir ziyafet planlanmıştı. "Yakınlarda sangberries var mı?" Elodie sordu. Limandan saraya giderken arabalarının kan kırmızısı böğürtlen çitlerinin yanından geçtiğini hatırlıyordu ama her şey bulanıktı ve tam olarak ne kadar uzakta olduklarını bilmiyordu.

"Kısa bir yolculuk mesafesinde," dedi Henry. "Benimle gel."

Elodie sonraki iki saatini Aurea'nın bereketini seyrederek geçirdi. Gümüş armut bahçeleri ve her türden tarlalar arasında

Henry'ye krallıkla ilgili sorular yöneltti.

"Aurea ne zaman kuruldu?"

"Sekiz asır önce, çok büyük büyükbabam tarafından."

"Böyle mucizevi mahsulleri nasıl yetiştiriyorsunuz?"

Henry, "İklim, okyanustan toplanan deniz yosunundan elde edilen gübre ve kelimelerin açıklamaya yetmediği özel bir Aurean kalitesinin birleşimi" dedi.

"Büyü mü?" Elodie güldü.

Henry omuz silkti ama onun neşesini paylaşmadı. "Belki de öyle diyebilirsiniz."

"Hmm, çok gizemli," diye alay etti Elodie.

"Seninle konuşmak her zaman bu kadar hareketli midir?" Ama adam aldırmamışa benziyordu, çünkü ona o gösterişli gülümsemelerinden birini verdi. "İşte, izin ver biraz dikkatini dağıtayım." Ağaçtan gümüş bir armut kopardı. "Bunu dene."

Meyveyi ısırdı ve gümüş kabuğundan ellerine tatlı bir meyve suyu damladı. "Tanrım... Madem böyle bir meyve ihraç ediyorsunuz, neden krallık dışındaki insanlar Aurea hakkında daha fazla şey bilmiyor?"

Henry güldü. "Görüyorum ki armut sizi sorularınızdan bir nebze olsun caydırmamış."

Elodie bir an için çok mu zorladığını, çok mu fazla şey söylediğini düşündü. Ağzını her açtığında neler olabileceğinin farkındaydı.

Ama hayır, bunların hepsi önemli bilgilerdi. "Yönetilmesine yardım etmek üzere olduğum ülkeyi anlamak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda ses tonundaki ciddiyet kaybolmuştu. Henry yakındaki bir meyve bahçesindeki bazı çiftçilere bakarak, "Biz özel bir halkız," dedi. "Vatandaşlar her zaman hasatlarının, ticaretin çarklarını yağlamak için kişisel ayrıntılara ihtiyaç duymadan kendileri için konuştuğuna inanmışlardır."

"Yine de," dedi Elodie armut ısırıkları arasında, "şu anda bizzat burada olmama rağmen senin hakkında hâlâ çok az şey biliyorum. Örneğin, geldiğim akşam benimkinin karşısındaki kulede sarı saçlı bir kadın gördüm. Tanımam gereken biri mi? Belki de kız kardeşinizdir?"

Henry eyerinin üzerinde bir an durdu, ama sonra omuzlarını germek istercesine geriye çekti. "Bir kız kardeş değil," dedi dizginleriyle oynayarak. "Kraliyet ailesi sekiz asırlık iktidarımız boyunca sadece erkek çocuk doğurdu. Ailenin tek kadın üyeleri, annem kraliçenin yaptığı gibi yabancı topraklardan gelmelidir."

Kız kardeşi yoktu... Henry'nin üzgün görünmesine şaşmamalı. Elodie Floria'sız bir hayata katlanamazdı. "O halde sen tek çocuk musun?" Elodie nazikçe sordu.

Henry'nin ağzı acımasız bir çizgi halinde sıkıştı. "Benim bir erkek kardeşim var. Benden biraz daha büyük ama Aurea'yı terk etti ve ben... onunla anlaşılamıyorum. Birbirimize yabancıyız ve ben böyle olmasını tercih ediyorum."

"Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece, krallıktan ayrılmaya karar verdiğinde, tüm sorumluluklarını bana yükledi. Ama onun hakkında konuşmamayı tercih ederim, eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Elodie yine de merak ettiği için pişman değildi. Eğer bir gün Aurea tahtına oturacaksa, ilgili tüm gerçekleri bilmesi gerekiyordu.

Ancak *her şeyi* bugün öğrenmek zorunda değildi. Ve eğer gelecekte Henry kardeşi hakkında konuşmamakta ısrar ederse, o zaman buna izin verecekti. Bütün hikâyeler paylaşılacak için değildi. Herkesin kendine ait bazı sırları saklamasına izin vardı.

Uzun bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Elodie tarlalardaki çiftçilere odaklandı. Büyüleyici ritimleriyle çok güzeldiler, tırpanlarını buğdaya doğru mükemmel bir zamanlamayla sallıyorlardı. Inophe'deki ev halkının aksine herkes kaslı ve iyi beslenmişti ve hep birlikte çalışırken gülümsüyorlardı.

Buğday kesecek yaşta olmayan çocuklar -on yaş ve altındakiler- kargaları ve diğer haşereleri korkutmak için tef ve parlak kurdele şeritli sopaları sallamakla görevliydi. Bütün gün aurum tarlalarında olmalarına rağmen, kargaları kovmak için zıplıyor ve şarkı söylüyorlardı.

*Altın ovalarda yaşıyoruz,
Arpa ve buğdayımızı sevinçle biçiyoruz.*

*Dünyaya ne hazineler veriyoruz, Ve evde
dinlenip ziyafet çekiyoruz.*

*Uzaklaşın kargalar, çok uzaklara,
Bu tahıllar senin cadılar meclisin için
değil. Arpa bira fabrikası için, Buğday
ise ekmek ve yemek için.*

Çocukların sesleri hafif ve havalıydı ve arada sırada yetişkinler de bir ya da iki nakarat için katılıyordu. Elodie daha önce hiç bu kadar mutlu insanlar görmemişti.

Ama o geçtikten hemen sonra, üç çocuk bir kızın elindeki tefi kaptı. "Rahhh! Biz ejderhayız ve sen de Prenses Victoria'sın!"

"Hayır! Bu oyunu sevmiyorum!"

"Seni yiyeceğiz, Victoria! Ama önce seni inimize hapsedeceğiz!"
Tekrar hırladılar ve onu bir çukura ittiler.

Çığlık attı ve gözden kayboldu.

Elodie bir çığlık atarak atından atladı ve buğdayların arasına koştu. Zorbalar dağıldı ve Elodie kendini kızın atıldığı çukura attı.

Elodie sadece birkaç metre aşağıda çamurlu bir çukura düştü. Yoldan bakıldığında çok daha derin görünüyordu.

Kız bir topun içinde kıvrılmış, çamura bulanmış, ağlıyordu. Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşındaydı.

"İyi misin?" Elodie onun yanına çömelerek sordu. Elodie saraya döndüğünde Leydi Bayford çizmelerinin ve elbisesinin durumu hakkında yorum yapacaktı ama adabın canı cehenneme, bu küçük kız kirlenmiş eteklerden ve deriden çok daha önemliydi. "İyi misin?" Elodie bir kuşun kemikleri kadar kırılğan olan minik omzuna dokunarak tekrarladı. "O kabadayılar bu yaşta bile daha iyisini bilmeliler."

Kız başını kaldırdı ve nefesi kesildi. "Sen bir prensessin. Victoria gibi."

Elodie Victoria'nın kim olduğunu bilmiyordu ama gülümsedi. "Neredeyse bir prensesim. Yarın olacağım."

"Beni kurtardın." Sonra kız bıçaklanmış bir kedi yavrusu gibi inledi.
"Ama *seni* kim kurtaracak?"

"Ekselansları!" diye bağırdı bir çiftçi hendeğin tepesinden. Eğildi
aşağı inerken tekrar tekrar. "Özür dilerim kızım, öyle demek istemedi-"

Henry sert bir sesle, "Teşekkür ederim, bu kadar yeter," dedi.

Çiftçinin gözleri kimin ortaya çıktığını anlayınca irileşti ve derinden -
aceleyle- eğildi, sonra kızını kucaklayıp aceleyle uzaklaştırdı.

Elodie onların kalın buğday saplarının arasında kayboluşunu izledi.
Hah. Bu, daha önce gözlemlediği neşeli çiftçilerin davranışlarıyla
çelişiyordu.

"Seni de aynı şekilde hendekten çıkarayım mı?" Henry şaka yaptı,
şimdi yeniden rahatlamış görünüyordu.

Başını salladı ve ona küçük bir gülümseme verdikten sonra kendi başına
dışarı çıktı. Ama yine de şatoya dönüş yolculuğu boyunca oğlanların ve
kızın söylediklerini düşündü.

Victoria. Adı V harfiyle başlayan eski bir prenses. Kuledeki kum saati
ona mı aitti? Elodie birden kendini o kan lekesine dokunduğu anın ve ona
eşlik eden görüntünün ürpertisi içinde buldu. Bu sadece onun hayal
gücüydü, değil mi?

Ama bir de köylü kızın son sorusu vardı. *Seni kim kurtaracak?*

Elodie yine ürperdi. Bunun bir anlamı var mıydı? Yoksa Elodie olmayan
bağlantılar mı kuruyordu, endişeli beyninin takıntı haline getirdiği hayali bir
bulmaca mı?

Kendine *kesinlikle ikincisi* olduğunu söylemeye çalıştı.

Yine de V'nin gizemi ve küçük kızın sorusunun yankısı iliklerine
kadar işlemişti.

ELODIE

Tamamı bir havadaydı. Ama bu demek değildi ki yemek küçüktü. Bir gün önce, terziler ölçülerini tamamladıktan (ve Floria kendi deyimiyle "aşırı zevkten bayılmaktan" kurtulduktan) sonra, saray aşçısı Elodie'den yemek istediği her yemeğin listesini istemişti. Gastronomi Elodie'nin uzmanlık alanı olmasa da Floria çocukluğunu yabancı ülkelerin yemek kitaplarını karıştırarak geçirmişti (doğum günü için istediği tek hediye buydu), bu yüzden Elodie kız kardeşini neşe içinde saray aşçısıyla birlikte mutfaklara göndermiş ve eldeki imkânları görmesini istemişti.

Ve ortaya çıkan olasılıklar, Elodie'nin damak tadının hayal edebileceğinin çok ötesindeydi. Dumanlı peynir ve patatesle doldurulmuş altın rengi kızarmış köftelerle başlayan, ardından yabani Aurea pırasalarından oluşan kremalı bir çorbayla devam eden tabak üstüne tabak taht odasına getirildi. Üzerine hafif bir narenciye sosu gezdirilmiş yenilebilir çiçeklerden oluşan bir salata vardı. Tamamen altın varakla sarılmış bireysel etli turtalar. Izgara dağ sazanı, sadece ay ışığı altında tutulabilen bir lezzet (belki de Elodie'nin iki gece önce o meşaleleri görmesinin nedeni buydu). Sangberry reçeli ile kavrulmuş sülün, meşhur aurum buğdayından yapılmış erişte ve Elodie'nin hayatındaki tüm hasatların toplamında gördüğünden daha fazla sebze. Bu fazlalığa alışmak biraz zaman alacaktı ama Henry'nin tavsiyesine uyup tadını çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

Kral beşinci kurstan sonra odasına çekildi. Elodie onun geri çekilişini endişeyle izledi. Zavallı adam çok solgundu ve kraliyet doktorunun koluna ağır bir şekilde yaslanmıştı. Yemeğe neden geldiğini merak ediyordu; yatakta olmalıydı.

Ama ziyafet onsuz da devam etti. Görünüşe göre Kraliçe Isabelle ve Prens Henry krallığı yöneten kişilerdi ve Kral Rodrick olmadan ev sahipliği yapmaya oldukça alışkınlardı. İlginç.

Hindistan cevizi ve şeftali tadında olan ve Henry'nin de belirttiği gibi hafızayı güçlendiren meşhur yan etkisi olan Aurean arpa birası gibi sohbet de devam etti.

Elodie'ye, "Bu geceyi her zaman hatırlayabilesin diye," dedi.

Tatlılar masaya altın bir örtü üzerinde serildiğinde, Elodie midesi için mümkün olduğunu düşündüğü sınırların ötesinde zorlanmıştı ve ayağa kalkıp esnemek için bir bahane arıyordu. Yerine oturdu.

Henry dudaklarında muzip bir kıvrımla, "Şşşt," diye fısıldadı. "Dışarı çıkıp benimle biraz hava almak ister misin?"

-

Tatlılar masada mazgallarda nöbet tutan nöbetçilerden başka kimse yoktu. Henry karanlıkta Elodie'yle el ele yürürken, sarayın duvarları ve kapıları yumuşak ay ışığının altında soluk bir altın rengine bürünmüştü.

Yürürlerken Henry, "Tek düşünebildiğim yarın," dedi.

O da Elodie gibi gergin miydi? Tanrı size uzun ve sağlıklı bir yaşam bahşetmişse, yalnızca bir kez evlenirsiniz. Ama tamamen yabancı biriyle nasıl evlenirsiniz, hayatınızın geri kalan uzun ve sağlıklı kısmını daha yeni tanıştığınız biriyle geçirmeye nasıl söz verirsiniz? Elodie'nin babası annesinden yana şanslıydı ama sonra Leydi Bayford... O kadar sıkı bağlanmıştı ki ağzından sıkıntıdan başka bir şey çıkması mümkün değildi çünkü hiçbir şey yeterince iyi değildi. Açıkçası Elodie, rahat ve neşeli olan babasının Lucinda Bayford'la nasıl boy ölçüşebileceğini bilmiyordu.

Ama Henry ve Elodie birbirlerine çok daha uygundu. Birbirlerini tanıdıkları kısa süreden bile belliydi bu. Dikkatli ve nazikti. O

Elodie'nin zekâsına hayran kalmıştı. Yardım beklemeden ata binebilmesi de hoşuna gitmişti. Ona bakmanın çok güzel olduğundan bahsetmeye gerek bile yok.

Siperlerin kenarına doğru yürüdü ve Aurea Adası'nın üzerinde yükselen dağa baktı. "Hiç oraya çıktın mı?"

"Bir ya da iki kez."

"Hiç dağa çıkmadım," dedi Elodie. "En fazla Inophean çölündeki yaylalara çıkabildim ama onlar da kafaları kesilmiş tepelerden ibaret. Belki düğünümüzden sonra beni Khaevis Dağı'na götürür müsün?"

Henry cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Oh!" Elodie dedi ki. "Düğünden *hemen* sonrasını kastetmemiştim. Eminim şimdiden planlarınız vardır, um-" Bir düğün gecesinde neler olduğunu detaylandırmaya başlamadan önce kendini durdurdu. Utanmış olduğundan değil. Aslında düğün yatağına, kocasını merhamet dilemeye nasıl zorlayacağını ve ona da aynısını yapmayı nasıl öğreteceğini bilerek gidebileceği için memnundu.

Yine de bu ayrıntıları şimdi tartışmak için biraz erken.

"Demek istediğim," dedi Elodie, "ileride fırsat olursa sizinle birlikte Khaevis Dağı'na çıkmak isterim. Merak ediyorum, hepsi bu. İki gece önce orada meşaleler gördüm ve-"

Henry keskin bir nefes aldı. "Bunu gördün mü?"

Başını salladı. "Uyuyamadım ve onları kaçırmak zordu. Ne oldu?"

Dağ sazanı avı mı?"

Gözlerini ondan kaçırdı ve Khaevis Dağı'nın mor-gri gökyüzünü kestiği sivri ufka baktı. "Hayır. Bu bir törendi. Her Eylül ayında hasada, sahip olduğumuz her şey için şükran duyduğumuz bir haftayla başlarız. O hafta boyunca üç dua okuruz: İlki geçmişe, tarihimize duyduğumuz minneti temsil eder. İkinci tören, şu anda Aurea'ya olan bağlılığımızın devam etmesi içindir. Üçüncü dua ise toprağın yenilenmesi ve gelecek içindir. Bu hafta boyunca buradaki kutsanmış yaşam için şükrediyoruz." Henry omuz silktili ve Elodie'ye döndü. "Bu eski bir gelenek. Batıl inanç, gerçekten."

"Ben batıl inançlara inanmam."

"İyi, güzel. Gerçeğe bağlı kalmak daha iyi, değil mi?" Ona katı altını eritip sıvı hale getirebilecek türden bir gülümseme verdi. Elodie'nin içini ısıttı.

"Tanrım, Elodie, ay ışığının altında o kadar güzelsin ki neredeyse bana unutturuyordun." Henry hızlı bir hareketle tek dizinin üzerine çöktü.

"Ne-?" demeye başladı.

Ama adam elini ceketinin cebine atıp kadife bir kutu çıkardığında ne diyeceğini bilemedi. İçinde ipek bir yatağın üzerinde Aurea armasının kolyesi olan altın bir kolye yatıyordu: bir pençesinde bir demet buğday, diğerinde ise sangberries tutan bir ejderha. Çilekler yakuttan yapılmıştı.

"Elodie," dedi Henry. "Eşleşmemizin ayarlandığını biliyorum, ama yine de sana sormak istiyorum... Benimle evlenir misin?"

Nefesi kesildi. Bu sipere çıktıklarında hissettiği tüm gerginlikler şimdi yok olmuştu. Ve bu işe girerken kafasında ne kadar soru varsa -V hakkında ya da köylü kızın söyledikleri hakkında daha sonra konuşulabilirdi. Çünkü biriyle böyle evlenilirdi. Böyle aşık olunurdu. Her zaman belirsizlikler olacaktı ama onlarla birlikte yüzleşecektiniz, iki kişi bir kişiden daha güçlüydü. Artık hiçbir şeyi tek başına yapmak zorunda değildi.

Elodie aklını çok fazla kullanıyor ve kalbini görmezden geliyordu. Belki de kontrolü biraz olsun bırakmayı öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Bir anlık dürtüyle Henry'nin kollarına atıldı, neredeyse kolyeyi düşürüyordu ve onu öptü.

Dengesini kaybetti ve yere yuvarlandılar. Kadın onu tekrar öptü.

Ve sonra ekledi, "Açıklığa kavuşturmalıyım. Cevabım evet."

ISABELLE

A                ve teklif...Kraliçe Isabelle o unu odasında buldu.
Ancak sevinmek yerine, düşünceli bir şekilde d  araya bakıyordu.

Khaevis Dağı'na bakan pencereden.

Kraliçe, "Onu seçebilirsiniz, biliyorsunuz," dedi. Henry
düşüncelerinden sıyrıldı. "Onu seçmek mi?"

"Elodie," dedi kraliçe. "Onun mektuplarını nasıl tekrar tekrar
okuduğunu gördüm. Zek ası, akıllılı ı ve kıvrak zek ası ilgini çekiyor. Elinde
tutaca ın kişi o olabilir."

"Anne-"

Elini onun elinin üzerine koyarak onu susturdu. Onun perişan halde
olduğunu d    n rken, elinin oldukça sabit olduğunu görünce çağırdı.
"Henry, sen görevine sadık bir prensisin. Jacob Aurea'dan ka tı ında hiç
tereddüt etmeden tahtın varisi rolünü  stlendin ve bunca yıldır Aurea
prensini yüklerini hiç  ik yet etmeden ta ıdın. Ama mutlu olmayı da hak
ediyorsun."

Henry, "Buna katılmıyorum," dedi. "Geleceğin kralı kendi mutluluğunu
d   nmez. Krallı ın refahı her zaman öncelikli olmalıdır."

Kraliçe Isabelle altın kiremitlere baktı. Eğer yapabilseydi, Henry'nin
yükünü payla acak daha fazla oğul do ururdu. Kralın en ağır görevleri
payla aca ı be  küçük erkek kardeşi vardı ve Rodrick yine de
yükümlülüklerin ağırlığı altında ezilmi ti.

Ama ne yazık ki Isabelle, Jacob ve Henry'ye daha fazla kardeş
verememi ti. Kral onun yatağını nadiren ziyaret ederdi. Bunun sebebi
Rodrick'in

Metresleri yoktu ama zamanının çoğunu yalnızlık içinde geçiriyordu. Rodrick için günler solaryumunun sıcaklığında ya da insanların aksine ondan hiçbir şey talep etmeyen köpeklerinin eşliğinde daha kolay geçiyordu.

Yine de Henry'den bu tür taleplerde bulunulacaktı, çünkü Isabelle görünürde krallığı yönetiyor olsa da, Henry temelli evlenmeye karar verdiğinde Rodrick ile birlikte Henry'nin lehine tahttan feragat edecekti.

"Sizi kendi mutluluğunuzu yakalamaya ikna edemezsem," dedi, "o zaman en azından varisler üretmenin de sizin göreviniz olduğunu hatırlatabilirim. Aurea'nın geleneklerini onurlandıracak bir soyun devamını bu şekilde sağlayabiliriz. Elodie kötü bir seçim olmaz."

Henry gözlerini kapadı ve şimdi kraliçenin odasına ilk girdiğinde onda gördüğünü sandığı çatışmanın izleri vardı.

"Dün benimle konuşmuş olsaydın," dedi Henry, "Elodie'nin doğru kişi olabileceğini kabul ederdim. Ama bugün tarlada soru üstüne soru sorup durdu. Ve bir köylü kızı adına araya girdi... Hayır. Elodie'nin kendine ait çok fazla fikri var. Değiştirilemeyecek geleneklere karşı çok sert savaşıyor. Bu yüzden seçeceğim kişi o olamaz."

Kraliçe dudağını ısırdı. Aurea'nın geleneklerinin boyunduruğu, Isabelle hüküm sürmek için çok yaşlandığında güçlü bir kadının kraliçe olmasını gerektiriyordu. Elodie'nin iyi bir aday olduğunu düşünmüştü. Ama Henry'nin mantığı da mantıklıydı, bu yüzden oğlunu yanağından nazikçe öptü.

"O halde planlandığı gibi yarın düğünde görüşürüz, değil mi?" diye sordu Henry'ye.

Başını salladı. "Planlandığı gibi."

Kraliçe oradan ayrıldı ama omzunun üzerinden Henry'ye bir kez daha baktı. Henry yine Khaevis Dağı'na bakıyordu, ama şimdi hiçbir ürkeklik belirtisi yoktu, sadece dik ve askeri bir duruşu vardı.

Kapıyı arkasından kapatırken, Kraliçe Isabelle onun ne zaman bu kadar değiştiğini, ne zaman kendisinin bir versiyonuna dönüştüğünü merak etti - dışarıda karizma, ama içinde soğuk granit.

Ve Aurea'nın bir zamanlar masum olan oğlunun ruhunun son kırıntılarını çaldığını nasıl fark etmediğine hayıflandı. Ona veda öpücüğü vermek isterdi.

ELODIE

Elo die Floria'yla birlikte kulenin üst katındaki odada makyaj masasında otururken gülümsüyordu. Elodie yürüyüşten donmuştu. Siperler parlıyordu ve bunun tek nedeni yeni kolyesinin kendi başına bir fener gibi parlaması değildi.

Flor altın bir tarağı Elodie'nin ipeksi saçlarında gezdirdi. "Senin adına çok ama çok mutluyum!"

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Elodie.

"İnan buna. Sen iyi ve naziksin, tanıdığım herkesten daha zekisin ve her zaman benimle ilgilendin. Sana sandığından çok daha fazla saygı duyuyorum El. Ve böyle bir sonsuz mutluluğu hak eden biri varsa, o da sensin."

Elodie bir an için neredeyse utanarak yere baktı. "Teşekkür ederim, Flor. Bunun benim için anlamı çok büyük... Sen gittiğinde seni çok özleyeceğim."

"Yakında ayrılacağımızı düşünmeyelim," dedi Floria. "Üzölmek istemiyorum. Onun yerine yarın akşamki düğünü düşünelim."

Elodie boğazındaki yumruyu yuttu ve kız kardeşi tarağı son bir kez saçlarında gezdirirken başıyla onayladı. Sonra Floria makyaj masasından kolyeyi aldı ve Elodie'nin önünde havaya kaldırdı. Aurean arması mum ışığında parlıyor, ejderha sanki canlıymış gibi ışıldıyordu.

Flor hülyalı hülyalı iç çekti. "Henry seni böyle zenginliklere boğuyor."

Leydi Bayford aniden hışımla odaya daldı ve aynada yansıması belirdi. "Zümrütler içinde daha iyi görünürdün," diye Elodie'ye çıkıştı.

Floria üvey annesinin ani varlığıyla irkildi ve kolyeyi makyaj masasının üzerine bıraktı, sonra tekrar eline alıp

Leydi Bayford'a ters ters baktı. "Sana ne oldu böyle, üvey anne?"

"Sana söylemeye geldim-" Leydi Bayford Floria'ya bakarken kısa bir süre durdu. "Elodie'yle yalnız konuşmalıyım."

Elodie kaşlarını çattı. Leydi Bayford tuhaf görünüyordu. Genelde kendine çeki düzen verirdi. Ancak şimdi, normalde düzenli olan topuzu sarkmış, koyu renk saç tutamları her yana dağılmıştı. Yüksek yakalı elbisesinin en üst düğmesi açıktı, sanki hayal kırıklığıyla koparmış gibiydi. Ve her seferinde eteklerini avuçlayarak bacaklarını sıkıp açmaya devam ediyordu.

"Floria'dan sakladığım hiçbir şey yok," dedi Elodie. "Bana söylemek istediğin her şeyi ona da söyleyebilirsin."

Leydi Bayford kulenin penceresinden dışarı, dağa doğru baktı, sanki orada içinde bulunduğu çıkmaza bir cevap bulabileceymiş gibi. Elodie ve Floria'ya döndüğünde ellerini sıkıca iki yanına bastırarak konuştu. "Burası. Burası..."

Bakışları tekrar pencereye kaydı. "Bu maç uzun sürmeyecek. Kendini kurtar, hayır, *babanı* bu onursuzluktan kurtar. Düğünü yapmayacağını söyle."

Nadiren sözünü esirgemeyen Elodie, Leydi Bayford'a çenesi açık bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Ama Floria'nın üvey annelerine söyleyecek çok sözü vardı. "Bunu neden söylüyorsun? Neden bunu Elodie'nin elinden almaya çalışıyorsun?"

Leydi Bayford onu görmezden geldi ve Elodie'nin ellerini tuttu. "Beni dinlemiyorsunuz. Sana anlatmaya çalışıyorum-"

"Kızlarım!" Babam gürleyerek odaya girdi, sanki bu, şimdiye kadar yapılmış en tesadüfi evliliği durdurmaya çalışan bir üvey annenin anlaşılmaz bir sahnesinden ziyade neşeli bir aile buluşmasıymış gibi. "Herkes büyük gün için hazır mı?"

Leydi Bayford ona buz gibi bir bakış fırlattıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı.

Babam garip bir şekilde güldü. "Ona aldırmayın. Kraliyet doktoru ona deniz tutması için bir şey verdi ve bu onu... mantıksız bir şekilde endişelendiriyor. Söylediği her şeyi dikkate almayın. Her şey yolunda!"

Sonra Floria ve Elodie'ye tek kelime bile etmeden onun peşinden koştu.

Floria aval aval arkalarından baktı. "Az önce ne oldu?"

Elodie üzüntüyle başını salladı. "Bu Üvey Anne'nin fikri değildi, bu yüzden hoşuna gitmiyor. Senin ve benim ne yapacağımızı her zaman kontrol etmek istiyor. Ama ben yetişkin bir kadınlm ve artık seçimlerimi o yapamaz. Seçim yapma hakkım var ve yapacağım son şey de olsa Henry ile evleneceğim."

ELODIE

S ,   Aurea kalesi  gecesinde daha da parlaktı. Sanki hizmetkârlar tüm gün boyunca her duvarı, her zemini, hatta her çatı kiremidini cilalayarak ay ışığında olduğu gibi parıldamalarını sağlamışlardı. Dışarıda çivit mavisi gökyüzü bulutsuzdu ve kraliyet bahçelerinde bir orkestra prova yapıyordu. Bu beklenti Elodie'nin yemek yemesini imkânsız hale getirmişti. Sadece gelinliğini giyerken neredeyse bayılacakken

Floria'nın yüzüne doğru ittiği ekmekten birkaç ısırık almayı nihayet kabul etti.

Ama gelinlik! Tam da kız kardeşinin hayal ettiği gibi bir zarafet harikasıydı ve Elodie, Floria'nın ısrarlarına boyun eğdiği için memnundu. Ağır krem rengi ipek, Elodie'nin omuzlarından bacaklarına kadar bir şelale gibi dökülüyordu. Aurea'nın renkleri olan kızıl ve altın işlemler kumaşın kenarlarını süslüyor, yakasını takip ediyor, gövdesindeki ipek kıvrımlardan aşağı iniyor ve arkasından gelen uzun trenin etekleri boyunca uzanıyordu. Elodie, Henry'nin hediyelediği -saçındaki bir çift altın tarak ve boğazının dibinde duran armalı yakut ve altın kolye- takarken, kendisini sadece Aurea'ya bağlamakla kalmayacak, aynı zamanda Inophe'nin bundan sonraki geçimini de sağlayacak olan bu teklifi kabul etmekle doğru bir seçim yaptığından hiç kuşku duymuyordu.

Bütün akşam, düğün konukları kıyıya vuran dalgalar gibi gelmiş, kral, kraliçe ve Henry ile geçirecekleri zamanı en üst düzeye çıkarmak için uygun olduğu kadar erken gelmişlerdi. Ancak şimdi hepsi sarayın çatı terasında oturmuş, ayın platin ışığı her şeyi büyülü, göksel bir parlıltıya bürümüştü.

Trompet sesleri duyuldu ve orkestra neşeli bir gelin alayına başladı. Inophe'de gelinler mihraba kadar kendileri yürüdü, ancak Aurea'da gelenek, babanın gelini oraya götürmesiydi.

Elodie'nin babası en güzel elbisesini giymiş, gözleri çoktan yaşlarla dolmuş bir halde yanına geldi. Bu gece o Inophe dükü değildi; o sadece kızına bakan ve onun çocukluğunun tüm yıllarının gözlerinin önünden akıp gittiğini gören, onu bırakmak zorunda kalacağı anın bu olduğunu bilen bir adamdı.

"Seni seviyorum, Elodie. Bunu daima hatırla."

"Ben de seni seviyorum baba. Ama ağlama. Birbirimizi bir daha göremeyecek değiliz ya. Ziyaret edeceğim, söz veriyorum."

Gözlerini sımsıkı sıktı, yaşlar akmaya başladı. Ama sonra cebinden bir mendil çıkardı ve gözyaşlarını sildi. Elodie'ye kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırım." Onu yanağından öptü, sonra kolunu onunkinin arasından geçirdi.

Koridorda ilk adımlarını atarken keman ve çelloların müziği yükseldi. Etraflarındaki tüm konuklar onun yaklaşmasını izlemek için döndüler ve yanlarından geçerken başlarını saygıyla eğdiler. Başlarını eğmeyenler sadece ön sırada oturan Floria ve Leydi Bayford'du. Floria koltuğunda zıplıyor, sırtıyor ve Elodie'ye çok *güzel görünüyorsun* diyordu. Leydi Bayford dudaklarını büzmüş, ellerini kucağında yumruk yapmış, Elodie mihraba doğru son adımlarını atarken başını sallayarak kaskatı kesilmişti.

Henry altın bir köşkün altında onu bekliyordu. Kral ve kraliçe arkasındaki tahtlarda oturuyordu. Kraliçe Isabelle altın kadife elbisesi ve ona uygun peleriniyle göz kamaştırıyordu. Kral Rodrick ise... şey, altın brokar ve kürk astarlı cüppeler giymiş bir kral gibi görünüyordu ama akıllı başka yerdeymiş gibi uzaklara bakıyordu.

Yine de Elodie'nin babası Kral Rodrick ve Kraliçe Isabelle'in önünde derin bir saygıyla eğilirken, Elodie de babasının koluna girerek reverans yaptı.

"Majesteleri," dediler hep bir ağızdan.

Elodie ayağa kalktığında Henry'nin ışıltılı gülümsemesi onu karşıladı. O da ona gülümsedi ve birazdan olacaklar için nefesini tuttu.

"Majesteleri," dedi babası. "Size kızım Inophe'li Elodie Bayford'u takdim etmek benim için hayatımın en büyük onurudur. Kraliyet ailesine ve tüm Aurea'ya bol bereket getirsin."

Elodie'nin kolunu kendi kolundan kurtardı ve elini Henry'ninkinin üzerine koyduktan sonra tekrar eğilerek Floria ve Leydi Bayford'un yanına gitti.

Henry Elodie'ye, "Büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

Güldü ve parmaklarını onunkilere geçirdi.

Kıpkırmızı kadife cüppeli bir rahibe öne çıktı. Ejderha dövmeleeri yanaklarından boğazına, parmak eklemlerine ve parmak uçlarına kadar teninin görünen her yerini kaplıyordu. Kıvrıcık gri saçları beline kadar iniyor, uçları yakut ve altınla örölüyordu. Göğsünün ortasında Aurean armasını taşıyan ağır bir madalyon asılıydı ve Elodie ile Henry'ye yaklaşıırken bir sarkaç gibi sallanıyordu.

"Bu gece iki aydınlık ruhun birleşmesini kutluyoruz," diye söze başladı, gür sesi terasta yankılanıyordu. "Bu düğün sadece sevgili prensimizi geliniyle buluşturmakla kalmıyor, aynı zamanda Aurea ve Inophe için de yeni bir sezonun başlangıcını işaret ediyor. Krallıklarımız birbirlerine olan bağlılıkları ve hediyeleri için minnettar. Onlar..."

Elodie onu dinlemeyi zor buldu. Bunun yerine kendini Henry'nin yakışıklı yüzünde kaybetti. Hayatlarının nasıl olacağını hayal etti: Yurtdışında diplomatik geziler, evde dağın yamaçlarında at sırtında gezintiler ve dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, ipek çarşafaların altında birbirine dolanmış boğucu geceler. Birlikte ticaret görüşmeleri, en iyi nasıl yöneteceklerine dair tartışmalar, Inophe ile kurulan ittifaklar ve daha fazlası olacaktı. Ve daha sonra çocukları olacaktı; Elodie'nin tahminine göre oğulları, çünkü Aurea kraliyet ailesinin her zaman doğurduğu şey buydu. Ya da belki de bu kalıbı kıran ve krallığa ilk kızlarını veren ilk kişi o olacaktı. Elodie bu düşünceye gülümsedi.

"Sen, Inophe'li Elodie, kendini bedeninin ve ruhunla Aurea'ya ve onun senden istediği her şeye vereceğine yemin ediyor musun?" diye sordu rahibe.

Elodie dikkatini tekrar önündeki törene verdi. "Yemin ederim," dedi, dik ve gururlu bir şekilde durarak.

Rahibe dövmele elini madalyonuna dokundurdu, sanki Aurean armasına söz vermiş gibi. Sonra Henry'ye döndü.

Rahibe, "Aurea'lı Henry, bu kadını yaşadığı sürece karın olarak kabul eder misin?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi Henry.

"Peki Elodie, yaşadığın sürece bu adamı kocan olarak kabul edecek misin?"

"Kabul ediyorum," dedi Elodie, sonra yeminlerinin Henry ve kendisi için biraz farklı olduğunu fark etti. Her ikisi de Henry'nin değil, *kendisinin* yaşamasına bağlıydı.

Belki de kadınlar genellikle doğum sırasında öldüğü için kocanın kadından daha uzun yaşayacağı varsayılıyordu? Peki ya savaşlarda ölen erkekler...? Yine de, Aurea'nın coğrafi izolasyonu ve diplomatik uzaklığı göz önüne alındığında, krallık hiçbir zaman savaşlara sürüklenmedi. Aurea sekiz asırdır barış içindeydi.

Ama Elodie çoktan evet demişti. Ve ne olursa olsun, Inophe'un geleceği tehlikedeyken sözünden dönmeyecekti. Henry onun elini sıktı.

Kraliçe Isabelle tahtından kalktı. Elini nazıkçe Kral Rodrick'in koluna koydu ve ona bir şeyler fısıldadı, bu onu düşüncelerinin onu götürdüğü yerden uyandırmış gibi görünüyordu ve o da ayağa kalktı. Birlikte Elodie ve Henry'ye yaklaştılar.

Kraliçe altın bir tören bezini krala uzattı ve elinde kabzası sarayın başka yerlerinde de bulunan altın mozaik desenli mücevherli bir hançer tuttu.

Elodie'nin elini kabaca tuttu ve avucunu kesti. "Ne-!" Elodie hem şaşkınlık hem de acı içinde haykırdı.

Henry elini annesine uzattı, belli ki aynı muameleyi bekliyordu. Kesiği görünce irkilmedi bile. Kraliçe Isabelle avucunu Elodie'ninkine bastırdı ve kanları birbirine karıştı.

Aniden-

Biri daha yeni yürümeye başlayan, diğeri ergenliğin eşiğinde olan altın saçlı iki çocuk.

Küçük olan, büyük olanı gittiği her yerde takip ediyordu.

Birkaç yıl sonra Henry soğuk, boş bir yatakla karşılaştı ve kardeşinin öldüğünü ve Henry'nin aniden yapayalnız kaldığını bilmenin keskin darbesini yaşadı.

Elodie nefesini tuttu ve ona baktı. Ama Henry sadece güven verici bir şekilde gülümsedi ve elini Elodie'nin elinin etrafında sıkıca kavradı. Elodie'nin onun geçmişini gördüğünü bildiğine dair hiçbir belirti yoktu ve Elodie'nin de Elodie'nin geçmişine dair bir şey yaşadığını gösteren hiçbir belirti yoktu.

Ancak Kraliçe Isabelle Elodie'yi izliyordu ve gözleri buluştu. Ama sonra kraliçe o kadar çabuk gözlerini kaçırdı ki Elodie o anı hayal edip etmediğinden emin olamadı.

"Rodrick?" Kraliçe Isabelle sordu. "Hazır mısın?"

Kral altın evlilik örtüsünü kaldırdı. İpeği Henry ve Elodie'nin ellerine sararken kendi elleri de şiddetle titriyordu. Bitirdiğinde onları bırakmadı. "Altın ipeğin ellerime sarıldığı zamanı hatırlıyorum-"

"Sus, Rodrick, canım," dedi Kraliçe Isabelle nazikçe, onu evlilik örtüsünden uzaklaştırmak için. "Düğünümüzle ilgili anıları anlatmak için daha sonra bol bol vaktimiz olacak ama şu anda Elodie ve Henry'nin zamanı."

Kral irkildi ve sanki Elodie'yi orada gördüğüne şaşırmış gibi ona baktı. "Sen yenisin."

Kraliyet hekimi, tören sırasında bir noktada yardımına başvurulması kaçınılmaz olduğu için köşkün arkasında beklediğı yerden koşarak çıktı ve Kral Rodrick'i tahtına geri götürdü.

"Düğünü erteleyelim mi?" Elodie Henry'ye fısıldadı. "Kral iyi görünmüyor."

"Her şey yoluna girecek," dedi Henry. "Töreni neredeyse tamamladık."

Sanki kral oğlunun düğününe katıldığını unutmamış gibi tüm konuklar onlara gülümsedi. Sadece Elodie'nin babası Floria ve Leydi Bayford az önce olanlardan dolayı endişeli görünüyordu. Aurea, Kral Rodrick'in hastalığına o kadar alışmıştı ki, onsuz da hayatlarını sürdürmeye alışmışlar mıydı? Elodie kendini iyi hissetmeyen kendi babası olsaydı bunu yapabileceğini hayal bile edemezdi.

Yine de bir görevli kraliçeye üzerinde tanıdık bir mozaik deseni olan altın bir taç getirdi ve Kraliçe Isabelle, Elodie ve Henry'ye gülümsedi. Tacı Elodie'nin başına yerleştirdi.

"Oğlumu ve yeni kızımı takdim ediyorum, Elodie, Aurea Prensesi!"

Düğün davetlileri tezahüratlar içinde patladı. İlan, kralla ilgili tüm düşünceleri çabucak sildi ve Floria ayağa fırlayarak alkışladı ve bağırdı. Babası Elodie'ye hüzünle bakıyor, bir yandan ağlıyor bir yandan da vakarını korumaya çalışıyordu. Leydi Bayford'un gözleri bile yaşlarla parlıyordu.

Elodie her şeyi anlamak için döndü.

Ben bir prensesim, diye düşündü. Tıpkı bir masal kitabındaki gibi, kan yemini kısmı hariç. Yine de...

Ben bir prensesim ve bunların hepsi gerçek.

-

Tüm kraliyet bahçelerinde düzenlendi ve bir önceki geceki ziyafetten çok zorkemliydi. Yemekler, kalkan büyüklüğündeki deniz kulağı kabuklarında servis edilen deniz mahsulü tabaklarından, ejderha şeklinde ve sığır eti ve kavrulmuş sebzelerle doldurulmuş altı ayak uzunluğunda bir böreğe kadar daha büyük ve daha özenliydi. Kızarmış yaban domuzu, kızarmış saffron pirinç kekleri, çatırdayan bir firepit üzerinde bütün kuzular ve aurum buğday eriştesi içine yerleştirilmiş sangberry reçeli sırlı Cornish tavukları vardı. Tatlı olarak gümüş armut dondurması, bitter çikolatalı tart ve gül yapraklı turta vardı. Ve tabii ki şeftali, hindistan cevizi ve gevrek anıların aromasıyla Aurean arpa birası.

Elodie'nin elbisesinin model alındığı düğün pastasının servisi sırasında, Aurea aristokrasisi yeni çiftte saygılarını sunmak için sıraya girdi. Konuklar dans etmeye başlarken orkestra tanıdık gelen bir müzik çaldı. Elodie'nin ilk geldiğinde kuleden duyduğu şarkının aynısı mıydı bu? O zaman popüler bir Aurea şarkısı. Ama kendisi ve Prens Henry için selam veren ve düğün hediyeleri taşıyanlara dikkat etmesi gerektiğinden şarkıyı tam olarak dinleyememişti.

Yirminci asilzadeden sonra - yoksa yirmi ikincisi miydi? -Elodie Henry'ye doğru eğildi ve fısıldadı, "Daha ne kadar kalmamız gerekiyor? Geç oldu..."

gece yarısını çoktan geçmiş olmalı." Kısmen gecenin coşkusundan, kısmen de lezzetli Aurea birasından çok fazla içtiği için oldukça çakırkeyifti. Ayık bir Elodie prenses olarak yeni görevlerinde sabırla oturabilirken, sarhoş bir Elodie kocasıyla ilk gecesine düğün yataklarında başlamak için fazlasıyla hevesliydi.

Henry, kızın kalçasına imalı bir şekilde koyduğu ellerini altın masanın üzerine geri götürürken güldü. "Keyfini çıkarmaya çalış. Bu ziyafet senin onuruna veriliyor. Hayatının en güzel gecesi olmalı. En azından ben öyle düşünmek istiyorum."

Elodie geceyi daha da güzelleştirmek için başka yollar da düşünebilirdi ama şimdilik bu imaları kendine sakladı. Nasıl olsa daha sonra bunun için bolca zamanı olacaktı.

Müzik daha eğlenceli bir tona büründü ve bir akrobat grubu bahçede taklalar atmaya başladı. Bu sırada başka bir asilzade Elodie ve Henry'nin masasına yaklaşıp selam verdi.

Asilzade, Ekselanslarının nezaketi hakkında gerekli konuşmaya başlamak için ağzını açtı, ancak çimenliğin diğer ucundaki bağırışlar ve bir kargaşa ile bölündü.

"Dur!" diye bağırdı bir şövalye.

"Tutun onu!" Elodie neler olduğunu görmek için ayağa kalktı.

Muhafızlar, kapana kısılmış bir tilki gibi yumruk ve tekme atan çılgın bir kızı tutuyordu. Kız ince uzuvlarını sertçe savurdu ve tekmelerinden biri muhafızın dizinin yan tarafına sertçe çarparak bükülmemesi gereken bir şekilde bükte. Adam acı içinde yere yığıldı ve kız dansçıların arasından yırtılarak kurtuldu. Güllerden oluşan bir çitin içinden atladı ve Elodie'ye doğru koştu, kolları dikenlerin sıyırdığı yerlerden kanıyordu.

Buğday tarlasında zorbalardan itilip kakılan kızdı. Doğruca Elodie'nin masasına doğru koştu. "Bu durmalı!" diye bağırdı.

Birkaç şövalye kendilerini Elodie ve Henry'nin önüne attı. Kılıçlar çekildi.

Elodie ayağa fırladı. "O sadece bir çocuk!"

Kız bağırdı, "Prenses, yapmamalısınız-"

Muhafızlardan biri kılıcının kabzasıyla kızın kafasının arkasına vurdu. Kız gevşek ve bilinçsiz bir şekilde yere düştü.

"Ne yaptın sen?" Elodie ağladı.

Kimse ona cevap vermedi. Şövalyeler parlayan zırhlarıyla kızı düğünden uzaklaştırdılar.

Henry kendini fırçaladı, tuniğindeki kırıışıklıkları düzeltti. Dilini şaklattı. "Antimonarşistler."

"Ama o sadece bir çocuk," diye tekrarladı Elodie, gözlerini dikmiş kızın durduğu yere bakarken.

Yine de etrafındaki diğer herkes etkilenmemiş görünüyordu. Konuşmalar kesildikleri yerden devam etti, ud ve dansçılar yeniden başladı ve hizmetkârlar sanki kanatlarda bekliyorlarmış ve şimdi parlama zamanları gelmiş gibi hemen Elodie ve Henry'nin üzerine çullandılar. Ve parladılar da. Tüm kadehleri ve bardakları, çatalları, bıçakları ve kaşıkları parlattılar. Pasta çoktan servis edilmiş olmasına ve Elodie'nin bildiği kadarıyla yakında başka yemek olmamasına rağmen kullanılmış porselenleri temizleriyle değiştirdiler. Hatta Elodie'nin kadife terliğine sıçrayan küçük bir düğün pastasını bile sildiler, Elodie bunu fark etmemişti ve eğer *onu bu* kadar özenle toplamamış olsalardı muhtemelen fark etmeyecekti.

Sonra düğün gecesiyle ilgili herkes ve her şey sanki Köylü kız oraya hiç gitmemişti.

Bu nasıl olabilir?

Henry, Elodie'nin donmuş halde oturduğunu fark etti. Ona dolu bir Aurean birası verdi ve yanağına rahatlatıcı bir el koydu. "Korkacak bir şey yok prensesim. Şövalyeler, ailesine sert bir kınama cezası vererek kızı sağ salim evine götürecekler. Her şey yolunda."

"Ama... çok üzgün görünüyordu. Ne diye bağıırıyordu?"

"Aurea'nın büyük çoğunluğu kraliyet ailesine saygı duyuyor ama her zaman bir ya da iki çürük elma vardır. Antimonarşistler basit insanlardır; krallık için ne kadar çok şey yaptığımızı ve bizim yerimizde olsalardı onlardan çok daha fazlasını vermeye hazır olduğumuzu anlayamazlar. Ancak tek bir muhalif sesin gecenizi mahvetmesine izin vermeyelim. Aslında, biranızı için ve sonra bırakın dans edelim. Endişelerimizden vals yaparak uzaklaşalım."

Hâlâ sersemlemiş olan Elodie onun talimatlarını izledi ve az önce olan her şeyi gözden geçirirken birayı boşalttı. Bira gerçekten de içen kişiye kristal berraklığında bir hafıza bahşediyordu. Elodie kızın işlemeli tuniğinin her ayrıntısını, kumaşı kaplayan her bir buğday şaffını ve gözlerindeki sıkıntıyı ve aciliyeti hatırlayabiliyordu.

Aurea'nın uygunsuz bir şey olduğunda görmezden gelme becerisinde tuhaf bir şey vardı. Oğlunun düğününde olduğunu unutan bir kral. Bir kızın kraliyet resepsiyonuna dalması ve bir an sonra silinip gitmesi. Bira olmasa bile Elodie bu geceyi unutamayacaktı.

Elodie boş birayı yere bıraktığında Henry ayağa kalktı ve önünde eğilerek elini uzattı. "Beni bir dansla onurlandırır mısınız prensesim?"

Tedirginlik Elodie'nin boğazında sıkışmış bir kemik gibi düğümlendi. Ama aynı zamanda, artık bir prenses olmasına rağmen, Inophe'nin geleceğinin hala Aurean ailesinin iyi niyetine bağlı olduğunun ve bunun da Henry ile kraliçenin iradesi anlamına geldiğinin farkındaydı.

Elodie bir krallığı yönetme konusunda eğitimsiz olduğunu da kabul ediyordu. Babasının küçük, yoksul bir dükalığı yönetmesine yardım etmek yeterince karmaşıktı. Ve Elodie'nin Aurea hakkında henüz bilmediği çok şey vardı.

Belki de daha fazlasını anlamadan hemen sonuca varmamalıyım, dedi kendi kendine. İçgüdüğü kızın tarafını tutmaktı çünkü Elodie'nin kalbinde daha az güçlü olanlara karşı yumuşak bir nokta vardı. Bir Inophean olarak, hayatı boyunca bunun nasıl bir şey olduğunu ilk elden öğrenmişti.

Ama yine de Henry onun karşısında duruyordu. Çevresindeki herkes tarafından sevilen, nazik ve cömert bir hükümdar. Pratik bir kadın olan Elodie, sadece içgüdüsel duygularla kanıtları bir kenara atacak biri değildi.

Ayağa kalkıp Henry'nin elini tuttu ve onu düğün davetlilerinin dans ettiği çimlere kadar takip etti. Belki de zamanla Aurea'yı ve insanlarını anlayacak ve her şey anlam kazanacaktı.

Öyle değil mi?

ELODIE

DAGÅĖGE ÉAB KÉĆ Elodie'nin kendisini normalde olduğundan daha zarif
meteneği. Henry'den sonra babam da Elodie'yle bir tur
atmak istemişti.

Bahçelerin etrafında dönerek, rüzgârda uçuşan ejderhalar gibi müziğe eşlik ediyorlardı. Kuşkusuz çakırkeyif iki ejderhaydı ama Elodie onların her şeye rağmen zarafetin timsali olduklarından emindi.

Şarkı yumuşak bir şekilde sona erdiğinde, babam onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Elly? Aya kadar ve tekrar, sonra güneşe ve ötesine kadar." Geri çekildi ve onu sarstı. "Ne olursa olsun seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Elodie onun elini yavaşça çözdü. "Evet, baba, biliyorum. Bira dışında sana ne oldu?"

"Hayır, bira olmaz. Bu gece biraya ve onun getireceği tüm anılara dayanamazdım. Şarap içtim, insanın geçmişiyle yüzleşmesine gerek kalmayana kadar onu bulanıklaştıran muhteşem şarap. I-"

"Baba, saçmalıyorsun. Belki de oturmalısın?" Elodie onu altın güllerden oluşan bir kafesin altındaki taş banka yönlendirdi. Onun yanına oturdu ve titreyen elini tuttu.

Yakınlarda bir asilzadenin oğluyla dans etmeyi henüz bitirmiş olan Floria, Elodie ve babasını fark etti. Son valsin coşkusuyla yanakları pembeleşmiş bir halde zıplayarak yanlarına gitti. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Benim diğer değerli kızım," dedi Lord Bayford, Floria'yı hüzünlü bir kucaklamanın içine çekerek.

Floria soru sormak için başını Elodie'ye doğru eğdi ve eliyle bir içki içme hareketi yaptı.

Elodie başını salladı. Babam çok sık sarhoş olmazdı, ama sarhoş olduğunda da sevgi gösterileri yapmaya eğilimliydi. Gerçi bir erkekte, bir kadeh şarabı fazla kaçırdığında ailesinin kadınlarına sevgi yağdırmaktan daha kötü özellikler de olabilirdi. Leydi Bayford genellikle bu saatlerde onu yatak odasına götürürdü.

"Üvey anne nerede?" Elodie sordu.

"O... kendini iyi hissetmiyor," dedi

Floria.

Kız kardeşler hep bir ağızdan iç çektiler. Leydi Bayford'un, onaylamadığı için Elodie'nin düğün resepsiyonuna katılmamak için bir bahane bulması ne kadar da tipikti.

Henry bahçe yolunun kıvrımından başını uzattı ve onları kafesin altında gördü. "İşte buradasın, aşkım. Yeni gelinimin kaçtığını sanmıştım."

Kraliçe Isabelle onun arkasından geldi. "Prenses Elodie. Umarım kutlamanızın tadını çıkarıyorsunuzdur?"

"Gerçekten de öyleyim, Majesteleri."

"Harika. İzin verirseniz, sizi bir başka Aurea düğün geleneğiyle tanıştırmak istiyorum. Ne yazık ki sizi bu şenliklerden alıkoyacak ama eğer isterseniz, bu hayatınızın en büyük onuru olacaktır."

"Bu benim için bir ayrıcalık olur," dedi Elodie.

"Bekle!" Babam ağladı. Kendini Elodie'ye doğru fırlattı ve yanağına özensiz bir öpücük kondurdu.

Floria kıkırdadı. Ama sonra o da sırayla Elodie'yi yanağından öptü. "Umarım ben de bir gün senin bugünkü güzelliğinin yarısı kadar güzel olurum."

"İki kat daha güzel olacaksın," dedi Elodie küçük kız kardeşinin başının tepesine son bir öpücük kondurarak.

-

WÉĆKĆAK EĐĞBĚĆ'K ĆMĪĆĲĚĆGÅĆ sarayla şimdiye kadar merdivenlerden çıkmıştı, kraliçe şimdi onu aşağıya, sarayın kalbinin derinliklerine indirdi.

kale. Ya da daha doğrusu, bodrum katlarındaki mutfakların ve çamaşırhanelerin bile altında, yerin çok altında olduğu için bağırsaklar. Buradaki duvarlar altın değil, granitti ve tek ışık, soğuk kayadaki apliklere yerleştirilmiş meşalelerin titreşimi idi.

Henry onlarla gelmemiştii; gecenin bu bölümünün sadece kadınlara ayrıldığını söylemişti.

Elodie ne olacağını anlamaya çalıştı ama hiçbir ipucu bulamadı. Burada kraliçenin ona göstermek istediğı taç mücevherlerinin ya da arşivlerin bulunduğu özel bir kasa mı vardı? Ama bu, erkekleri dışarıda bırakmayı gerektirmezdi. Belki de Elodie'yi evlilik yatağına hazırlamak için bir ritüeldi, onları çocuklarla kutsamak için özel bir dua töreni?

Yüzünü buruşturdu ve sebebin bu olmamasını umdu.

Bir köşeyi döndüler ve ağır bir meşe kapının önünde durdular. Altındaki çatlaktan ve kenarlarından mor bir sis sızıyor ve arkasından ilahiler yükseliyordu.

"Kutsal bir ritüelin parçası olmak üzeresiniz," dedi kraliçe. "Kapıyı açma şerefine nail olur musun, Elodie?"

Kutsal bir ayin. Ağırbaşlılık Elodie'nin göğsüne yerleşti ve başını salladı, bunun bir parçası olmaktan yarı gurur duyuyor, yarı da gerçekten bunun bir parçası *olabilecek bir* prenses olduğuna inanmıyordu.

Kapıyı iterek açtı ve mor sis dışarı fırlayarak onu yuttu.

Elodie otlu duman dalları içinde. Yuvarlak bir oda ortaya çıktı, duvarlar kıpkırmızı cüppeler giymiş yaşlı kadınlarla kaplıydı, hepsi de ellerinde tumbul mumlar tutuyor ve usulca ilahi söylüyorlardı. Odanın ortasında, Elodie ve Henry'nin düğün törenini yönetmiş olan ağır dövmeli rahibe adaçayı ve kurutulmuş lavanta dalları yakıyordu.

Kraliçe Isabelle, "Aurea'da büyümediniz," dedi, "bu yüzden geleneklerimize yabancısınız. Tüm bunlar size doğal gelmeyebilir."

Elodie kibarca gülümsedi. "Bizim insanlarımızın da kendi gelenekleri var. Eminim onlar da bana yabancı gelecektir. Ama ben artık bir Aurea prensesiyim ve bu krallığın sahip olabileceğı tüm gelenekleri sürdürmeye hevesliyim."

Kraliçe Isabelle ona bir aşağı bir yukarı baktı ve Elodie bir an için kraliçenin gözlerinde bir hüznün parıltısı yakaladığını düşündü. Ama bu sadece bir anlık bir şey olmalıydı.

Çünkü bir an sonra kraliçe başını salladı ve "Pekâlâ o zaman. Aurea rahibeleri sizi hazırlasın."

Duvarlar boyunca dizilmiş kadınlar kraliçenin önünde saygıyla eğildi ve kraliçe de köşede, tahtının daha küçük bir versiyonu gibi görünen bir yere oturdu. Baş rahibe ağır meşe kapıyı kapattı. Sonra diğerleri mumlarını granit duvarlardaki demir apliklere yerleştirip Elodie'ye yaklaştılar.

İlk rahibe Elodie'nin kolyesini çıkardı. Sonra diğeri saçındaki altın tarakları çıkardı.

"Bekle," dedi Elodie. "Henry bunları giymemi istedi."

Rahibe, "Onları saklamak için imparatorluk kasasına koyacağız, Majesteleri," dedi. Aynı anda başka bir kadın Elodie'nin küpelerini çözdü ve Elodie daha fazla itiraz edemedi onları alıp götürdü.

"Bu gece Aurealı atalarımızı onurlandırılıyorsunuz," dedi baş rahibe. "Bizden önceki nesiller her kraliyet düğünü akşamı bu kutsal töreni gerçekleştirdiler. Siz özelsiniz Prenses Elodie, ama yine de Aurea'ya yemin etmiş, bedenini ve ruhunu onun ihtiyaçlarına adanmış, onu her şeyiyle onurlandırmış uzun bir soydan sadece birisiniz."

Elodie başını eğerek onayladı.

Aniden, ateşin yanındaki baş rahibe durmadan devam ediyormuş gibi görünen vahşi bir çığlık attı.

Elodie sıçradı. Etrafındaki kadınlar onu yakaladı ve sanki kaçacağından korkuyormuş gibi yerinde tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Elodie, onların aşırı tepkisi karşısında kafası karışmış bir halde. "Ben sadece çığlıklar karşısında hazırlıksız yakalandım."

Onu tutmayı bıraktılar ama daha önce hiç duymadığı bir dilde alçak, gürleyen bir ilahiye başladıklarında hâlâ yakından izliyorlardı. Kulağa çok eski geliyordu, sert sessiz harfler ve fısıltılarla doluydu.

Rykarraia khono renekri.

Kuarraia kir ni mivden.

Vis kir vis,

Sanae Kir Res.

"Bu ne anlama geliyor?" Elodie sordu.

Ona en yakın rahibe nazikçe gülümsedi ama omuz silkti. "Anlamı yüzyıllar içinde kayboldu ama okunması için verilen talimatlar açık. Bu yüzden sembolizmin bozulmadan kaldığını bilerek ritüeli ilahiyle onurlandırıyoruz."

Elodie ağzını büktü. *Ya bilmeden bir iblis çağırıyor olsaydınız?* diye alaycı bir şekilde düşündü. Ama saygısız görünmek ya da rahibelerin ayininin ciddiyetinden uzaklaşmak istemediği için bu yorumu kendine sakladı. Leydi Bayford, Elodie'nin itidaliyle gurur duyardı.

Rahibeler Elodie'nin elbisesini, balina kemiğinden korsesini ve kombinezonunu çıkararak onu sadece başındaki tacıyla bıraktılar. Üşümüyordu -ateş yeraltı odasını sıcak tutuyordu- ama bu kadar çok kişinin önünde böyle soyunmuş bir halde olmak onu tedirgin ediyordu.

Açık fikirli ol, diye kendini azarladı. *Bu ritüel Aurea için önemli, dolayısıyla benim için de önemli.*

Elodie kraliçeye bir bakış attı ama Majesteleri'nin gözleri kapalıydı. Uyuklamıyordu, çünkü kollarını kolçaklara tam doksan derece dayayarak dik oturuyordu. Sanki meditasyon yapıyor gibiydi, göğsü yavaş ve derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Elodie de aynı şeyi yaptı, ciğerlerini lavanta ve adaçayı kokularıyla doldurdu ve üzerine bir sakinlik sisi çöktü. Belki de havadaki çiçekler ve otlardı. Belki de bu yeni topraklardaki yeni yerini kabullenilişiydi. Ne olursa olsun, töreni duruşu ve zarafetiyle tamamlamaya kararlıydı.

Bunu hisseder gibi olan rahibeler onu dikkatle izlemeyi bıraktılar. Odanın kenarlarındaki sepetlerden uzun biberiye sapları topladılar ve Elodie'nin tüm vücudunu yağlamaya başladılar. İlahiler eşliğinde, biberiyeyi güneş çiçekleri ve güneş ışığı, yaz günleri ve bereketli sonbahar hasadı kokan altın rengi bir yağ sürmek için kullandılar.

Rykarraia khono renekri.

Kuarraia kir ni mivden.

Vis kir vis,

Sanae Kir Res.

Altın yağ Elodie'nin tenine nüfuz edip fazlası silindikten sonra rahibeler onun kollarını, bacaklarını, boynunu, göğsünü, karnını ve sırtını boyamaya başladılar. Hareketleri, yıllarca birlikte çalışmış bir dansçılar topluluğu gibi zarifti. Kadınlardan biri elinde maviye boyanmış bir biberiye sapıyla içeri girdi. Bir diğeri yer açmak için tam o anda uçarak yoldan çekildi. Elodie'nin kalçasına turuncu sürmüş olan rahibe hızla uzaklaşırken, bir başkası da elinde pembeyle içeri daldı.

Biberiye fırçalarının saygılı dokunuşu Elodie'yi huzura kavuşturdu. Artık kendinden daha büyük bir şeyin parçasıydı, sadece bir kraliyet düğününün değil, büyük bir tarihin de. Bu düğün gecesi geleneği ne kadar zamandır devam ediyordu? Henry ailesinin sekiz yüz yıldır Aurea'nın koruyucuları olduğundan bahsetmişti.

Elodie'nin neredeyse bin yıllık bir törene katılıyor olması tamamen mümkündü. Bunun kutsallığı nefesini kesmişti.

Kısa süre içinde kulaklarının ucundan ayak tabanlarına kadar her yeri sanatsal boya lekeleriyle kaplandı. Lavanta ve adaçayı sisi etrafında dönüyor, kokusunu boyalara, yağlara ve fırçaların geride bıraktığı biberiye izlerine bulaştırıyordu. Elodie kendini yaşayan bir sanat eserine dönüşmüş hissediyordu.

Saçlarını karmaşık örgülerle ördüler ve sanki Khaevis Dağı'nın zirvesinden atlasa bile tacının başında sabit kalacağından emin olmak istercesine tacının içine ve dışına ördüler.

Tekrar kombinezonu ve balina kemiğinden korsesi giydirildi. Ve sonra, nihayet, yeni bir gelinlik getirdiler. Elodie'nin gelinliğindeki ağır ipekten farklı olarak, bu gelinlik uçuk mor bir kumaştan dikilmişti ve o kadar hafifti ki ruhani bir havası vardı. Elbise çok katmanlıydı ve her bir kenarına farklı bir değerli taş dikilmişti. Bir katın kenarları yakut, diğerininki kaplan benzeri topazdı. Üçüncüsü sarı elmaslarla, sonra zümrütlerle, sonra mavi safirlerle ve son olarak da ametistlerle süslenmişti. İnanılmaz derecede narin kumaşın her tarafına mum ışığı vurduğunda yanardöner bir parlaklık veren pırıltılı iplikler dokunmuştu.

Bu an, Aurea'nın son üç gündür Elodie için ifade ettiği her şeyi özetliyor gibiydi -çok fazla ama yine de kurtarıcı bir lütuf. Elbisenin içine adım attığında, Elodie teninin her santimini kaplayan zenginliğe baktı

ve bu konuda nasıl hissedeceğini tam olarak bilmiyordu. Yine de en iyi yaptığı şeyi yaptı.

-Kişisel duygularını bir kenara bırakıp görevinin başına geçti.

Aurea Adası'ndaki geleceği hakkında garanti verebileceği tek şey buydu.

ISABELLE

Tüm kraliçeye yaklaştı ve derin bir şekilde eğildi. "Hazır, Majesteleri."

Kraliçe Isabelle gözlerini açmak istemedi. Henüz değil.

Ama bu geleneğin bir parçasıydı. Ve kraliçe her seferinde kendini bu törene katılmaya, tanıklık etmeye zorladı. Bu ritüelin korkunç büyüklüğü içinde oturmak ve sorumluluğu kabul etmek. Bu, feda etmek üzere olduğu hayatı onurlandırmak için yapabileceği en son şeydi. Ve bu, kendisinin de bir zamanlar prenses olduğunu, ama bağışlandığını ve kraliçe olmasına izin verildiğini kendine hatırlatmanın bir yoluydu.

Affet beni, Elodie.

Isabelle son bir kez derin bir nefes aldı ve sonra gözlerini açtı. "Bir melek gibi görünüyorsun," dedi Elodie'ye.

"Teşekkür ederim, Majesteleri. Şimdi sırada ne var?" *Bilmek istemezsiniz.*

CORA

W□□□ □□□ □□□□ kulübenin kapısı açıldı ve şövalye kōren yapmadan taş zemine fırlattı.

"Cora!" diye bağırdı babası, onu kollarının arasına almak için acele ediyordu. "Neredeydin sen? Bütün gece buğday tarlalarında seni aradım!"

Şövalye, "Kraliyet düğünü sırasında saraya girdi ve prensesi tehdit etti," dedi.

Babasının beti benzi attı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Cora, kılıcın kabzasının vurduğu yerde sızlayan başının arkasını ovuşturarak, "Prensesi tehdit etmedim," dedi. "Ona doğruyu söylemeye çalıştım."

Şövalye binici eldivenlerini çıkardı ve kollarını kavuşturdu. "İşte bu yüzden gelenekler çocukların on yaşına gelene kadar Aurea'nın geleneklerini öğrenmemesini emrediyor. Kızınız kaç yaşında Bay Ravella? Yedi mi?"

"Ben dokuz yaşındayım," diye tükürdü Cora.

Başını bilerek salladı. "Çok gençler. Buradaki hayatlarımızın hassas dengesini anlayamazlar."

"Onu korumaya çalıştık," dedi babası. "Ama çocuklar tarlada konuşuyor ve-"

Şövalye elini salladı, kaba bir şekilde değil ama yine de bahaneyi reddetti. "Ona yollarımızın neden var olduğunu açıklamalısın. Buna neden değdiğini anlamalısın. Bir daha kale kapılarına hücum edemez. Bir dahaki sefere..."

"Hayır, lütfen."

"Benim de bir ailem var," dedi şövalye, "ve bizi bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Çocuklarımızdan biri ölürse karımın kalbi kırılır... Neyse, böyle şeylerin üzerinde durmayalım. Kızınızla konuşun, anlamasını sağlayın. Ve ona göz kulak ol."

"Edeceğim, teşekkür ederim. Onu eve getirdiğiniz için teşekkür ederim." Şövalye homurdandı, eldivenlerini geri taktı ve gitti.

Cora'nın babası gözyaşlarına boğuldu ve onu tekrar kollarına aldı. "Seni aptal, aptal kız. Bunu nasıl yaparsın? Aklından ne geçiyordu?"

"Bu doğru değil, baba! Prenses ne-"

"Şşş." Cora'yı daha sıkı sıkı. "Bazen çok fazla düşünmemek daha iyidir. Büyüdüğünde anlayacaksın. Aurea'da hayat gün doğumundaki bir gölet gibidir, dingin ve altın ışığını yansıtan. Suyu taş atarsanız onu kırarsınız."

"Ama ya taş atmayı seviyorsam?"

"Yapamazsın aşkım, güven bana. Aurealılar taş sektirme oyunu bile oynamazlar."

ELODIE

Tam karanlıkta Elenor ve kraliçe kaleye geri dönmek yerine granitin derinliklerinde ilerlemeye devam ettiler. Eğer

Mümkünse, gri geçitlerde hava daha da karardı; titreyen aplikler eskisinden daha aralıklıydı ve yürüdükçe uzun gölgeler oluşturunuyordu. Elodie yumruklarını iki yanında sıkıp açarak dar alanlardan duyduğu korkuyu görmezden gelmeye çalıştı; kaya duvarlar koridora doğru açılı bir şekilde ilerledikçe bu korkular ona yaklaşıyor gibiydi. Inophean platosunun yarıklarında sıkışıp kaldığına dair anılar -güneşin yakıcılığı, terin değerli suyunu çalması, akbabaların dönüp durduğu yalnız saatler- kafasında yankılandı.

Kes şunu, diye düşündü öfkeyle. Eğer burası benim evim olacaksa, bu yeraltı yollarına alışmalıyım. Bununla birlikte, Elodie kalenin altındaki rahibeleri bir daha ziyaret etmesine gerek kalmayacağını da umuyordu. En azından çok uzun bir süre, Elodie'nin kraliçe olacağı ve kendi çocuğunun düğün sonrası törenine başkanlık edeceği güne kadar.

Elodie ve Kraliçe Isabelle, muhtemelen sadece birkaç dakika süren ama sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, yanında tam teçhizatlı bir şövalyenin durduğu demir bir kapıya ulaştılar. Elodie, dar taş koridorların sonuna geldiklerine dair belli belirsiz bir rahatlama hissi duydu.

"Majesteleri, Ekselansları," dedi eğilerek. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kapıyı açtı ve içeri bir puff soğuk gece havası girdi. "Arabanız bekliyor."

"Araba mı?" Elodie sordu, ama sormasına gerek yoktu, çünkü dışarı adımını atar atmaz altın renkli araba önünde durdu. Çok daha lüks bir arabaydı.

Geldiğinde onu ve ailesini limandan çıkaran arabadan çok daha güzeldi. Sadece altından yapılmakla yetinilmemiş, bu ejderha başı şeklindeydi ve kalkan şeklindeki mozaik desen tüm arabayı kaplıyordu.

Ejderha pulları! Tüm fayansların ve tavan deseninin bunu mu temsil etmesi gerekiyordu?

Huzurlu bir çiftçi krallığına göre Aurealılar ejderhalarını çok seviyor, diye düşündü Elodie. Belki de efsanelere konu olmuş güçlü bir yaratık olan ejderha, sakın yaşam tarzlarını psikolojik olarak telafi etme yoluydu? Belki de savaştan savaşı olmayan şövalyelerin kendilerini savaşçı gibi hissetmelerini sağlayacak *bir şeye* ihtiyaçları vardı.

Bu arada, iki düzine kadar şövalye arabanın arkasında at sırtında oturuyordu. Her asker ve at Aurea'nın kıpkırmızı ve altın rengi kıyafetlerini taşıyordu, ancak bir kraliyet düğününden yeni geldikleri için bu durum yersiz değildi.

Ancak, ana avluda değil de sarayın arka tarafında bulunmaları biraz garipti.

Henry arabadan çıkarken, "Hayal gibisin," dedi. "Boya ve mor elbise sana çok yakışmış."

Kocasının gülümsemesi Elodie'nin sinirlerini eritti.

"Tüm bunların nereye varacağını merak ediyorum," dedi. "Ciddi bir yeraltı töreni, yeni bir elbise ve şimdi de şövalyelerin eşlik ettiği altın bir araba mı? Balayımız böyle mi başlıyor?"

Kraliçe Isabelle, "Merakınız yakında giderilecek," dedi. "Henry, ikinizi de orada göreceğim."

Kraliçenin balayımızla ne ilgisi var? Elodie giden kayınvalidesine derin bir reverans yaparken merak etti.

Henry Elodie'nin elini tuttu ve arabaya binmesine yardım etti. Pelüş koltuklar kıpkırmızı kadifeden yapılmış, duvarlar kraliyet armasıyla işlenmiş altın ipekle kaplanmıştı.

"Oh, taraklarım ve kolyem!" Elodie'nin elleri boğazına dokundu.

"Merak etme," dedi Henry. "İmparatorluk kasasında güvende olacaklar." Araba hareket etmeye başladı. Elodie yüzünü pencerelere dayadı.

Birdenbire gecenin soğuk karanlığı onları yuttu ve Elodie Khaevis Dağı'na doğru tırmandıklarını fark etti.

ELODIE

T██ Khaevis Dağı'nın yarısına kadar. Kapıyı açtı ve Elodie'nin kayalık bir patıkaya çıkmasına yardım etti. Soğuk bir rüzgâr

Dağın sivri yüzünü kırbaçladı, elbisesinin yumuşacık katmanlarını anında kesti ve onu iliklerine kadar dondurdu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Devam et," dedi Henry. "Ben hemen arkadayım." "Ama ben nereye gidiyorum?"

"Dümdüz ileride. Bir patika var. Benimle Khaevis Dağı'na gelmek istediğini söylememiş miydin?"

Yine de ses tonunda alaycı bir şey vardı, son sekiz aydır ona kur yapan Henry'den çok farklı bir şey. Elodie titredi ve bunun tek nedeni soğuk değildi.

Yine de onun ses tonu hakkında yanılmış olması ve içinden geçen kaygan önsezi duygusu hakkında yanılmış olması mümkündü. Ayrıca Elodie, halkı için her şeyini vermeye hazır, Inophe'nin sert sıcaklığında dövülmüş bir kılıçtı. Zaten yirmi yılını açlık ve susuzlukla mücadele ederek geçirmişken karanlıkta birkaç adım atmanın ne önemi vardı ki? Henry bir izi takip etmesini isterse ederdi. O sadece kocası değil, aynı zamanda hayatı boyunca arzuladığı eşiydi. Artık Inophe'nin geleceğinin yükünü tek başına taşımak zorunda kalmayacaktı. Birlikte Inophe'nin geçimini sağlayacak ve Aurea'ya liderlik edeceklerdi.

Bu güvenceyle Elodie kayalık patikadan aşağı inmeye başladı, çakıllarda kaymamak için dikkatli adımlar atıyordu. Karanlıkta görmek zordu.

Ay ışığı, çünkü düğün töreninden beri bulutlar içeri girmişti, ama elinden geldiğince yol aldı. Yine de hâlâ donuyordu.

Dar patika, arabanın onları bıraktığı yerden yukarı doğru yükseliyordu. Ama Elodie tepeye ulaştığında sadece birkaç dakika geçmişti.

Aşağıda derin, dar bir geçit açılıyordu; saraydan gördüğü, Khaevis Dağı'nın yanını kesen vadi bu olmalıydı. Sis sanki bir kazandan çıkıyormuş gibi yükseliyor, derinlikleri görünmez oluyordu.

Ama Elodie'nin baktığı şey bu değildi zaten. Çünkü vadinin diğer tarafı, her biri altın bir maske takmış ve ellerinde uzun, mızrak benzeri bir meşale tutan, alevleri rüzgârda hınzırca titreşen pelerinli yaratıklarla kaplıydı.

Nefes nefese kaldı ve Henry'ye döndü. Meşaleler onun gözlerinde yankılandı.

Bir an için konuşamadı, çünkü bunu daha önce rüyasında görmüştü. O zaman da üşümüştü, şimdi de üşüyordu, omurgasında kristalleşen bir buz gibi.

Ama sonra Elodie aklını başına topladı ve önsezilerin var olmadığını, rüyaların geleceği söyleyemeyeceğini hatırladı.

"Bu nedir?" diye sordu.

Henry ellerini kızın beline sertçe doladı, daha önce göstermediği bir şekilde sahiplenici ve kontrolcüydü. "Sen Aurea'nın prensesisin. Bu artık senin de sorumluluğun."

"Öyle olmadığını söylemedim." Ellerini adamın üzerinden çekti ve fırlatıp attı, krallığa ettiği yeminin prenses olarak ilk gecesinde ona ihanet edecek kadar çürük olduğunu düşünmesi onu aşağılamıştı.

Henry'nin arkasından, yüzleri altın maskelerinin ardında ürkütücü bir şekilde meçhul olan daha fazla pelerinli adam geldi. Arabaya eşlik eden şövalyeler arkalarında bir sıra halinde durmuş, herkesi içeri hapsetmişlerdi.

Elodie zorlukla yutkundü.

"İleriye doğru yürü," dedi

Henry. "Ama bu bir geçit..."

"Bir köprü var," dedi pelerinli figürlerden biri. Elodie ona döndü. Bu sesi tanıyordu. "Baba?"

Adam başını çevirdi ve zaten maskeli olan yüzündeki kapüşonu daha da aşağı çekti.

Şimdi meşale ışığı, önündeki uçurum olan dipsiz sis çanağının içini biraz olsun görmeyi mümkün kılıyordu. Mor-gri granitten oyulmuş kanatlı, sürüngen heykeller aşağıdan yükseliyordu. Aurea'ya yaklaşıırken denizdeki ejderhaların aynısıydılar.

Dar geçidin diğer tarafından tanıdık bir ses daha yükseldi. Kraliçe Isabelle, "Bir toprak ancak ona kutsamalarımızı sunarsak gelişebilir," diye ilan etti. Keskin, kıvrımlı boynuzları olan altın bir maske takıyordu. "Bizler bu kutsal görev için seçildik. Nesiller boyunca bu bizim görevimiz, bizim yükümüz oldu. İnsanlarımızı korumak için. Adamızı bereketli tutmak için. Bedeli karşılamak için."

Elodie'nin yanında Henry, "Khaevis istiyor ve biz de kurban etmeliyiz," diye bağırdı. "Hayata karşılık hayat!" diye bağırdı pelerinli yaratıklar. "Ateşe karşılık kan!"

Meşalelerden oluşan çember Elodie'nin arkasından yaklaştı, şövalyeler de iki adım sonra onu takip etti. Onu sırtın kenarına, sisin içinden geçitten geçen soluk taş köprüye doğru yönlendirdiler.

Panik Elodie'nin damarlarında dolaştı.

"Bırakın cemaat yolunda yürüsün," dedi kraliçe, sesi dağın yamacında yankılanarak.

Oh. Elodie'nin üzerinden bir rahatlama dalgası geçti. Ondan sadece köprüyü geçmesini istiyorlardı. Alışılmadık bir Aurean geleneği daha ama üstesinden gelebilirdi.

"Bir fener alabilir miyim?" diye sordu Henry'ye.

"Tören böyle yapılmaz," dedi pelerinli figürlerden biri hiddetle.

Kaşlarını çattı. "Ama köprü'nün sisin altına indiği orta bölümde görmek neredeyse imkânsız olacak. Ya düşersen?"

Henry uzanıp onun elini sıktı, elini tutuşu birkaç saniye sürdü.

"Meleğim, ayakların asla yere değmeyecek."

Rüzgâr yine çürük elbisesini savurdu. "En azından pelerinini ver."

"Şartları sorgulamayın Prenses. Görevinizi yapın ve her şey yakında sona erecek."

Denizcilerden öğrendiği bir hakareti ısırarak geri püskürttü. Şimdi sırası değildi. Ayrıca Henry haklıydı. Elodie artık bir prensesi ve ne isterlerse yapacaktı; bunu ona söyledikleri için değil, görevi ve liderlik etmeyi seçenlerin ne yapması gerektiğini anladığı için. Ve o da seçmişti.

Sırttan aşağıya, köprüye doğru belli belirsiz bir adım attı. Taş inceydi ve buzla kaplıydı ama dikkatle ilerleyecekti.

"Önce sol ayak, sonra sağ ayak," diye kendi kendine fısıldamaya başladı. Bu, Elodie ne zaman yeni bir şey denemenin eşiğine gelse annesinin okuduğu bir şiirdi.

*Korkacak bir şey yok, felaket
yok. Sağ ayak, sol ayak,
Toprağı geç, Ve çok
geçmeden
Güvendesiniz.*

Taş köprü vadiye doğru eğimli bir şekilde iniyor, yoğun sisin içinde biraz yol aldıktan sonra kraliçenin ve maskeli, pelerinli adamların yarısının uzun meşaleleriyle durduğu diğer taraftaki tepeye yükseliyordu.

Köprünün ortasındaki görüş mesafesinin azlığı Elodie'nin korktuğu kadar kötü değildi. Sisine içine indiğinde, titrek meşale ışığı sisin bazı kısımlarını kesti ve sadece yüksek ejderha heykellerini değil, aynı zamanda geçidin kenarlarındaki diğer ayrıntılı oymaları da görebildi.

Elodie'nin giydiğine çok benzeyen, uçuşan elbiseler giymiş kadınların oymalarıydı bunlar. Bazılarının saçları uzun dalgalar halinde, bazılarınıninki ise örgülü ve topuzluydu ama her kadının başında bir taç vardı. *Acaba bu geçmiş törenlere bir saygı duruşu muydu?* Belki de bunlar daha önce düğün gecelerinde köprüden geçen prenses nesillerini temsil ediyordu.

Elodie bir buz parçasının üzerinde kaydı. "Aman Tanrım!" Elleri ve dizleri üzerine düştü, köprünün kenarına, taştan bir ejderhanın açık ağzına doğru kaydı.

Momentum! diye düşündü, mantığı korkusunun önüne geçerken ve Elodie ağırlığını kaydığı yönün tersine doğru atabildiği kadar attı.

Düşmek üzereyken durdu.

Elodie bir an için soğuk kayanın üzerine yayıldı ve nefes nefese kaldı. Vadiye kadar uzanan bir manzarası vardı.

Kalp atışları yavaşlayıp sadece hızlanmaya başladığında ayağa kalktı. Artık her adımını daha da dikkatli atıyor, sisin içinden yükselen ejderha heykellerine ya da kaya duvarlara oyulmuş kadın resimlerine değil, sadece ayağının bastığı yere bakıyordu.

Yavaşça ama şükürler olsun ki Elodie köprünün tekrar yukarı doğru tırmanmaya başlayan kısmına ulaştı. Sisin içinden çıktığında uzun bir nefes verdi. *Gökyüzüne şükürler olsun.*

Kraliçe Isabelle öne çıktı. Kral Rodrick'ten hiçbir iz yoktu; o sarayda kalmalıydı, çünkü soğuk ve bu törenin şatafatı muhtemelen ona iyi gelmeyecekti.

"Yolu iyi yürüdünüz," dedi kraliçe.

"Teşekkür ederim. Ama yaptığım şeyin ne anlama geldiğini anlamıyorum." "Evlilik töreni sırasında kendi kanını Henry'ninkiyle karıştırdın."

Kraliçe Isabelle, Elodie'ye cevap verdi ama gözlerine bakmadı. "Artık kraliyet ailesinin bir parçasısınız. Ve ortak kan bağımızla birlikte tarihimiz de var."

Kıpkırmızı kadifeden bir yastık üzerinde törensel bir altın sikke sundu. Sikke neredeyse Elodie'nin avuç içi büyüklüğündeydi.

Ne yapacağını bilemeyen Elodie, rüzgârdan titrediği için mümkün olduğunca vakur bir şekilde reverans yaptı. Madeni parayı iki eliyle kabul etti.

Bir tarafında taç takmış üç kadın resmi vardı. Diğer tarafta ise pullu, dikenli bir kuyruk.

Pelerinli bir cisim kraliçeye katlanmış bir kumaş parçası uzattı. Kraliçe kumaşı açtı ve herkesin görebilmesi için meşale ışığında yüksekte tuttu.

Elodie ve Henry'nin kanıyla lekelenmiş evlilik beziydi.

Kraliçe onu uçuruma fırlattı ve Elodie onun düşüşünü izledi - bir tüy gibi yavaşça değil, karanlığa doğru düşüşünü. Elodie'nin omurgasını bir ürperti daha kapladı.

"Atalarımız Aurea kıyılarına vardıklarında," diye söze başladı Kraliçe Isabelle, geçidin etrafında toplanan herkese seslenerek, "yorgun ve açtılar, sığınacak bir yer ve yeni bir gelecek inşa edecekleri yeni bir toprak arıyorlardı. Ada onları altın buğdayla dolu bereketli ovalar ve şifalı meyvelerle dolu ormanlarla karşıladı. Aradıkları kurtuluş buydu, deniz boyunca yaptıkları uzun yolculuktan sonra cesaretlerinin ödülüydü.

"Ama adada sadece bizim cesur insanlarımız yoktu. Burada bir de canavar vardı. Ülkenin nimetlerine ihtiyacı yoktu ama yine de onları teslim etmedi. Bu yüzden kral ve kraliçe şövalyelerini canavarı yok etmeleri için gönderdiler, böylece halklarının geri kalanı Aurea'ya huzur içinde yerleşebilecekti."

Geçidin etrafındaki pelerinli figürler, seleflerinin karşılaştığı bu zor durum karşısında takdirle mırıldandılar. Aynı anda, sırtın diğer tarafındaki yalnız bir figür bir ata binerek Elodie ve Kraliçe Isabelle'in durduğu tarafa doğru at sürmeye başladı.

"İnsanların kibri canavarı kızdırdı," dedi kraliçe, hikâyeyi anlatmaya devam ederken, sesi soğuk rüzgârda hipnotize ediciydi. "Ve böylece kralı, kraliçeyi ve üç masum kızlarını yok etmek için ininden çıktı."

Elodie elindeki altın paraya baktı. Bir yüzünde taç takmış üç kadın. Diğer tarafta bir canavar.

Kraliçe Isabelle Elodie'ye baktı ve Elodie bir an için kraliçenin sert dış görünüşünün bocaladığını gördüğünü sandı. Ama sonra kraliçe yumruklarını sıktı ve hikâyenin geri kalanını bitirdi.

"Kral halkını kurtarmak, onlara bu yeni keşfettikleri cenneti evleri olarak vermek için çaresizdi. Kendini ejderhanın önüne attı ve merhamet diledi."

Canavar bir ejderhaydı.

Elodie'nin midesi kendi üzerine yuvarlandı. Krallığın ejderhalara olan takıntısı şimdi anlam kazanmıştı. Her şey -pul mozaïği, arma, bu paranın üzerindeki çivili kuyruk- tarihlerine bir saygı duruşuydu.

"Kraliyet ailesi, halkını rahat bırakması koşuluyla canavara istediği her şeyi vereceğine dair söz verdi." Kraliçe Isabelle şimdi döndü ve Elodie'nin

bakışlar. "Ejderhaların her şeyden çok sevdiği şey hazinedir. Ve bir kral için kendi çocuklarından daha değerli ne olabilir?"

Tepenin diğer tarafındaki yalnız atlı geldi. Eyerinden kaydı ve kraliçenin yanına doğru yürüdü.

Henry.

Elodie'ye tek kelime etmedi.

"Anlaşma yapıldı," dedi Kraliçe Isabelle. "Kral kızlarını ejderhaya kurban etti ve karşılığında ejderha krallığı barış içinde bıraktı. Ve her yıl hasat mevsiminde, Aurea canavara verdiği sözü yenilemeli, kraliyet kanından üç hediye vermeli."

"Yaşam için yaşam," diye bağıryordu vadinin etrafındaki pelerinli yaratıklar. "Ateşe karşılık kan."

Elodie geldiği gece tepede gördüğü meşaleleri sorduğunda Henry üç *dua* demişti. Ve o da "duacılardan" biriydi.

"Hayır." Elodie inanamayarak başını salladı. "Beni ejderhaya yedirmek için mi *satın aldın*?"

Kraliçenin ifadesi sert ve affetmezdi ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu; yüzyıllar süren bir üzüntü ve pişmanlık. Krallığın geri kalanını korumak için kraliyet ailelerinin yapmak zorunda kaldığı şey için özür dilemiyordu ama suçluluk duygusunun ağırlığını da üzerinde taşıyordu.

"Bunu bir onur olarak kabul edin," dedi Kraliçe Isabelle. "Bütün bir ülkeyi korumak için kendini feda ediyorsun. Bu evliliği kabul ettiğinizde zaten Inophe'yi kurtarmak için bunu yapmaya istekli değil miydiniz? Bu sadece bir adım daha fazlası."

"Baba!" Elodie uçuşunun ötesinden, altın maskesine rağmen tanıdığı kapüşonlu figüre doğru bağırdı. "Bundan haberin var mıydı?"

Sadece utanç içinde başını öne eğdi.

Böyle bir şey olamazdı. Sarayın lüksünden, kule odasındaki hediyelerden, düğünün mutluluğundan sonra olmazdı.

Ya da belki de tam olarak bu yüzden oluyordu. Bu ana kadar olan her şey, kesilecek kazı şişmanlatmak içindi. Ve Elodie de kazdı.

"Inophe'yi kurtarmak için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım!" diye bağırdı babasına ve geçidin etrafındaki herkese. "Ama ben asla

kendi insanlarımızın hayatları."

Kraliçe Isabelle'e döndü, "Ölüme bu kadar uysalca boyun eğmeyeceğim."

"Yapsaydın daha kolay olurdu," dedi kraliçe, sesi aniden yumuşamıştı. Henry'ye bir bakış attı, sonra da uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi Henry, Elodie'nin dudaklarına sert bir öpücük kondurarak.

Adamın ağzından çıkanları duyunca dikkati dağılan ve kafası karışan kız, adam onu omzuna alıp köprüden aşağı koşturmaya başladığında kendini savunamadı.

"Henry, nesen sen-?"

Soruyu bitirecek zamanı yoktu. Çünkü bir an onun kollarındaydı ve bir an sonra onu karanlığa fırlatmıştı ve kalbi boğazındaydı ve önüne atılan evlilik bezi gibi düşüyordu

Aşağı

Aşağı

Aşağı.

ELODIE

Eğilimlerin geçidin dibine vardı ve bir, üç kez zıpladı, vücudu kayalar ve kökler yüzünden gevşemiş ve yara bere içindeydi.

Aşağı inerken onu sıyırdı, kolları ve bacakları atılmış bir bebeğin uzuvları gibi uçuyordu. Elodie nasıl olup da hâlâ hayatta olduğundan emin değildi ama Khaevis Dağı'nın duvarlarında yankılanan kendi çığlıklarının hayaletini hâlâ duyabiliyordu. Sanki bu sesi -ve Aurea'nın ihanetinin o çok net hatırasını- bir şekilde yok edebilecekmiş gibi kendini bir topun içine kıvırdı.

"Bunu nasıl yapabildiniz?" diye inledi. Bu kraliyet ailesi için bir soruydu. Babası için. Ve hatta kendisi için bile, bir yabancıyla evlenebileceğini ve her şeyin sadece iyi değil, sonsuza dek mutlu bir şekilde yoluna gireceğini düşündüğü için.

Onun yerine, bir köprüden ölüme atılmıştı.

Bir dakika bekle. Elodie yavaşça kıvrıldı ve doğrulup oturdu. Ölmemişti. Böyle bir düşüşten nasıl kurtulmuştu? Buradan köprüyü ve sisi bile zar zor görebiliyordu.

Aşağıda o kadar kalın, süngerimsi bir yosun tabakası vardı ki Elodie kolunu içine daldırdığında dibini bulamadı. Yosunun yay gibi bir özelliği vardı, o kadar ki inişini yumuşatmış olmalıydı.

Gökyüzüne şükürler olsun!

Hayır. Bu Henry'nin deyişiydi. Bir Aurean deyişi. Elodie bunu kullanmayı reddetti.

Elleri ve dizleri üzerinde yosunların üzerine çıktı. Aslında, kraliçe ve Henry buranın aşağıda olduğunu biliyorlar mıydı? Ya babası? Belki de bilmiyorlardı.

Her Şeye rağmen ölmesi gerekiyordu.

Oh, Tanrı aşkına. Elodie gerçeği anladığında içini çekti. *Elbette* onun ölmesini istememişlerdi. Ejderha diye bir Şey yoktu; mitlerden ve efsanelerden kalma bir canavarın gerçek olduğunu bir an için bile olsa düşünmek ne kadar saçmaydı. Elodie kukuletalı, maskeli törenin ürkütücü havasının içine işlemesine izin vermiş ve o zayıf anında buna inanmıştı.

"Kraliçe Isabelle geleneklerinin tuhaf görüneceği konusunda beni uyarmıştı," dedi Elodie kendi kendine, kollarındaki yosunları fırçalarken.

Ama o zaman neden tüm bu dağ başı ritüelini yapalım?

Belki de bu bir geçiş töreniydi. Bir sınav. Floria'yla çocukken oynadıkları, birinin diğerinin kollarına geri geri düşmesi gereken oyun gibi.

Bir güven testi.

Elodie yüzünü buruşturdu. Belki de kraliçeye g venmeyerek prenses olarak ilk töreninde çoktan başarısız olmuştu. Ama Elodie'nin ne yapması gerekiyordu? *Sadece, Evet Majesteleri, sadakatimi kanıtlamak için kendimi kesinlikle bilinmezin derinliklerine ve muhtemelen a  bir canavarın midesine atmak istiyorum mu diyecekti?*

Ayağa kalkarken i  çekti.

Ama dizlerinin bağı çözüldü ve yosunların üzerine yuvarlandı. Vücudunun her parçası titriyordu. Ya henüz beynine yetişememişti ya da beyninin yürüttüğü mantığa inanmıyordu. Ne olursa olsun, tekrar ayakta durmayı deneyecek kadar dengeli olması birkaç dakika daha sürdü.

Bu kez sürünerek kaya duvarlardan birine yaklaştı ve onu destek olarak kullandı.

"Merhaba? Yukarıda kimse var mı? Dışarı çıkmaya hazırım!" Cevap yok.

"Baba? Henry? Kimse yok mu?" Hiç kimse.

Elodie'nin nabzı yeniden atmaya başladı.

Her Şey yolunda, demeye çalıştı kendine. Bu sadece bir testti. Biri gelecekti. Babam gelecek. Beni gerçekten burada bırakmazlar.

Yukarıdan hiç ses gelmiyordu. Köprüde onu almaya hazırlanan şövalyelerin takırtısı yoktu. Halatların çözülmesi yok.  rk t c  ilahiler bile yoktu.

Ama sonra bir şey duydu. Atların kişnemesi. Ve sonra toynak sesleri.

Dört nala uzaklaşıyor.

Ne? Hayır!

"Geri dön!" Elodie çığlık attı, tüm saygınlığı kaybolmuştu. "Beni bırakamazsın

Buradayım! Yardım edin, biri bana yardım etsin!"

Duvara tırmanmayı denedi ama korsesinin sert kemikleri güzel görünmek ve belki hafif bir vals yapmak için tasarlanmıştı, dik kayalıklara tırmanmak için değil.

"Argh!" Hayal kırıklığı içinde elbisesini yırttı, korsajını gevşetti ve altındaki balina kemiği hapishanesine ulaşmak için geçici, mücevherli katmanların altını kazdı. "Çık dışarı, çık dışarı!" Sırtındaki bağcıkları çekiştiriyor, kendini kafesten kurtarmak için bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Sonunda bağcıkları korseden sıyrılacak kadar çözdü ve elbisenin gövdesini aceleyle tekrar sıktı, ince lavanta katmanlarının altında ne yazık ki açıkta kalmıştı. Ama Elodie'nin şu anda skandal umurunda değildi. Tek derdi nefes alabilmek ve hareket edebilmektir. Üstelik burada görünüşü yüzünden skandal yaratacak kimse de yoktu.

Üzerindeki sis dağıldı ve bir an için ay ışığı içeri süzülerek birkaç metre ötedeki kaya duvarının bir bölümünü aydınlattı. Taşa oyulmuş süslü bir V harfi vardı ve Elodie'nin nefesi kesildi. Tıpkı kum saatinin V'sine benziyordu; kavisli bir dudak derin, ince bir ok ucuna doğru alçalıyor, sonra çiçek açan bir zambağın profili gibi başka bir kavisli dudağa yükseliyordu. "Bunun burada ne işi var?"

Ama sonra sis değişti ve duvarın o kısmını gizledi. Sadece birkaç dakika sonra, vadinin karşı tarafında farklı, daha sıcak bir ışık parladı ve bir tür tünel ortaya çıktı.

Elodie daha fazla meşale ışığına benzeyen şeyi takip etmekte anlaşılır bir şekilde tereddüt ediyordu.

Ama Henry ve şövalyeler onu almaya gelmiş olabilir. Bu mantıklı. Onu yukarıdaki köprüden çıkarmak çok daha zor olurdu; bir ipe kolayca tırmanabileceğini bilmiyorlardı, çünkü

çoğu kadının sahip olduğu bir beceri değildi. Bu yüzden dağdaki farklı bir geçitten, onun bulunduğu seviyedeki bir geçitten geçeceklerdi.

Bu düşünceyle cesaretlenen Elodie tünele doğru eğildi. Işığı takip edecek ve kurtarma ekibiyle yolda buluşacaktı ve tüm bu çile çok daha çabuk bitebilirdi.

Işık zayıftı ve tünel geniş ama eğriydi. Elodie bir elini sürekli kayaların üzerinde tutuyor, yavaşça ilerliyor ve yolunu hissediyordu. Sanki Floria'nın çözmesi için labirentlerinden birini tasarlıyormuş gibi, yaptığı her dönüşü zihnine kaydediyordu.

"Ah!" Elodie parmaklarını tünel duvarından geri çekti. Bir sıcak buhar patlaması onu yakmıştı. "Ne adına...?" Çok yaklaşılmamaya özen göstererek tekrar o noktaya doğru eğildi.

Duvardaki bir çatlaktan sıcak, nemli bir hava tıslaması çıktı. *Ejderha mı? Sıçradı.*

Ama bu sadece bir termal havalandırmaydı ve batıl inançlara dayalı hasat töreni masalına boyun eğdiği için kendini gülünç hissediyordu.

Ayrıca, burada doğal bir ısı olması da mantıklıydı. Khaevis Dağı asırlar önce bir yanardağıdı. Geriye sadece bu kalmıştı.

Işık kaynağı şimdi biraz daha güçlü parlıyordu. Elodie hızını artırdı.

Birkaç dakika sonra tünel genişledi, sonra aniden açık bir alanda sona erdi. İleriye doğru çok çekingen bir adım attı.

Hareket eden, sürünen bir şeyin sesi dağda yankılandı.

Elodie dondu kaldı.

"Alo?" diye fısıldadı, sesin kaynağının dikkatini çekmek isteyip istemediğinden emin değildi. Bu ses kesinlikle zırhlı şövalyelerin sesi değildi.

Bu mümkün değil.

"Vo drae oniserru rokzif. Mirvu rokzif." Sesi alçak ve hırıltılıydı, tıpkı bir ateşin çok sıcak yandığında çıkardığı kömür dumanı gibiydi.

Gözleri faltaşı gibi açılan Elodie tünele doğru birkaç adım geri çekildi ve kendini kayaya yaslayarak dehşetin izin verdiği ölçüde yavaş ve sessizce ilerledi

Onu. Çünkü bu konuşmaktı. Kesinlikle konuşmak. Ama bilmediği bir dilde.

Ejderhalar gerçek değildir, dedi kendi kendine. Çok ama çok hareketsiz kaldı.

Sonra hiçbir şey olmadı ve Elodie aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etmeye başladı. Belki de yorgunluk kafasında sesler yaratmıştı. Yine de tünelde birkaç sessiz dakika daha kaldı.

İlerideki ışık daha parlaktı, artık sarı yerine turuncu renkteydi. Elodie kendini tünelin sonuna kadar zorladı ve dışarı baktı.

Yanan bir ateş topu yukarıda bir aşağı bir yukarı sallanıyor, büyük, nemli bir mağarayı aydınlatıyordu. Sarkıtlar tavandan keskin gri dişler gibi sarkıyor, dikitler ise devasa bir çenenin diğer yarısı gibi yerden yükseliyordu.

Sonra top yere düştü ve kederli bir cıvıltı çıkardı. *Bu bir kuş!* Elodie zavallı, yaralı şeye doğru koştu.

Mağara kırlangıcının kanatlarında alevler dans ediyordu. Elodie çılgınca etrafına bakınıp onu söndürecek bir şey ararken cevabı zaten üzerinde taşıdığını fark etti. Kendini kuşun yanına yere attı ve onu eteğinin içine aldı.

Oksijensiz kalan ateş saniyeler içinde söndü. Elodie küçük kırlangıcı açtı. Ama artık çok geçti. Vücudu kucağında gevşek bir şekilde yatıyordu.

"Sana ne oldu?"

Bir başka kırlangıç mağaranın içine doğru uçtu. Elodie'nin nefesi kesildi. İlk ölü kuşu yere bıraktı, elleri kanatlarını kaplayan koyu kahverengimsi bir maddeyle yapış yapıştı ve alevler içinde kalan yeni kırlangıca bakmak için ayağa kalkarken ellerini elbisesine sildi.

"Bu nasıl oluyor? Neler oluyor?"

Kuş mağaranın etrafında dönerken acı içinde çığlık attı ve diğer çığlıklar da ona karşılık verdi. Elodie mağaranın duvarlarının kırlangıç yuvalarıyla kaplı olduğunu ancak şimdi görebildi; bu yuvalar çubuklardan değil, kuş salyası ve çamurdan yapılmıştı. Her yuvada şimdi korku içinde çığlık atan minik yavrular vardı.

İkinci kırlangıcın geldiği tüneli büyük bir gölge kararttı. Gök gürültüsü, ritmik bir ses mağaranın içinde yankılandı.

Neydi o? Belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı ama hiç de tanıdık gelmiyordu. Elodie titreşimleri hissedebiliyordu. Sesi çıkaran her neyse, büyük miktarda havayı yerinden oynatacak kadar büyüktü, dolayısıyla hareketi hissedebiliyordu. Kalp atışları çılgınca atmaya başladı.

Sanki... Ne
gibi?

"Kanatlar!" Bir sürü yanan kırlangıç mağaranın içinde patlarken Elodie bağırdı. Elodie'nin yanından, etrafından, yukarıdan ve aşağıdan fırladılar, sarkıtlara ve zemine çarptılar, korkunç bir acı ve dehşet korosu söyleyen kayan yıldızlardan oluşan umutsuz bir fırtına gibi. Kuşlardan biri yuvasına ulaşmayı başardı ama can çekişirken yanlış hesap yapıp feryat eden yavrularına çarptı ve yuva tüy ve kül yığını gibi paramparça oldu.

Elodie olduğu yerde kalakalmış, dehşet içinde ağzı açık bir şekilde katliamı izliyordu
onun etrafında.

Ve sonra... yine o sürünme sesi. Daha yüksek, ilk duyduğundan daha yakın. Granite karşı kayan deri.

Canlı kalan kuşlar çığlık atarak mağaradan dışarı, Elodie'nin geldiği dar tünele doğru dalışa geçti. Karanlık mağaranın üzerine çökmüştü, sadece dikitlerin arasındaki kırlangıç cesetlerinin ölmekte olan alevlerinden gelen zayıf ışık vardı.

Elodie *bunu* hissedebiliyordu. Kendisini bulmaya gelenlerin bir Aurean şövalyeleri birliği olduğuna dair tüm umutları yanan kuşlar tarafından yok edilmişti ve *bu* sesi çıkaran şeyin bir Aurean şövalyesi olduğundan emindi.

Sürünme sesi daha da yaklaştı ve mağara ısınmaya başladı, sanki tüm termal menfezler buharlarını salmak için bir anda açılmıştı. Elodie yine de ürperdi ve bir dikitin arkasına çömeldi, her ne ise yanından geçip gitmesini umuyordu.

Kulağa geldiği kadar devasa olmamasını umuyordum. Belki de sadece mağaraların yankısıydı.

Taş üzerinde pullar.

Elodie solunda duydu. Ve sağında da.

Tanrım, etrafımda mı dönüyor?

Kayaya yaslandı ama ölü kırlangıçların solan ışığında, yakınlarda daha önce orada olmayan bir dikit gördü.

Hareket
etti. Bir
kuyruk!

Elodie, Inophe'de ağaçlara ve kayalara tırmandığı onca yıl için şükrederek kendi dikitine tırmandı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece o şeyden uzaklaşıp yere inmesi gerektiğini biliyordu.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldadı, kayanın tepesine tutunarak. Sadece kuyruğunun ucu bile kendisinden daha büyüktü. Zırhlı pullarla kaplıydı ve kısa, keskin uçları bir topuz gibi çıkıntı yapıyordu.

Kocaman menekşe rengi bir göz açılarak ona baktı. Ortasında altın rengi bir yarık vardı, yırtıcı ve sürüngeimsi.

"*Dev errai?*" diye sordu, sesi sert ve küllüydü.

"Ne-ne?" Elodie ağladı.

Göz kapandı ve kadın tekrar karanlığa gömüldü. Sonra açıldı ama mağaranın başka bir yerindeydi. Ve tüm bu süre boyunca, deri ve pulların kayaya sürtünmesi devam etti.

"*Ni fama. Dikorr ni fama.*"

"Ne dediğini anlamıyorum! Ne istiyorsun?" "Ne istiyorsun?"

diye taklit etti, neredeyse alaycı bir tonda.

"Beni anlayabilirsin," diye soludu Elodie, bir an için korktuğunu unutarak.

"*Ed, Zedrae.*"

"Nesin sen?"

"*Khaevis.*"

Elodie onun çıkardığı sesleri anlamaya çalıştı. Bildiği hiçbir kelimeyle bağlantıları yoktu.

Kızın cevap vermemesi üzerine sabırsızlanarak tekrar konuştu. Kocaman menekşe rengi gözleri bir kez daha farklı bir yerdeydi. Daha yakına.

"Ben *KHAEVIS*...*EJDERHA*."

ELODIE

"D ████████," E ████████ ████████████████. Gerçekti. ~~Sadece~~ bir hikâye değildi. Aurean kraliyet ailesi gerçekten de Elodie'yi

Canavar. *Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

Dumanlı nefesinin kokusunu alabiliyordu, havayı dolduran acılık boğazının arkasını yakıyordu. Bütün o kırlangıçları yakmıştı. Onu bu mağarada çembere almıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, onun ne istediğini çok iyi bilmesine rağmen. Onu karnına almak.

"Dek vorrai."

"Ne istiyorsun?" Elodie hissetmediği cesareti göstererek bağırdı. "Ben de öyle dedim, *zedrae*. *Dek vorrai*. Ne istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. *Ne oldu?* Neden onun söylediklerini tekrarlıyordu? Tekrarlıyor muydu?

Ejderhalar böyle mi konuşur?

Ya da belki de ejderha onun sözlerini tekrarlıyordu çünkü... çünkü insanlarla konuşmaya alışık değildi ve kendini tercüme etme sürecinden geçmesi gerekiyordu?

Bu mantıklı. Ejderha muhtemelen dağda pek arkadaş bulamamıştır.

Oh. Khaevis Dağı. Ejderha Dağı demekti.

Elodie'nin düğününde yediği az şey geri gelme tehdidinde bulundu

Yukarı.

"Vorra kho tke raz. Vorra kho tke trivi. Kho rykae," dedi ejderha. *"Vis kir vis. Sanae kir res."*

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama burada bekleyip onunla tek taraflı bir konuşma yapamazdı. O konuşurken, dikitten aşağı kaydı.

Küçük konuşmasıyla dikkatini dağıttığını umarak, Elodie parmak uçlarında tünele doğru ilerlemeye başladı.

"Karanlıkta seni görebiliyorum," dedi ejderha, menekşe ve altın rengi bir gözü onun hemen sağında açılmıştı.

Elodie çığlık attı ve ejderha saldırmaya karar verdiğinde ne kadar az işe yarayacak olsa da başka bir dikiti havaya uçurdu.

Ejderha derin bir nefes aldı. "Kanın nefis kokuyor. Prenses kanı. Güçlü kan."

Nefesi artık çok yakındı. Çok sıcaktı, içindeki sülfür çok keskindi.

Her iki gözü de kocaman açılmış, şiddetle morarmış, doğrudan Elodie'nin yüzüne bakıyordu.

"Aman Tanrım!"

Bu kadar yakından, Aurean sarayının her yerinde olduğu gibi pullarının mozağini görebiliyordu, tek fark ejderhanınkilerin altın değil koyu gri olmasıydı. Dişlerinin her biri kolunun uzunluğu kadardı ve bir bıçak kadar keskindi. Üç çatallı dili, sanki etrafındaki havayı tadıyormuş gibi, ağzında nasıl bir tat alacağının bir ön göstergesiymişçesine içeri ve dışarı hareket ediyordu.

"Anlaşmanın bana düşen kısmını istiyorum," diye homurdandı. "*Vis kir vis. Sanae kir res.* Hayata karşılık hayat. Ateşe karşılık kan."

"Ejderhaların sadece hikâye olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Elodie.

"*Erra terin u farris.* Ben hikâyelerin sonuyum."

"Lütfen..."

"Ama güçlü *zedrae* kanı en güçlü kandır... Eğer güçlüysen bana göster, *zedrae*... Koş."

Çenelerini açıp yukarı doğru kaldırdı, alevler saçtı ve mağarayı cehennemin kapıları gibi aydınlattı. Ejderha düşündüğünden daha da büyüktü, kanatları kanatlı yelkenler gibiydi, güçlü çenesi kılıç büyüklüğünde dişlerle doluydu. Elodie çığlık attı ve tünele doğru fırladı.

O koşarken tüyler ve kemikler ayaklarının altında çıtırdayıp ezildi, yanan kırlangıçların kalıntıları mağaradan fazla uzaklaşmamıştı. Onun içinde

Tünelin her dönüşünde kayaya çarpmaya devam etti.

Ejderha güldü. "Bu benim en sevdiğim kısım."

Elodie'nin ayakkabısının topuğunu yalayan tünelin içine uzun bir alev üfledi. Çığlık attı ve daha hızlı koştu, kolları kayaya çarptı, dizleri sivri taşlara sürtündü ama hiç duraklamadı.

Deriden gelen sürünme sesi onu takip etmeye başladı. Ejderha onu bir anda yakalayabilirdi ama acele etmiyor, dehşetinin tadını çıkarıyor, teninden yayılan adrenalin kokusuyla besleniyordu.

Elodie tünelden çıkıp vadinin dibinde, atıldığı yosun kaplı sahanlığa daldı. Birden kendini savaş esirlerinin aslanlar ve kaplanlarla dövüştürüldükleri bir arenadaymış gibi hissetti; esirleri izleyenler alkış tutarken ölene kadar parçalanıyorlardı. Bu alan çok açıktı, ejderhanın saldırıp onu bütün olarak yutması çok kolaydı.

Gerçi düştüğünden beri tepesindeki sis dağılmıştı ve ay ışığı uçurumu aydınlatıyordu. Geçidin diğer tarafında, köprünün altında, başka bir mağaranın açıldığını gördüğünü sandı.

"Zedrae... Prensese..." Ejderhanın sesi tünelde yankılandı ve etrafını saran duman dalları gibi ona ulaştı.

Elodie diğer mağara girişine doğru koştu.

Ama yosun kalındı ve daha önce onu boynunu kırmaktan kurtaran süngerimsi yapı şimdi hızını yavaşlatıyor, ayakları yeşil bataklıkta batar gibi batıyordu. Düştü, kalkmaya çalıştı, tekrar düştü, yosunun derinliklerinde bir ayakkabısını kaybetti. Sürünmek daha hızlı ve daha korkutucuydu çünkü ejderhanın bir sonraki sataşması tam da geldiği tünelin kenarındaydı.

"*Fy kosirrai*. Şimdi anlıyorsun."

"Hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı, kararlı bir şekilde dört ayak üzerinde ilerlemeye devam ederken. Yosunların kenarından sadece on metre uzaktaydı. Neredeyse sert kayaya geri dönmüştü.

"*Errai khosif, dekris ae. Nydrae kuirrukud kir ni, dekris ae. Errai kholas*." Sonra, sanki onun anlayamadığını hatırlamış gibi, ejderha dedi ki, "Burada yalnızsın. Kimse senin için gelmeyecek. *Sen benimsin*."

"Eğer yardım edebilirsem, hayır." Elodie yosunların sonuna ulaştı ve zıplayarak ayakkabılı ayağının üzerine indi ve mağara girişine doğru koşmaya başladı.

Ejderha onun peşinden fırladı, devasa kanatları rüzgârı yakaladı ve saldırırken vınladı. Pençelerinden biri sağ baldırının arkasına çarptı.

Elodie çığlık attı. Ama mağaranın girişi tam oradaydı, sadece bir metre ötedeydi. Küçüktü, tam da Floria'nın çocukken saklambaç oynamak için seveceği türden bir yerdi ve tam da Elodie'nin nefret ettiği türden dar bir yerdi.

Midesi takla attı. *Lütfen hayır, küçük bir boşluktan başka bir şey...*

Ama bu aynı zamanda ejderha için çok küçük olduğu anlamına geliyordu. Açıklığa doğru atladı.

Buranın tavanı alçaktı ve koşarken kambur durmak zorundaydı ama kanayan bacağıının üzerinde olabildiğince hızlı koşuyordu, onu akşam yemeği olarak isteyen canavardan uzakta olduğu sürece kuyunun nereye gittiğini umursamıyordu.

Ejderha kükredi. Takip edemiyordu ama alevleri böyle bir kısıtlamayla karşılaşmadı. Ateş Elodie'nin arkasındaki geçide doğru fırladı ve eteğine yapıştı. Elodie ateşi söndürmek için ona vurdu ama sonra ateş, ölmekte olan kırlangıcın eteğinde bıraktığı yapışkan kalıntıya değdi. Yapışkan madde ateş için yağ gibiydi ve ateş patladı.

Elodie çığlık atarak yere düştü ve alevleri bastırmak için kayalara doğru yuvarlandı. Bacakları ve kolları yanıyor, keskin taşlar vücudunu kesiyor, çakıllar yaralarına sürtünüyordu.

Ateşin üzerindeyim, maldí-seù, ateşin üzerindeyim ve gidecek hiçbir yer yok ve duvarlar çok yakın ve yanacağım ve intihar edeceğim ve nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, alamıyorum-

Yuvarlanan burnu ateşten dışarı çıktı ve tünel dumanla doldu. Boğazında hem kül hem de klostrofobi düğümlendi.

Kendine gelmelisin, diye düşündü, gözyaşları ve sümük yüzüne damlıyordu. Boşluğu düşünme. Dışarıdaymışsın gibi davran, karanlık sadece bulutlu bir gecede gökyüzüymüş gibi.

Ama öyle değil!

Korku midesini kavrayıp sıktıkça öğürdü.

Hayır, lanet olsun sana! Seni kovalayan bir ejderha var ve klostrofobiden ölmeyeceksin seni zavallı küçük- Elodie kendi suratına bir tokat attı.

Kendini zorla ayağa kaldırdı ve tekrar koşmaya başladı. Ejderha sessizleşmişti ama bu onun bir tehdit olmadığı anlamına gelmiyordu. Başka bir ejderhayı serbest bırakabilirdi.

sütununa her an ulaşabilir.

Elodie hızla koşuyor, dar geçitteki her dönüşü hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Ancak beyni korkudan bulanıklaşmıştı ve öncekileri unutmadan önce dört dönüşten fazlasına tutunamadı.

Kafasının içindeki acımasız ses, bu *bilgiyi kullanacak kadar bile yaşayamayacağımı* söyledi.

Ama hayatta kalma isteği mantıksız bir istektir ve onu hareket ettiren de buydu. Sonunda kaya oyuğu genişledi ve başka bir mağaraya açıldı. Altı metrelik bir düşüştü ama mağaraya atladı, ayak bileğinin büküldüğünü zar zor fark etti, sadece tam olarak ayakta durabildiği için minnettar, artık bu kadar küçük bir yerde kapalı kalmadığı için minnettar-

"Resorrad kho adroka a ni sanae."

Menekşe gözler birkaç metre ötesinde açıldığında Elodie bir çığlığı zorlukla bastırdı.

Ejderha onu henüz görmemişti ama bekliyordu, ortaya çıkacağı yerin burası olduğunu biliyordu.

Aurea'daki ilk at arabası yolculuğunda gördüğü masum, uçan kuzuların görüntüsü zihninde titreşti. *Koyun gibi güdüldüm*. Bu mağaraya girip çıkmanın sadece iki yolu vardı: Geldiği geçit -yerden altı metre yükseklikte olan- ve ejderhanın kapattığı geçit.

Bu mağaranın arazisi de diğerine benziyordu. Çok sayıda dikit ve sarkıt ve duvarlarda birkaç uzun çatlak vardı. Bu da saklanma ve en azından biraz zaman kazanma olasılığı anlamına geliyordu.

Ama sonra Elodie'nin bakışları birkaç kırık kafatasına takıldı -birinin çenesinin yarısı yoktu, diğerinin sadece bir göz yuvası vardı, üçüncüsünün ise kafasının üst kısmı tamamen parçalanmıştı. Mağaranın etrafına kömürleşmiş kemikler saçılmıştı ve duvarlarda duman ve külün hasarlı izleri vardı.

Belki de en kötüsü, Elodie ejderhanın bulunduğu yerden çok uzakta olmayan, tıpkı kendisinininkine benzeyen bir taş gördü. Üzerinde hâlâ platin rengi, mavi şeritli saç tutamları vardı.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, diğer kuledaki kadın mı?

Ejderha, Elodie'ninkine korkunç derecede benzeyen lavanta rengi bir elbisenin kalıntılarını, sanki kokusundan zevk alıyormuş gibi koparıyordu.

Kan lekeleri hâlâ ölü sahibinin kokusunu taşıyor muydu? Ejderha kurumuş kanda bile kadının dehşetinin kokusunu alabilir miydi?

Elodie, zaten sadece ipliklerle sarkan eteğinden bir parça kopardı. Eğer canavar prenses kanı kokusundan bu kadar hoşlanıyorsa, bunu dikkat dağıtmak için kullanabilirdi.

Bez parçasını baldırındaki pençe yarasına sildi ve daha fazla kanaması için yarayı sıkarken yüzünü buruşturdu. Kumaşın kendi kanıyla ıslanmasını istiyordu.

Elodie duvardaki yarıklardan en umut verici olanına baktı, yanlamasına kaymak için yeterince genişti. Eğer bu işe yararsa, kaçacak bir yere ihtiyacı olacaktı. Belki de ejderha onu hemen kızartacaktı. Ama avlanmaktan hoşlanıyor gibiydi ve Elodie onun ölmesini istediğinden daha çok taze kan istediğini umuyordu. Şimdilik.

Olabildiğince sessiz bir şekilde, kanla ıslanmış kumaşı avuç içi büyüklüğünde bir kayanın etrafına sardı. Sonra onu sağındaki dikit kümesine fırlattı.

Ejderha sese doğru hamle yaptı. Elodie sola, yarığa doğru koştu. Şimdi daha da yavaştı, çünkü geçitten aşağı düştüğünde bileği burkulmuş olmalıydı. Elodie yarığa ulaştı ve ejderha dikişlere ulaşır numarasını keşfettiği sırada kendini içeri tıktı.

Döndüğünde Elodie'nin gittiğini gördü.

"*Syrrif drae*. Zeki biri." Ejderha kanlı kumaştan derin bir nefes aldı, sanki kokusu bir şarapmış gibi. "*Syne nysavarrud ni*. Ne yazık ki seni kurtaramayacak."

Elodie, hayatında hiç olmadığı kadar küçük bir alanda sıkışıp kalmış olmasına rağmen mümkün olduğunca hareketsiz kaldı. Kalbi boğazına kadar yükseldi.

Ejderhanın burun deliklerine yaklaşan kanının, onun dikkatini gerçekte bulunduğu yerin kokusundan uzaklaştırmaya yeteceğini umuyordu.

Ağzını açtı ve mağara duvarının kavisli boyunca kıvrılarak onu kızgın bir şekilde ısıtan bir ateş püskürdü. Kaya derisini dağlama demiri gibi yakarken Elodie çığlık attı ve sıcaktan uzaklaşmaya çalışmak için kendini daha da derine sıkıştırdı. Daha soğuk kaya vaadi onu daha da derine itti.

"Kuirr, zedrae..."

Elodie nefesini ve gözyaşlarını tuttu.

"Dışarı çık prenses."

O yapmaz.

Bunun yerine Elodie bir heykel gibi durdu -kötü yanmış bir heykel- ve ejderhanın mağarada yaptığı her hareketi dinledi. Her sürünüşünü, her iç çekişini, üç çatallı dilinin her vuruşunu. Son dinlenme yeri olabilecek bir yere sıkışmış olmanın klostrofobik dehşetiyle büyülenmişti.

Birkaç saat bekledi, gittiğini düşünmesini umarak. Saklandığı yerden çıkıp onun açık çenesine doğru kayacağını umarak.

Ona bu zevki tattırmayacaktı.

Sonunda, Elodie yaralarından ve yarığa tıklılmaktan dolayı zaten yarı ölü olduğunu hissettiğinde, ejderha dumanlı nefesiyle mağarayı doldurarak güldü. "Hayatta kaldığın için tebrikler, Zedrae. Şimdilik."

Derimsi pulları kayaya sürtünerek mağaradan çıktı. Elodie nefes verdi.

Ejderha gitmişti. *Şimdilik*. Gözlerini kapatıp yumruklarını sıktı, bunların hiçbirinin gerçek olmamasını, sadece yakında uyanacağı bir kâbus olmasını, onun yerine Floria'nın orada, yatağında zıplıyor olmasını ve Aurea ile Prens Henry'yi hiç duymadıkları Inophe'ye geri dönmelerini diledi.

Ama Elodie gözlerini açtığında, hâlâ inanılmaz darlıkta bir yarığın içinde sıkışıp kalmıştı.

Ve hıçkırmaya başladı.

FLORIA

Flores kuledeki odası. Mesepsiyonu sona ermişti ama udlar ve trompetler hâlâ kulaklarında çalıyordu.

Ağzı, dilini tatlandırıran her tatlı ve tuzlu lezzeti hâlâ hatırlıyordu ve kız kardeşinin, yanında hayallerinin prensi varken ne kadar güzel ve mutlu göründüğünü hâlâ kristal berraklığında hatırlayabiliyordu.

Kabul etmek gerekir ki Henry daha çok *Floria*'nın hayallerindeki prence benziyordu; yakışıklı, zengin ve çekici. Eğer Elodie kendisi için bir seçim yapabilseydi, muhtemelen ona aşk mektupları yerine zeka soruları yazan ve hayatlarının geri kalanında münzevi bir ada krallığında kalmak yerine onunla birlikte seyahat etmek ve dünyadaki tüm kütüphaneleri ziyaret etmek isteyen bir bilgin prens seçerdi.

Ama Elodie mutlu olacaktı, Floria biliyordu. Çünkü kız kardeşi her zaman uyum sağlayabilen biri olmuştu; anneleri öldüğünde pazar alışverişini, yemek pişirmeyi ve evi çekip çevirmeyi üstlenmiş, her gece Flor'u yatağına yatırıp ona masal gibi destansı şiirler okumuştı. Elodie annelerinin kaybının yasını sessizce tuttu, ama yapılması gerekenleri her zaman yerine getirdi ve üzüntüsü asla belli olmadı. Elodie, bir yandan Floria'ya cebir öğretirken bir yandan da eskilerin felsefesini okuyarak kiracıların hesaplarını denkleştirebilen ve babasının mürebbiyeyi kovmasına izin veren türden bir kadındı.

Aslında, mürebbiye sonunda babamla evlendi. Bayan Lucinda Hall bu şekilde Leydi Bayford oldu.

Ama Floria üvey annesiyle ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı, çünkü *bu* düşünmek istiyordu. Evet, Elodie mutlu olacaktı. *Hem de çok*

Mutluyum. Böyle bir yerde kim mutlu olmazdı ki? Henry de onu iltifatlara, çiçeklere ve güzel elbiselere boğmuştu. Floria yatağına uzandı ve içini çekti.

El'in prenses olarak ilk gecesinin nasıl geçtiğini merak ediyorum.

Kraliçe Elodie'yi "bazı Aurea gelenekleri" için götürmüştü. Belki de tacına uygun daha fazla mücevher vermek için yapılan bir tören -bir kraliyet yüzüğü? Ya da belki bir asa?

Ya da belki de bir kraliçenin bir prensese vermesi gereken bilgelik sözleri vardı. Annem öldükten sonra Elodie'nin babamın hesaplarını devralması gibi, şimdi de bir krallığı nasıl yöneteceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Aurea gelenekleri ne olursa olsun, Elodie daha sonra resepsiyona dönmemişti. Henry de ortadan kaybolmuştu.

Floria aniden kızardı. Henüz on üç yaşında olabilirdi, ama babası Elodie'nin nişanlandığını açıkladığında Flor, Inophe'deki bazı büyük kızların düğün gecelerinde bir erkekle kadın arasında neler olup bittiğine dair kıkırdamalarını duymuştu...

"Ew." Floria yüzünü buruşturdu ve sanki kız kardeşiyle Henry'nin *bunu* yaptıklarına dair düşüncelerini kovmak istercesine başını ileri geri salladı. Floria zihnini biraz daha temizlemek için yataktan fırladı ve aynanın karşısına geçerek elbisesine yeniden hayranlıkla baktı. Terziler, Elodie'nin gelinliğini gölgede bırakmayacağından emin olmalarına rağmen, elbiseyi kendisinin tasarlamasına izin vermişlerdi ve Floria eteğini süsleyen narin çiçeklere, düğünçiçeklerine ve kelebeklere bakıp sırttı, sanki bir çayırın canlanmış haliydi.

"Evlenme sırası bana geldiğinde, en berrak gecedeki ay ışığı gibi soluk gümüşten bir elbisem olacak."

Ve böylece Floria sonunda uykuya daldı, hâlâ tereyağlı elbisesinin içinde, kendi geleceğini, Elodie'ninki kadar mükemmel bir düğün ve kocayı hayal ediyordu.

CORA

S□□□□□□ □□□□□□□□ □□ Cora'nın yatak odasının kapısı
"Tatlım, ben annen. Hala uyanık mısın?"

Cora yatağında biraz daha sıkı kıvrıldı. Ailesinin daha fazla hayal kırıklığına uğramasını beklemiyordu ama evet demek zorundaydı. Annesi, hasat hazır olduğunda Aurea'nın tahıl ve meyvelerini dünyanın geri kalanına götürmek için denize açılacak bir denizciydi. Cora küçük yaşlardan itibaren, çoğu zaman evden uzakta olan annesiyle mümkün olduğunca çok vakit geçirmeyi öğrenmişti.

"Hâlâ ayaktayım," dedi. "İçeri gelebilirsin."

Kapı açıldı ve annem gelip yatakta Cora'nın yanına oturdu. "Saraya zorla girdiğini duydum."

"Öyle yapmış olabilirim..." Başka bir azar için kendini hazırladı.

Ama onun yerine annem Cora'nın saçlarını okşadı. "Muhafızları geçmeyi nasıl başardın?"

Cora şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Kızgın değil misin?" "Evet, hem de çok kızgınım. Ama aynı zamanda etkilendim."

Annesini gururlandırmanın keyfi Cora'nın ayak parmaklarında karıncalandı. "Resepsiyonda gösteri yapacak olan bir akrobat grubuyla birlikte içeri girdim." Cora arazide çalıştığı için kıvrak ve güçlüydü, bu yüzden dışarıdan bakan birinin onun grubun bir parçası olduğuna inanması zor olmamıştı.

"Zekice." Annem güldü. Ama neşesi çabucak kayboldu. Sesini alçalttı ve "Babam bana neden gittiğini söyledi" dedi.

Cora yatağa baktı ve yorganı karıştırdı. Diğer ülkelerdeki köylülerin aksine, Aurea'daki çiftçiler kuştüyü şilteler ve bulut yumuşaklığındaki aurum yününden dokunmuş battaniyeler üzerinde uyurlardı. Her zaman mükemmel olan hava koşullarında gelişen kendi topraklarına sahiptiler ve herkesin yiyecek bolluğu vardı. Ama Cora, babam bu gece Aurea'yı bu hale getirenin ejderhanın varlığı olduğunu açıklayana kadar başka yerlerde durumun farklı olduğunu bilmiyordu.

"Başka bir derse ihtiyacım yok," dedi Cora. "Hatalı olduğumu biliyorum." "Öyle miydin?" Annem sordu.

Ses tonundaki samimiyet Cora'nın başını kaldırmasına neden oldu. Nazik bir anneydi ama yine de bir ebeveydi, bu da çocukların fikirlerini sık sık sormadığı anlamına geliyordu. Yine de şimdi, anne başını eğdi ve sabırla cevabını bekledi.

"Babam Aurea dışında hayatın daha zor olduğunu söyledi," dedi Cora. "Her bir insanın öyle ya da böyle intihar ettiği krallıklar varmış."

"Ve?"

"Ve bu cennete sahip olduğumuz için kutsanmış durumdayız. Yaşayan ejderhalar, içlerinden akan kanın gücüyle büyü yayarlar, bu yüzden Aurea'nın olduğu kadar iyi kalabilmesi için ejderhayı mutlu tutmalıyız. Babam, hayatın asla adil olmadığını ve herkesin taviz vermesi gerektiğini söyledi."

"Çoğu Aurealı'nın görüşünü paylaşıyor. Ama bazen merak ediyorum, hangi tavizleri vermeye değer?"

Cora kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Annem ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Köylüler genellikle böyle yaşamazlar." Cora'nın odasını işaret etti. Küçük ama düzenliydi, fayanslar çiçeklerle boyanmıştı, duvarda aurum buğday tarlalarını gösteren güzel bir duvar resmi vardı ve resim penceresinin etrafında saten perdeler vardı. "Birçok ülkeye yelken açtım ve çalışan kadın ve erkeklerin nasıl olduğunu gördüm. Güneşten kavrulmuş ve çatlamış ciltler, kışın öngörülemeyen kar fırtınaları ve yazın mahsullerini yok eden hortumlar, çok fazla vergiden boşalan kasalar."

Cora başını sallayarak, "Kulağa korkunç geliyor," dedi.

"Öyle. İnanın bana, çoğu kişi bizim gibi refah ve huzur içinde yaşayabilmek için her şeyi yapardı."

Başını salladı.

"Ama herkes değil. Ya" -Anne doğrudan ona baktı- "o krallıklardan birinde doğmuş olsaydın? Ya Kraliçe Isabelle sana gelse ve dese ki, 'Cora, seni hiçbir şey istemeyeceğin mükemmel adama davet ediyorum. Bedeli sadece küçük bir şey; ölmek için üç kız seçmelisin. "

Cora'nın gözleri büyüdü.

Annem devam etti. "Eğer bu seçimi yaparsanız, siz ve diğer binlercesi yiyebileceğiniz, satın alabileceğiniz ve sevebileceğiniz her şeyin olduğu zengin bir hayatın tadını çıkarabilirsiniz. Bütün bir krallığın mutluluğu karşılığında yılda sadece üç can. Bunu yapabilir misiniz?"

"Kızları şahsen tanımak zorunda mıyım?"

"Bunu yapmamanız bu kararı ahlaki açıdan daha az sorunlu hale getirir mi?"

Cora oyuncak koyununu göğsüne bastırdı. Bunun için çok yaşıldı ama tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı. Annesinin, şimdiye kadar bildiği her şeyin bir suç olup olmadığını sorduğunu anladı.

"Eğer kraliçeye hayır dersem," dedi Cora yavaşça, "o zaman sıradan bir ülkede, sıradan bir hayat yaşamak zorunda kalacağım, öyle mi?"

"Belki seviyorsunuz, belki de sevmiyorsunuz. Yine de pek çok neşe ve sevgi anı olacaktır. Aileler ve arkadaşlar hala var. Ama bereketli hasatların, güzel havaların ya da güzel elbiseler için paranın garantisi yok. Başımızın üzerinde parlayan iyiliksever bir güneşle buğday tarlalarında kuştüyü yorganlar ve şarkılar vaat edilmiyor."

"Ama evet dersem, birini ölüme mahkum etmiş olurum. Her yıl üç kişiyi."

Annem bir an gözlerini kapadı ve hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı. "Evet ve bu üç ruh, onları düşünmeyi seçsen de seçmesen de sonsuza dek vicdanında olacak."

Cora oyuncak koyununun etrafında kıvrıldı. "Mutlu olmak istiyorsam kötü bir insan mıyım?"

Annesi tekrar yatağa oturdu ve Cora'nın saçlarını okşadı. "Hayır. Sen sadece bir insansın. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparız. Hayat iyi ve kötü kadar basit değil. Çoğunlukla aradaki sayfalarda yaşanır."

Bir süre sessiz kaldılar, ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Cora, Prenses Elodie'nin ne kadar güzel olduğunu düşündü. Atlarken ne kadar şefkatli

Cora'yı hendeğe ittiklerinde yardımına koştı. Ve Aurea halkının hiçbir şey yapmayarak iyi bir insanı nasıl ölüme mahkûm ettiğini. Bir ejderhanın pençelerinde.

"Ama ne yapabiliriz?" Cora sessizliği bozarak sordu.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Antimonarşistler kraliyet ailesine karşı ayaklanmak istiyorlar. Ama bu çok basite indirgemek olur. Kral, kraliçe ve prens ejderha ile aramızda duran tek şey. Onlar olmasaydı -atalarının müzakere ettiği korkunç barış olmasaydı- ejderha hepimizi yok ederdi. Bizler, her zamanki gibi, bu adada sadece misafiriz. Aurea'da yaşamak bu bedeli kabul etmek demektir."

"Ejderhayı öldürebiliriz," dedi Cora, gözleri köşedeki oyun kılıcına kaydı. Aurea'nın armasını taşıyan uygun bir kalkan da vardı.

-ironik bir şekilde, belirgin bir ejderha ile.

"Öncelikle, eğer bunu yaparsak, aurum buğdayını, gümüş armutları, sangberries'i ve daha fazlasını yetiştiren sihri kaybederiz."

"Oh. Bu kötü."

"Evet, öyle. Ama öyle olmasaydı bile, ejderhayı öldürebileceğimizi düşünmek bir hayal," dedi Annem, omuzları çökmüş bir halde. "Kurucu kraliyet ailesi ilk hatasını burada yaptı - böylesine efsanevi bir canavarı yenebileceklerine dair kibirli inançları. Hayır, bir ejderhayla savaşmayı seçmenin daha gerçekçi sonucu, kazanamayacağımız bir savaşa başlamamızdır. Ve o zaman sadece üç değil, çok daha fazla masum hayat kaybedilir." Annemin gözlerinin altındaki torbalar odaya girdiğinden daha ağır görünüyordu. Belli ki bu ikilem üzerinde düşünmekten gecelerce uykusuz kalmıştı.

"Ve eğer hayat sadece iyi ve kötünden ibaret değilse," dedi Cora, "belki de ejderha sadece bir kötü değildir. Belki de elimizde olsa bile onu öldürmemeliyiz. Biz kimiz ki hangi hayatın diğerinden daha değerli olduğunu söyleyelim?"

Annesi ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu kadar küçük bir insan için çok akıllısın." Cora başını salladı. "Ama bu bizi eskisi gibi aynı sorunla baş başa bırakıyor.

Arkamıza yaslanıp Aurea'nın geleneğinin devam etmesine izin vermek yanlış. Prensesleri kurtarmaya ya da ejderhayı öldürmeye çalışmak da yanlış. Sıkışıp kaldık."

"Olası bir çözüm daha var," dedi annesi, her ne kadar bu konuda pek

mutlu görünmese de.
"Ne oldu?"

Annem ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı.

Cora anladıkça küçük kaşlarını çattı. Sonra elindeki koyunu tutup ona daha sıkı sarıldı ve gözyaşlarını tutabilmek için dudağını ısırıldı.

ALEXANDRA

Alexandra Rıza Corayı uyuttuktan sonra kızının kapısını yavaşça açtı. Odasının dışındaki koridorda,

Teğmen Ravella serin duvara yaslandı ve gözlerini sıkıca kapattı.

Neredeyse Cora'ya sırrını söyleyecekti. Ama Alexandra son anda geri adım atmıştı çünkü bu gece Cora'ya çok fazla yük yüklemişti. Cora sadece dokuz yaşındaydı; annesinin taşıdığı tüm suçluluk duygusunu omuzlamayı hak etmiyordu.

Ama Cora'nın düğüne zorla girdiğini bilmek, onun daha bir çocukken, kırklı yaşlarında bir kadın olan Cora'dan daha cesur ve vicdanlı olduğunu bilmek...

Alexandra fayansların üzerine çöktü. Artık bunu yapamazdı. Ailesi ve köydeki diğer herkes için o, Aurea'nın hasadının meyvelerini satan bir ticaret gemisinde çalışan sıradan bir denizciydi. Kimse onun ejderhanın açlığını doyuracak başka kıyılardan kadınlar bulmakla görevlendirilmiş bir izci olduğunu bilmiyordu. Ne de olsa Aurea, Prens Henry ile evlenmek için kendi kızlarından vazgeçmek istemiyordu, sadece Khaevis Dağı'nın uçurumuna atılmak için.

Bu nedenle, keşif gemileri dünyanın uzak bölgelerindeki yeni topraklara yelken açtı. Alexandra'nın görevi, altın, tahıl ya da sahip olmadıkları diğer kaynaklar karşılığında kızlarını nişanlamak isteyen aileleri aramaktı. Düğünden sonra ne olacağı konusunda asla yalan söylemedi ve yine de sözleşme için ayaklarına kapanan erkekler oldu.

Bloodhound. Alexandra'nın lakabı buydu. On dört yaşındayken gemi kızı olarak işe başlamış, mürettebat arasında mesajlar taşımış, yelkenleri onarmak ve gece nöbetine yardım etmek gibi küçük işlerle ilgilenmişti. Ama kısa süre sonra

Alexandra'nın diğer denizcilerin kişilikleri ve motivasyonları hakkındaki keskin kavrayışı gemideki gözcüye ulaşmış ve Alexandra onun yanına çırak olarak verilmiş. O zamandan beri geçen on yıllar içinde Alexandra düzinelerce potansiyel prenses adayının işe alınmasına yardımcı olmuştu. Bazı gözcüler açgözlü babaları tespit etmekte uzmanlaşırken, Alexandra'nın uzmanlık alanı, kişisel bedeli ne olursa olsun halkına yardım etmekten onur duyan, çaresiz, hürmetkâr babaları tanımaktı. Buna kızını bir ejderhaya vermek de dahildi.

Inophe Lordu Bayford, birçok kişinin hayatı için bir kızını feda ederek asil bir karar verdiğiğine ikna edilebilecek türden bir adamdı. Alexandra, Lord Bayford'a Elodie'ye son günlerinde ne kadar cömert davranılacağını anlatmıştı. Kurak topraklarda büyümüş bu genç kadının nasıl hediyelere, elbiselere, yiyecek ve içeceklerle boğulacağını, en çılgın hayallerinin ötesinde nasıl şımartılacağını ve yapmak üzere olduğu şey için bunun onu nasıl onurlandıracağını anlatmıştı.

Alexandra, Lord Bayford'la bir bağ kurmuş, kendisinin de birçok kişinin refahı için görevlendirilen bir insanın vermesi gereken zor kararları nasıl anladığını anlatmıştı. Aurea zengin olabilirdi ama tıpkı Inophe gibi, geri kalanların hayatta kalması ve gelişmesi için bir şeylerin verilmesi gerekiyordu.

Elodie'nin Prens Henry ile yazışmaya başlamasını ayarlayan kişi Alexandra'ydı. Elodie'nin prensin pratik karizmasına kapılması Alexandra'nın suçuymdu. Elodie'nin nişanı kabul etmesi ve buraya, kaderine doğru yelken açması Alexandra'nın suçuymdu.

Yine de, Alexandra her görücü usulü evlilikten sonra günlerce hasta olmasına rağmen, kocası ve Aurea'daki diğer herkes gibi o da başını öne eğmemiş, at gözlüklerini mümkün olduğunca takmamıştı. Şeytani pazarlığı ve bu pazarlıktaki rolünü kabul etmişti.

Ta ki Cora buna bir son vermeye cesaret edene kadar.

Alexandra'nın aklına gelen tek çözüm buydu işte. Başka bir çözüm olmasını isterdi ama yıllarca yolculuklarında suçluluk duygusunu kusmuştu ve bu tek çıkış yolundan başka bir şey düşünemiyordu.

Alexandra gözlerini açtı ve kendini koridorun zemininden kalkmaya zorladı. Küçük kızı ona cesaretin neye benzediğini göstermişti. Şimdi Cora'ya bununla ne yapacağını göstermek onun sorumluluğundaydı.

ELODIE

Eğilimleri yaşaran gözlerinden ve burnundan akan sümükten yaşlar süzülüyordu. Cildi hâlâ ateşteymiş gibi hissediyor, ayak bileği zonkluyordu, ve baldırının ne durumda olduğunu kim bilebilirdi, beklenmedik nimet dışında Ejderhanın ateşi pençe yarasını dağlamış gibi görünüyordu.

Flor'un burada olup beni bu halde görmemesine sevindim, diye düşündü. Floria'nın bir ejderhayla yüzleşmek zorunda kalmasını asla istemeyeceği aşikârdı ama aynı zamanda Elodie'nin cesur, ağlamayan ve her şeyin üstesinden gelebilen abla olması gerekiyordu.

"Her şeyin" hain bir kocayı ve sizi kana susamış bir ejderha için bir vadiye fırlatacak kayınvalideleri içerdiğini bilmiyordu. Peki tüm bunlarda babamın rolü neydi?

Acı, bulantı tayfun dalgalarıyla dönüşümlü olarak yıldırım çarpması gibi üzerine çöktü. Elodie başını yana çevirdi ve kustu.

Ama hala mağara duvarındaki bir çatlağın içine sıkışmış olduğu için kendini kurtaramamıştı ve şimdi rahibelerin tören boyasına ek olarak kendi kusmuğuyla da kaplıydı. Ve yanmıştı. Ve muhtemelen bacağında enfeksiyonun eşiğindeydi.

Yarığın duvarları üzerine kapanıyor gibiydi ve Elodie aşırı nefes almaya başladı.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı yeni bir gözyaşı hücumunun arasından.

İskeleti keskin kaya parçalarının arasına sıkışmış, yanmış derisi kömürleşmiş bir mumyanınki gibi gergin bir halde burada intihar edecekti.

bir daha asla güneşi göremeyecek, Floria'nın gülüşündeki hafifliğe gülümseyemeyecek, memleketinin güzel kumlu manzarasını bir daha asla göremeyecekti.

Peki Floria, Inophe'ye dönüp Elodie'ye mektup yazdığına ama hiç cevap alamadığında ne hissedecekti? Elodie'nin onu terk ettiğini, önemsiz bir ülkedeki önemsiz bir lordun zavallı kızına mektup yazmanın bir prensese yakışmayacağını düşündüğünü sanacaktı.

Flor onun hakkında gerçekten
böyle düşünür müydü? Bu olasılık
Elodie'nin kalbini sızlattı.

Peki ya Flor büyüdüğünde ve kendi eşini bulduğunda? Düşün günün onun abanoz saçlarını kim tarayacaktı? Kendi tasarladığı muhteşem gelinliği giymesine kim yardım edecekti? Resepsiyonda ilk kadehi kim kaldıracaktı?

"Benim olmam gerekiyordu," dedi Elodie.

Ve aniden damarlarına bir öfke hücum etti, çünkü Henry ve Kraliçe Isabelle bu kilometre taşlarını Elodie'den almaya *nasıl cüret ederlerdi?* Floria'yı yanında kız kardeşi ve en iyi arkadaşı olmadan dünyada yalnız bırakmaya nasıl cüret ederler?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, diye düşündü Elodie dişlerini sıkarak.

Gözlerindeki yaşları sildi ve bu sefer geri dönmediler. Çünkü onu buraya getirenlere bunu ödetecekti. Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bu kendisine ve Floria'ya verdiği bir sözdü.

Ama önce Elodie'nin hayatta kalmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

-

A□ □□□□ □□□□□, kendini yarığın yaklaşık birkaç ~~metre~~ derinine sıkıştırmayı başarmıştı. Yavaş ilerliyordu, çünkü Elodie onu yutmakla tehdit eden klostrofobiye bastırmaya devam etmek zorundaydı. Ama bu gerekliydi, çünkü o mağaraya geri dönmenin - ejderhayı saklıyor olabilecek büyük tünel görüş alanının hemen dışında - almak istediği bir risk olmadığına karar vermişti.

Kayadaki çatlak da düz değildi. Bazı yerlerde yükseliyor ve genişliyor, bazı yerlerde ise alçalıyor ve daralıyordu. Şimdi, Elodie

yanlara doğru kıvrılmıştı ve neredeyse yatay bir şekilde ilerlemek zorundaydı, üzerinde kim bilir kaç ton granit vardı, yüzüne sadece birkaç santim uzaklıktaydı, muhtemelen çökmek ve onu ezmek üzereydi ve-

Kes şunu. Elodie dudağını ısırды ve sarmal halindeki düşüncelerini durdururken kendini uzun, yavaş bir nefes almaya zorladı. Her seferinde bir adım atması gerekiyordu. Ya da her seferinde bir kıpırdanma, olduğu gibi.

Kendini kıpırdarken hayal etmek Elodie'yi biraz güldürdü. Ve sonra çok.

Histeri ile ruhunu ezen yorgunluk arasında kalarak kıkırdamayı durduramıyordu. Güldü ve güldü, yırtık bir tören elbisesi içinde bir prenses olmasının ne kadar gülünç olduğunu düşündü, bir şeyin içine hapsolmuş gökkuşağı boyalı bir tırtıl gibi kıvranıyordu... neyin içinde? Elodie uygun bir benzetme yapamayacak kadar yorgundu ve nedense bu onu daha da çok güldürdü.

Aklımı kaçırıyorum.

Elodie

homurdandı.

On dakika kadar sonra kıkırdamalar kesildi ve kemik yorgunluğu yerleşti. Gözleri düştü ve bir an için Elodie uykuya daldı.

Merdu! Sarsılarak uyandı. Henüz uyumayacaktı. Eğer uyursa, enfeksiyon bacağını ele geçirdiğinde burada ölebilirdi ve ardından susuzluk ve açlık onu bitirebilirdi. Belki de tam tersi. Ama her halükarda, bir kaya çatlağının ortasında ölmeyecekti.

"Hiç ölmeyeceğim," diye kendi kendine homurdandı ve ilerlemeye devam etti.

Kısa süre sonra çatlak kırk beş derece büküldü, böylece en azından Elodie yeniden (çoğunlukla) dik duruyordu.

"Sakru, kho aikoro. Sakru errad retaza etia."

Elodie dondu kaldı.

Ejderhanın sesi zayıftı ama tehditkârdı. Ona yakın mıydı? Yoksa rüzgâr tehditleri mağaralara mı taşıyordu?

"Kho nekri...sakru niterraid feka e reka. Nyerraiad khosif. Errud khaevis. Myve khaevis."

Ürperdi. Ama ejderha bu küçük alanda ona ulaşamazdı, değil mi? Onu zaten kızartmamış olsaydı, muhtemelen şimdi de yapmazdı. O

umuyorum.

Güçlü kan en güçlü kandır, dediğini hatırlıyordu Elodie. Bir kovalamaca, bir rakip ister. Sadece kolay bir ölüm değil, diye düşündü. Diğer odada ejderha onu dışarı çıkmaya zorlamak için alevleriyle kayaları ısıtmaya çalışmıştı. Sıcaklık derisini haşlamaya yetmiş ama onu öldürmemişti. Yarığa ateş gönderebilirdi ama yapmadı çünkü o zaman hem meydan okumasını hem de akşam yemeğini kaybedecekti.

Lütfen bu varsayımın sağlam bir varsayım olmasına izin verin.

Ne olursa olsun, Elodie burada kalamazdı, bu yüzden baldırı şişip bileği şişse de, granit duvarlar yanmış derisinin çığ kısımlarını sıyrarsa da yoluna devam etti.

Otuz metre sonra, parlak mavi bir sümüklü böceğe benzeyen bir şeyle yüz yüze geldi. Parlıyordu.

Elodie bir şeyler gördüğünden emin bir şekilde gözlerini kırptırdı.

Ama hayır, gerçekten oradaydı, yaklaşık iki inç uzunluğunda ve yarım inç genişliğindeydi ve soluk mavi bir ışıltı yayıyordu.

Eğer burada hayat varsa, belki de başka bir mağaraya yakın olduğum anlamına geliyor? O

çorak yarığın içinde yaşayan başka bir şey görmemişti ama eğer burada bir ateşböceği varsa, o zaman yakınlarda yiyecek kaynağı olan bir yerden gelmiş *olmalıydı*. Belki Elodie için yiyecek değildi ama en azından sümüklü böcekler için yiyecekti. Haklı olduğunu ve ateşböceğinin yaşadığı yerin ayakta durup uzanabileceği kadar büyük olduğunu umuyordu.

Solucanın yanından geçerken ona yüzüyle dokunmamak için elinden geleni yaptı. Yakından bakınca gözeneklerinden yapışkan mavi bir yapışkan salgıladığını görebiliyordu, ışığın geldiği yer de burasıydı. Tüylerini ona doğru salladığında öğürme tepkisini bastırdı. Tanrıya şükür midesinde kusacak başka bir şey kalmamıştı.

İlk ateşböceğinin yanından çok geçmeden iki tanesiyle daha karşılaştı. Sonra yarım düzine. Yarık da biraz genişlemişti, bir yengeç gibi yana doğru kaymak yerine gerçekten ileriye doğru yürüyebileceği kadar.

Birdenbire, gıcırdayan bir şeye bastı.

"Oh, iğrenç..." Elodie ayakkabılı ayağını kaldırdı. Tabanı mavi solucan cesediyle kaplıydı. Yapışkanından gelen parıltı dar geçidi biraz aydınlattı,

Gerçi.

"En azından ölümün boşuna değildi," dedi. Ayakkabısını çıkarıp derme çatma bir mum gibi tuttu ve iğrenç kökenine rağmen ışık için minnettardı.

Elodie devam etti ama ayakkabısındaki parıltı kısa sürede söndü. Tahminine göre solucan yapışkanının etkisi ancak solucanın kendisi öldükten sonra bir süre daha devam edebilirdi. Ama yarıktaki daha fazla mavi sümüklü böcek belirmeye başladı, bu yüzden devam etti ve sonra gerçekten, gerçekten *gidiyordu*, çünkü yarık keskin bir şekilde aşağı doğru açı yaptı ve kaya yosunlarla kayganlaştı. Elodie'nin çıplak ayaklarında çekiş gücü kalmamıştı ve sırt üstü düşüp kaygan granitten aşağıya doğru artan bir hızla kaymaya başladı, parıltı solucanları ve yosunlar vücudunu ezip geçiyordu, ta ki aniden alt tarafı kaybolana ve yarık dikey bir oluğa dönüşürken çılgın atana kadar. Balçıkla kaplı duvarlarından fırladı ve sonra ucundan dışarı fırladı, sert, ıslak bir sıçramayla yere indi.

Çürüyen yosunlar ve parçalanmış sümüklü böceklerden oluşan bir yığının içinde sırtüstü yatarken inledi. "*Caráhu...*" Denizcilerin ayağı her kaydığında ya da bir şey düşürdüğünde ettikleri beddua son derece yerinde görünüyordu.

Ama Elodie gözlerini açtığında, onu yukarıdan yumuşak mavi bir ışık karşıladı. Tam da umduğu gibi başka bir mağaradaydı. Ve ateşböcekleri gerçekten de burada yaşıyordu. İğrenç olmaktan çok uzak olan kolonileri, granit odanın tavanında parıldayan bir deniz gibi görünüyordu. Hareket ettiklerinde, gelgitin küçük dalgaları gibi görünüyorlardı.

Çok güzel. Huzur verici. Elodie'nin göğsündeki klostrofobik gerginlik, artık uzanabileceği kadar büyük bir alanda olduğu için hafifledi ve uzuvlarının serin yosun yatağına gömülmesine izin verdi. Cildindeki yanıkları yatıştırdı ve yaralı bacaklarının tüm ağırlığını aldı.

Ateşböcekleri yavaşça, tam bir sessizlik içinde hareket ediyor, hipnotik, biyoluminesan desenlerle yer değiştiriyordu. Okyanusu seyretmek gibiydi, nazik dalgaları kıyıya vurup duruyordu. Elodie ayağa kalkıp etrafı kolaçan etmesi gerektiğini biliyordu. Burada kalmanın güvenli olup olmadığını anlaması gerekiyordu. Ama ayaklarının üzerinde olduğu ve o yarıktan kurtulduğu için o kadar rahatlamıştı ki göz kapakları ağırlaşmıştı ve belki de bir anlığına gözlerini kapatacaktı, çünkü küçük bir soluklanmayı hak ediyordu ve sonra ayağa kalkacak ve...

Beş saniye içinde horlamaya başladı.

ELODIE

Tüm yüzlerden oluşan bir kolu fırtınası gibiydi. Bazıları solgun ve Diğerleri kahverengiydi; bazıları uçuk saçlıydı ve diğerlerinin sık, siyah bukleleri vardı. Diğer kuledaki platin saçlı kadın bir fırtına bulutundan düştü, mavi kurdeleleri bir yağmur seli gibiydi. Esmer bir prenses topuklu ayakkabılarıyla başının üzerinden yuvarlandı ve yosunlara çarparak sekti. Güçlü kemikli bir başkası onun üzerine indi, sonra bir başkası ve bir başkası, vadinin dibi bir kraliyet yığını olana kadar.

Sonra bir gök gürültüsü ve kanat sesleri duyuldu. Gökyüzünden daha fazla prenses düşmeye devam etti, ancak vadinin dibi eğildi ve süngerimsi yosun, kurban edilen eş yığını dar bir geçide döktü ve oradan, kolları ve bacakları sivri kayalar tarafından kesilerek ağıladılar ve süründüler.

Elodie uykusunda onlara bağarmaya çalıştı. "Hayır! O tarafa gitmeyin! Koyun gibi güdülüyorsunuz!"

Ama onu duyamadılar ve böylece elleri ve dizleri üzerinde bir sıra atılmış kadın olarak ilerlemeye devam ettiler. Kısa süre sonra tünel dik bir uçuşla son buldu ve kıvrıkcık saçlı bir prenses kendini uçuşunun kenarından aşağı bıraktı. Bacakları kırıldı ve altı metre aşağıya çığırdayarak indi. Koyu menekşe rengi gözler önünde uçuşurken, altın rengi gözbebekleri kanının kokusuyla büyürken haykırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Canavar tek bir pençe darbesiyle onu kaptı. Tacı, birkaç bukle saç ve bir parça lavanta bezi, kadının orada olduğuna dair tek kanıt olan bir dikitin arkasına düştü.

Prensesler gelmeye devam etti. Ve düşmeye devam ettiler. Bazıları atlamadan önce bakıyor ve kemikleri kırılmadan yere iniyordu. Diğerleri ise korkuya yenik düşüp doğruca ejderhanın açık ağzının içine atladılar.

Ve sonra rüya yeniden başladı; sis, şimşek ve gökten yağan prenseslerle.

Ancak bu kez, özellikle bir tanesi düşerken parlıyordu. Koyu kızıl saçları havada uçuşan Aurean bayrağı gibiydi ve diğerlerinden daha yavaş düşüyor gibiydi.

Sen V misin? Elodie rüyasında düşündü.

Kadının delici yeşil gözleri Elodie'ninkilerle buluştu.

Elodie hem tanıdığı için - kum saatinden gelen görüntü! - hem de rüyadaki başka hiçbir prenses onu göremediği ya da duyamadığı için nefesini tuttu.

Kızıl saçlı prenses düşmeyi bıraktı ve sanki Elodie'ye ulaşabilecekmiş gibi kolunu uzatarak uçtu.

"Ben mi?" Elodie sordu.

Kadın başını salladı ve elini tekrar uzattı.

Elodie kendi elini uzattı ama çok uzaktaydı, çünkü prenses gökyüzündeydi ve Elodie başka bir yerdeydi, rüyanın hem içinden hem de dışından izliyordu. Aralarındaki mesafe kilometrelerceydi ama aynı zamanda sonsuzdu.

"Yapamam!" Elodie bağırdı.

Yapabilirsin, diye mırıldandı kadın. Sonra fırtına bulutuna bir V çizdi ve gülümsedi, tam da ejderha gözleri parlayarak geçide doğru kükrerken-

Elodie sarsılarak uyandı, eli hala kızıl saçlı prensese uzanıyordu, ağzı "*Dikkat et!*" çığlığına dönüşmüştü.

Ayağa kalktı, sersemlemişti, alnından ter damlıyordu, kalbi deli gibi çarpıyordu.

göğüs kafesinin içinde bir tokmak.

"Sadece bir kâbus," dedi kendi kendine.

Çok gerçekçi gelmişti. Ama belki de bunun nedeni Elodie'nin de aynı dehşeti yaşamış olmasıydı. Belki de rüya beyninin olanları işleme biçimiydi, delilikten bir anlam çıkarma çabasıydı. V harfine gelince, belki de Elodie içine atıldığı çukurun dibindeki kayaya kazınmış benzer bir V harfi gördüğü içindi. Ve tabii ki kum saati.

Yine de bu mağarada hissedilen bir şey vardı. Havada sıcak bir koku asılı duruyordu ama bu sadece termal deliklerden gelen ısıdan daha fazlasıydı. Sanki görünmez bir şey odaya nüfuz etmiş gibiydi - hayır, Elodie'nin şimdiye kadar girdiği tünellerin ve mağaraların her yerine, hatta kayadaki dar, sonsuz yarığa bile nüfuz etmişti. Görünmeyen bir sis, hafifçe kan ve eski ormanlar, eski katedraller, amber ve misk kokuyordu.

Elodie'nin sersemlikten kurtulup neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt edebilmesi için birkaç dakika geçti.

İşte o zaman vücudunun her yerindeki ürpertici, sürünge karıncalanmayı fark etti. "Ack!" Ateşböcekleri kendilerini ona kenetlemişlerdi ve mavi mukus derisinin her yerindeydi. Küçük ayaklarını ve yapışkan gövdelerini, kaygan hislerini ve kemiren küçük ağızlarını hissedebiliyordu. Elodie ayağa fırladı ve onlara saldırmaya başladı. "Çekil, çekil! Ben sizin akşam yemeğiniz değilim! Ben *kimsenin akşam yemeği* değilim!"

Sümüklüböcekler yığınlar halinde sümüksü yosun yatağına devrildi. Ancak o zaman sadece yosunların üzerinde değil, aynı zamanda kısmen koyu kahverengi pas rengine boyanmış bir kaya parçasının üzerinde de uyuduğunu gördü.

Kan rengi. Çok eski kan, hem de çok fazla, zaman içinde taşın damarlarının derinliklerine sızana kadar katmanlaşmış, böylece geçmişin kanlı bir haritası gibi bazı kısımlar diğerlerinden daha koyu görünüyordu.

Aman Tanrım! Elodie yakındaki kuru kaya zemine sıçradı. Tepeden tırnağa gri-yeşil çürüyen bitki maddeleri ve ateşböceği dışkılarıyla kaplıydı ve yüzyıllar süren bir uykuya dalmıştı. Bu kâbus hiç bitmeyecek miydi?

Baldırı

karıncalandı.

Lütfen, hayır...

Elodie bakmak istemedi ama bakmak zorundaydı...

Ejderhanın pençesiyle yararak açtığı baldırının arka tarafının her yerinde ateş kurtları vardı. Ve şimdi açgözlü kurtçuklar baldırında bir parti veriyor, tavanda yavaşça değişen desenleriyle uyuyakaldığında yapabileceklerini düşündüğünden daha hızlı hareket ediyor, yarasının içinde salyalarını akıtıyor ve sanki hayatlarının en güzel günümüş gibi ziyafet çekiyorlardı.

Elodie eğildi ve yosun yığınının üzerine kuru bir şekilde kustu. Biraz safra

çıktı ve dilinde acı bir tat bıraktı.

Ateş kurtlarını çıkarmak zorundaydı. Onların yapışkan mukusları ya da her neyse, şişmiş, patlamaya hazır larvalar gibi kıvranan bedenleri dışında bir şey düşünmeye çalıştı-

Elodie'nin midesi bulandı ve tekrar kusmaya çalıştı.

Başı dönüyordu ve ağzı safrayla kaplanmıştı, irkildi ve olabildiğince hızlı bir şekilde ateşböceklerini toplamaya başladı. Elleri kayganlaşmış, parmaklarını ve avuçlarını mavi bir balçıkla kaplamıştı. "Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!"

Son iğrenç sümüklüböceği de yosunların içine attı.

Sonra verdikleri hasarı değerlendirmek için baldırına baktı ve... hiçbir şey yoktu. Yırtık bir şey yoktu. Enfeksiyonun kırmızı şişliği yoktu. Sadece açık bir yarığın üzerinde büyüyen yeni deride belli belirsiz bir pembe yara dokusu vardı.

"Nasıl?"

Elodie kollarını ve ejderhanın kayalara saldığı ateşle yanmış olan açıktaki derisinin geri kalanını kontrol etti. Ancak pençe yarasında olduğu gibi, cildinde hafif bir hassasiyet ve solmakta olan yara dokusunun soluk parlaklığı dışında saldırıya dair hiçbir iz kalmamıştı.

Yosunların üzerindeki ateşböceği yığınınına baktı.

"Beni iyileştirdin mi?" diye sordu.

Yine de işleri bittiği için ona daha fazla dikkat etmediler. Bunun yerine solucanlar çoktan mağara duvarına doğru ilerlemeye başlamış, yavaş ama istikrarlı bir şekilde evlerine, tavandaki kolonilerine doğru ilerliyorlardı.

Onu nasıl bu kadar çabuk iyileştirmişlerdi? O uyurken saatlerdir üzerinde mi çalışıyorlardı, yoksa daha yeni mi başlamışlardı?

Elodie bunun önemli olmadığını düşündü. Onu iyileştirmişlerdi ve bu umduğundan da fazlaydı.

"Senden nefret ettiğimi söylediğim için özür dilerim. I..."

Onları bu kadar acımasızca yargıladığı için kendi kendine iç çekti. Sonra Elodie ayağa kalktı ve ateşböceklerine uzun bir reverans yaptı. Aptalcaydı ama aynı zamanda yapabileceği en saygılı şeydi. Reverans, kişinin kendisinden daha yüksekte olanlara, en büyük hayranlığı hak edenlere yapıldı. "Teşekkür ederim," dedi ciddiyetle. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Sadece burkulan bileği iyileşmemiştii, ki bu da mantıklıydı, çünkü ateşböceklerinin onun üzerinde yaptığı tüm iş, güçlü dışkılarının dokunabileceği yerlerdeydi. Elodie bir kayanın üzerine oturdu, elbisesinin bir kısmını yırttı.

-Mücevherli etek kısmı çoktan yırtılmıştı, bu yüzden elinde kat kat da olsa düz lavanta bezi kalmıştı ve bileğini sabitlemek için kumaşı bandaj olarak kullandı.

Ayağa kalktı ve test etti. Fena değildi. O ayakla dikkatli hareket etmesi gerekecekti, bunu söylemek yapmaktan daha kolay olabilirdi ama en azından ateşböcekleri en kötü yaralarına, iltihaplanıp onu öldürebilecek olanlara yardım etmişti.

Elodie nihayet etrafına bakabildi. Uykuya dalmadan önce yapması gereken şey buydu ama şimdi olayların bu şekilde gelişmediğine seviniyordu çünkü burası ona yardım edemeden uçup gidecekti.

Ateşböceklerinin odası rutubetli ve küçüktü, kaya yüzeylerinin çoğu kaygan yosunlarla kaplıydı. Kolonilerinin sağındaki kayada bir delik vardı, Elodie'nin kayarak çıktığı oluğun sonuydu bu. Ama mağaranın geri kalanı dikkat çekici değildi; bir sürü kaya vardı ama başka bir şey yoktu.

Elodie'nin gözleri neredeyse başka bir mütevazı kayanın yanından geçecekti ama rengindeki hafif bir değışiklik dikkatini çekti ve tekrar baktı.

Nefes nefese kaldı. Kayanın üzerinde mağara duvarına kazınmış belli belirsiz bir V harfi vardı. Kısmen yosunlarla kaplıydı ama rüyasındaki kızıl saçlı prensesin bulutlara çizdiği aynı kıvrımla, kum saatindeki V'nin aynı süslü tarzıyla oyulmuştu.

Elodie koştu ve yosunları sildi. Oymanın izini sürdü, parmakları serin granitteki V'nin yivini takip etti.

Rüyanda bana söylemeye çalıştığın şey bu muydu?

Sanki kızıl saçlı prensese tekrar ulaşmaya çalışıyormuş gibi kolunu uzattı.

Aklına hiçbir bilgece söz gelmedi. Ama kolunu tekrar yanına indirdiğinde, Elodie duvarın ilerisine oyulmuş bir V harfi daha gördü. Ve sonra bir tane daha.

Bir iz!

Hala V'nin kim olduğunu bilmiyordu ama Elodie kendini granite yapıştırđı ve o mektubu öptü çünkü şu anda o hayali prenses onun tüm dünyadaki en iyi arkadaşıydı.

VICTORIA

□□□□ □□□□□□□□ □□

N□□□□□ □□□ □□□□□ Victoria'nın ~~ç~~irmesinden bu yana çok zaman geçmişti.

Kızıl saçları yağlı ve gevşekti ve küçük dallara dolanmıştı. Kadın Zayıftı, çok zayıftı ve yanaklarının eski pembeliği yetersiz beslenme ve güneş ışığı eksikliğinden solmuştu. Dudakları susuzluğun eşiğinde yaşamanın sonucu olarak eski bir parşömen gibi çatlamıştı ve işlemeli tunik elbisesi beyazdan çok kahverengiye yakındı. Altın rengi paltosu da daha iyi durumda değildi ve onu bağlayan broşlardan ikisini kaybetmişti.

Aslında broşları "kaybetmemişti"; onları feda etmişti çünkü granite baş harfini kazımak için iğnelere ihtiyacı vardı.

Ama şimdi Victoria kırık bir volkanik cam yığınının yanında diz çökmüştü. Kırıklardan birini eline aldı, ağırlığını avuçlarında hissetti ve pürüzsüz siyah yüzeyde dağınık yüzünü yakaladı. Ejderha onu çoktan çiğnemiş, sonra da geri tükürmüş gibi görünüyordu.

Victoria'nın siyah kayayı tutuşu sıkılaştı.

Hâlâ kaçmayı umuyordu. Yine de ihtimallerin kendisine karşı olduğunu biliyordu ve bu yüzden ejderhaya kurban edilen bir sonraki prensese yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Ve bir sonrakine, ve bir sonrakine. Victoria kendi hayatını kurtarmayı başaramazsa bile, kendisinden sonra gelenlerin hayatlarını kurtarmak için çabalayacaktı. Duvarlarda izlerini bırakacak, bu kasvetli, kıvrımlı tüneller ve mağaralar hakkında öğrendiklerini paylaşacak, onlara belki de nasıl hayatta kalabileceklerini gösterecekti.

Victoria tavandaki mavi ateşböceklerine baktı. Sonra granite döndü ve volkanik camı sertçe granite bastırdı.

V-her zaman isminin imzalarına başladığı şekilde oydu. Bir kıvrım. Dar, kıvrımlı bir noktaya dalıyor. Sonra son bir dalgalanma için yukarı.

Mağaranın aşağısına doğru yürüdü ve kayaya bir V daha çizdi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha.

Beni takip edin.

ELODIE

EĐGBĚĆ ŁGKĐB □□□ tünel girişini tek başına bulmuştu. Sadece iki metre boyundaydı ve üzerinde V harfi oyulmuş disk şeklindeki bir taş tarafından gizlenmişti.

içine. Bu ipucuna güvenmekten başka çaresi olmadığı için kayayı kenara yuvarlamış ve sürünerek içeri girmişti.

Tünel küçüktü ama Elodie'nin daha önce geçtiği yarıkla kıyaslanamazdı. Zemin de p r zs z d ; keskin, pürüzlü granitten değil, daha çok cilalı mermerden yapılmıştı. *Doğal olamayacak kadar pürüzsüz*, diye düşündü. Ondan önce bu geçitten o kadar çok prenses geçmişti ki tüm pürüzler silinip gitmiş miydi? Bu olasılık Elodie'nin göğsünü daralttı. Çünkü bu, kendisinden önce sonsuz sayıda kadının geçit töreninden geçtiği anlamına geliyordu. Ama bu aynı zamanda Elodie'nin yaşadığı deneyimde yalnız olmadığı anlamına da geliyordu. Onların arkadaşılığından memnun olduğu için kendini biraz suçlu hissetti.

Ama kaya pürüzsüz olmasına rağmen sıcaktı. Ejderha ateği gibi değildi ama hızlı hareket etmezse ellerini ve dizlerini yakacak kadar sıcaktı. Aurea volkanik bir adaydı ve bu da toprağın derinliklerinde hâlâ lav olduğu ve bu mağaraların termal bacalarını beslediği anlamına geliyordu.

Tanrım, lütfen ejderhalar ve volkanik patlamalar hakkında endişelenmeme gerek olmadığını söyle. Elodie olabildiğince hızlı süründü.

Diğer taraftaki çıkışı hiçbir taş engellemiyordu ve kısa süre sonra Aurean sarayındaki kule odası büyüklüğünde bir odaya çıktı ve ayağa kalktı. Ateğb ceği mağarasıyla burası arasındaki mesafe aslında oldukça kısaydı. Odalar arasındaki duvar küçük deliklerle doluydu, sanki eski magmadaki kabarcıklar katılağtığında lav kayasında iğne izleri bırakmıştı.

Bu

Ateşböceklerinin ışığı her bir açıklıktan parlayarak bu odayı yumuşak bir ışıltıyla ve minik mavi yıldızlardan oluşan bir takımyıldızıyla aydınlattı.

Tabandan buhar püskürdü. Daha fazla termal delik. Sıcak, nemli hava etrafını sarıyor ve sanki korkularını buharla yok edebilecekmış gibi üzerinde geziniyordu. En azından kaslarını biraz gevşetiyor ve çok ince elbisesinin içinde sıcak kalmasını sağlıyordu.

Mağarayı incelemeye devam etti. Karşı duvarda Elodie'den biraz daha uzun bir açıklık daha vardı. Nabızı hızlandı. Ejderha sürünerek geçebilir miydi? Çok dar görünüyordu ama yine de memleketinin çöllerinden yılanların ve kertenkelelerin en dar alanlarda bile bulunabileceğini biliyordu. Çenelerini açabilir ve vücutlarını sanki kemikleri jöleden yapılmış gibi sıkıştırabilirlerdi.

Elodie geri çekilmeye hazır bir şekilde ateşböceği mağarasına giden geçide doğru geri çekildi. Ama çömeldiğinde, alçak tünelden gelen ışık, odanın duvarına İngleterr dilinde kazınmış bir mesajın üzerinde parladı:

BURASI GÜVENLİ.
ULAŞAMAZ.
~V

Aman Tanrım. Elodie'nin yanaklarından rahatlama gözyaşları süzüldü ve yere yığıldı, Khaevis Dağı'na geldiğinden beri ilk kez gerçekten rahatlayabildi.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye ağladı, kendini tekrar hıçkırıklara bıraktı, ama bu sefer o kadar da yalnız hissetmiyordu. Emekledi ve avucunu kelimelere bastırdı, sanki verdikleri rahatlığı emiyormuş gibi. *Burada güvendeyim.*

V'nin mesajının yanında, kayaya kazınmış bir grup isim vardı. Her kadının burada bulunduğu dair daha fazla kanıt sunarcasına, isimlere kanlı bir başparmak izi eşlik ediyordu:

ANNA Yojin Fatima
SHIRA AUDREY Ailing
MINNA Beatrice Eline LIZAVETA
YULIA RASHMI AMIRA
Camila SOPHIE Victoria
THANH MAYUMI CHARLENE
RAVIA

Dünyanın dört bir yanından bu ıssız krallığa gelen, huzur ve refah içinde bir kraliyet hayatı vaat edilen, ancak açgözlü bir canavarı yatıştırmak için bir dağın yamacına fırlatılan yüze yakın kadın ismi.

Elodie her ismi yüksek sesle okudu, titriyordu, her ismin kendisinin de yaşadığı karmaşa ve dehşeti yaşamış gerçek bir insanı temsil ettiğini biliyordu. Pek çok güzel, parlak hayat kıvılcımı, kraliyet ailesi bir iblisle anlaşma yaptığı için sönüp gitmişti.

Belki de bu yüzden sadece erkek çocuk doğurabiliyorlardı, diye düşündü Elodie.

Belki de bu, evrenin Aurean ailesini orijinal üç prensese kötü davrandıkları için cezalandırma yoluydu - kendi kızlarını bir canavara yem ettiler ve bu nedenle bir daha kız sahibi olma haklarını kaybettiler.

Ama bu, daha sonra gelen diğer prensesler için hiçbir işe yaramadı. Ateşböceği odasının zeminini lekeleyen *onların kanıydı*, kayaya işleyen ve geride acı ve umutsuzluk mirası bırakan *onların kanıydı*. Elodie, mağara duvarında bir isimle temsil edilen her kadın için sessiz bir dua ederken gözyaşlarının akmaya devam etmesine izin verdi.

Yine de yeterince isim yoktu. Henry ailesinin sekiz yüzyıl boyunca Aurea'yı yönettiğini söylemişti. Sekiz yüz yıl boyunca yılda üç prenses demek, burada yirmi dört yüze yakın isim olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Ah," diye nefes aldı Elodie, anlayış karnına kurşun bir ağırlık gibi yerleşirken. Ejderhanın açgözlülükle parçaladığı sarışın kule prensesinin kalıntılarını, diğer kafataslarını ve yanmış kemikleri hatırladı. Bu duvarda listelenen isimler sadece Güvenli Mağara'yı keşfedecek kadar uzun süre hayatta kalan prenseslerdi. Kurban edilenlerin yüzde beşinden daha azı.

Daha hızlı ölenler tarihten silindi.

"*Fy thoserrai kesarre.*" Ejderhanın sesi mağaranın duvarlarında yankılandı, tünellerde genişledi ve kayaya bir sarsıntı gönderdi. "Artık saklanabilirsin. Diğerleri de aynı şeyi düşündü. *Kev det ni antrov erru ta nyrenif?* Mağaran neden bu kadar boş, *Zedrae?* Bunu hiç düşündün mü?"

Elodie yüzündeki tüm kanın çekildiğini ve ejderhanın tehditleri karşısında çılgınca çarpan kalbine geri döndüğünü hissetti.

"Neredesin?" diye fısıldadı.

Ama ejderha cevap vermedi. Belki de çok uzaktaydı ve sadece sesi duyuluyordu.

Ya da belki de en yakın tünelin hemen dışında bekliyordu.

Kendini V'nin mesajına doğru bastırdı. *Burada güvende. Burada güvende. Burada güvendeyim,* diye hatırlattı kendine.

Ejderha onunla alay edebilirdi ama ona ulaşamazdı.

Ama soruyu görmezden gelemezdi. Mağara neden bu kadar boştu?

Çünkü isimlerini kayaya kazıyan prensesler bile eninde sonunda öldü.

Elodie şimdi duvarların, özellikle de termal deliklerin yakınındakilerin nemli olduğunu fark etmişti. İlk geldiğinde sıcaklık yorgun kaslarını rahatlatmıştı ama şimdi bu mağarayla ateşböceklerinininki arasındaki kısa tünelin kavurucu sıcaklığını hatırlıyordu. Bu oda ejderhadan korunuyor olabilirdi ama Elodie daha şimdiden sürekli içinde kalamayacağı kadar sıcak olacağını, bir saunanın içinde yaşamaya çalışmak gibi olacağını söyleyebilirdi. Ve duvarlar nemli olmasına rağmen, içebileceği su yapmak için yeterli nem yoktu. Yiyecek de yoktu.

Güvenli Mağara sadece bir dinlenme noktasıydı, kalıcı bir barınak değil. Hayatta kalmak için su ve yiyecek istiyorsa tekrar dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Tabii burada su ya da yiyecek varsa.

Elodie'nin dışarıda olduğundan emin olduğu tek şey ejderhaydı. Sanki bu gerçekliği değiştirecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı.

"*Akrerra audirrai kho, zedrae.*" Ejderhanın sesi, soğuk bir kılıcın ucunun omurgası boyunca sürüklenmesi gibiydi.

Elodie inledi.

Ejderhanın ne kadar yakın ya da uzak olduğunu bilmemekten nefret ediyordu. Ve onun ne söylediğini bilmemekten nefret ediyordu.

Ama bu dile benzer bir şeyi daha önce de duymuştum.

Rahibelerin ilahisi! Elodie'yi yağlarla meshederken ve törene hazırlarken, eski kelimelerle, aynı sert sessiz harfler ve uğursuz r'lerden oluşan şarkı sözleri söylemişlerdi. Ejderhanın diline dair insan bilgisinden geriye kalan tek şey bu olmalıydı.

Ama bu, öğrenmenin mümkün olduğu anlamına geliyordu. Geçmişte bir noktada, insanlar ejderhanın dilini nasıl konuşacaklarını biliyorlardı.

"Kuirr, zedrae."

İşte. Şu kelime, *zedrae*. Ejderha sürekli onu kullanıyordu. Elodie, ejderhanın bu kelimeyi söylediği diğer zamanların bağlamını hatırlamaya çalışırken doğruldu.

Neredeyse tamamı cam gibi berrak bir şekilde geri geldi. Sarhoş olduğu için şükredeceğini hiç düşünmemişti ama şu anda Elodie düğün resepsiyonunda içtiği bol miktarda Aurean arpa birası için Tanrı'ya şükreliyordu. Vadiye atıldığında hâlâ kanında o bira vardı. Bu da, hoşuna gitse de gitmese de, o zamanki her ayrıntıyı mükemmele yakın bir şekilde hatırladığı anlamına geliyordu.

Prenses isimleri kümesinin altında duran volkanik cam parçasını kaptı, boş bir kaya parçası buldu ve ejderhanın dilinden hatırladıklarını duvara kazımaya başladı. İsterse onunla alay etmeye devam edebilirdi ama V bu mağaranın güvenli olduğunu söylemişti, bu yüzden Elodie sıcakta kalmaya dayanabildiği sürece bunu kendi avantajına kullanacaktı.

Zedrae'nin "prenses" anlamına geldiğini hemen anladı. Ejderhaya adını vermeyi reddetmişti ve bu yüzden ejderha onunla alay etmek için *zedrae*'yi kullanmıştı.

Ben KHAEVIS'im, demişti.

KHAEVIS = DRAGON, Elodie oyma.

Hatırlayabildiklerinin bir kısmı sadece ejderhanın kendi dilindeydi. Görünüşe göre Elodie'nin onu tamamen anlamasını gerekli görmemişti; belki de sesinin tek başına ne kadar tehdit edici olabileceğini biliyordu.

Ama ejderhanın, onun anladığından emin olmak için çevirdiği başka cümleler de vardı.

Vis kir vis. Sanae kir res. Hayat için hayat. Ateşe karşılık kan.

Errai khosif, dekris ae. Nyfe kuirrukud kir ni, dekris ae. Errai kholas.
Burada yalnızsın. Kimse senin için gelmiyor. Sen benimsin.

Elodie ejderhanın soğukkanlı vaadini hatırlayınca ürperdi.

Yine de yazdı. Eğer dili öğrenebilecek kadar çözebilirse, avcısının ne söylediğini bilmesine yardımcı olabilirdi. Öğrenemezse de, en azından bu mağaraya gelen bir sonraki prensese yardımcı olması için bu bilgiyi geride bırakacaktı... Tıpkı V'nin baş harflerini bıraktığı gibi, hüznü kardeşliğe küçük bir hediye.

"Er ya da geç sana sahip olacağım," dedi ejderha, sesi Elodie'yi işinden alıkoyarak. "Sy, zedrae... O zamana kadar, prensesssss."

Mağalara sessizlik çökmüştü. Elodie bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekledi.

başka bir şey. Daha fazlasını umuyordu çünkü bu ona tutunacak bir şey veriyordu -kelimeler- ama aynı zamanda ejderhanın onu rahat bırakmasını da umuyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra, volkanik cam parçasının elinden takırdayarak düşmesine izin verdi. Ejderhanın onunla işi şimdilik bitmişti. Ya da belki de bu mağaranın dışında zamanını bekliyordu ve ortaya çıkar çıkmaz onu kovalayacaktı.

Umursamayacak kadar yorgun olan Elodie yere kayarak başını duvara yasladı.

Ancak o zaman mağaranın karşı tarafına çizilmiş kaba haritayı fark etti. Floria için çizdiği labirentlerden birine benziyordu ama tamamlanmamıştı ve doldurulması gereken büyük boşluklar vardı.

Yine de Elodie zayıfça gülümsedi. Çünkü ejderhanın dili henüz çözülmemiş bir gizem olabilirdi ama haritalar ve navigasyon Elodie'nin anladığı şeylerdi.

LUCINDA

L... kahvaltıda yiyeceği leşin çoktan toplandığını fark etmiş bir sırtlan gibi limanda bitti.

"Ne demek hemen yelken aamayız?" diye bağırdı Kaptan Croat'a. "Düğün sona erdi. Bu... altın şatolarda yaşayan ve mücevherleri konfeti gibi fırlatan bu alaklarla bir dakika daha geçirmek istemiyorum. Bugün buradan gitmeliyiz!"

"En içten özürlerimi sunarım leydim," dedi zavallı kaptan. Güvertede uyukluyordu -denizde yaşam genellikle sorumluluklar ve acil durumlarla dolu olduğu için nadir bir lükstü- ve ikinci kaptan tarafından uyandırılmış, Leydi Bayford'un rıhtımda olduğunu ve hemen kendisiyle konuşmasını istediğini söylemişti. İkinci kaptanı onun için bahaneler uydurmaya çalışmıştı ama Leydi Bayford o kadar kolay pes eden biri değildi. Ya da hiç.

"Leydim," dedi Kaptan Croat olabildiğince kibar bir şekilde, bir yandan da rahat, güneşli uyuklama yerinin şimdi koca bir bulutla kaplandığı gemiye bakarak. "Yarın yola çıkmaya hazırız. Leydi Elodie'nin başlık parası olan tahıl ve diğer ganimetleri yüklemek bütün gün sürecek."

Başlık parası. Lucinda'nın dudaklarından zayıf bir feryat katı ve destek için rıhtımdaki bir direğe tutundu. Elodie gerçekten gitmişti.

"Leydi Bayford! İyi misiniz?" Kaptan Croat koşarak koluna girdi. "Hemen yola çıkamadığımız için gerçekten üzgünüm. Sizi getirebilir miyim?"

Bir şey mi? Su mu? Bir sandalye? Belki bir kesme şeker gücünüzü geri kazanmanıza yardımcı olur..."

Adam kızıyla evlenmenin hayatında büyük bir dönüm noktası olduğunu anladığını söyleyip durdu ama Lucinda'ya Elodie'yi sık olmasa da görmeye devam edeceğine dair güvence verdi. Sonra ilk eşine bir sandalye, battaniye ve Lucinda'nın ani halsizlik nöbetini hafifletmek için şekerli kahve bulması için bağırmaya başladı.

Ama bunların hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordu. Onu rahatsız eden şey derinlerde bir yerdeydi ve onu yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. Elodie ve Floria'nın mürebbiyesiydi, onlara aritmetik ve fen öğretmiş, küçük bir çocuktan genç bir hanımefendiye dönüşmelerini izlemişti. Anneleri öldüğünde Lucinda'nın kalbi onlar için kırılmıştı. Ve Lord Bayford onun sohbetlerinde ve daha sonra yatağında teselli bulduğunda, evliliğin ailelerini yeniden bir bütün haline getireceğini düşünmüştü.

Ama Elodie, ah, inatçı, zeki Elodie... Annesini çok özliyordu ve bir başkasını istemiyordu. Anneleri öldüğünde Floria sadece üç yaşındaydı, ama Elodie on yaşındaydı. Tutunacak on yıllık bir anısı vardı. Lucinda'ya kıyaslayabileceği ve eksik bulabileceği on yıllık idealleri.

Çünkü ben asla Madeleine ile kıyaslanamam, diye düşündü Lucinda. ilk Leydi Bayford'un zekâsına, güzelliğine ve zarafetine sahip değildi. Belki de Lucinda'nın kendine olan güvensizliğinin de bunda payı vardı ama kızlarla yakınlaşamıyordu. Bir zamanlar onları Latince köklerini ezberlemeye zorlayan ve hesaplarını unuttuklarında onları azarlayan bir görev yöneticisiydi. Ama anneleri rolünü üstlenmeye çalıştığında, Elodie ve Floria'nın yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceleyen mürebbiye alışkanlığından kurtulamadı. Lucinda kendini Madeleine Bayford'un yerini almayı hak etmeyen bir gaspçı gibi hissediyordu.

Ve şimdi Lucinda en büyük hatayı yapmıştı; Elodie'nin bir ejderha için kurban edilmesine izin vermişti. Kendi kızı gibi sevdiği kızlardan birinin katledilmesine seyirci kalmıştı.

Lucinda, küçümsediği Aurean kraliyet ailesinden daha iyi değildi.

"Leydi Bayford," diyordu Kaptan Croat. "Eğer burada iskelede oturmak istemiyorsanız, sizi arabanıza kadar geçirip saraya geri götürebilir miyim?"

Denize, uzaktaki Aurea'nın sınırını belirleyen ejderha heykellerine baktı. Açık denizde olmayı ne kadar da isterdi.

Okyanusa açılmışlardı bile. Şiddetli bir fırtınaya yakalanacaklarını nasıl da umuyordu. İçini kemiren suçluluk duygusu onu yiyip bitirmeden önce, kendini karanlık sulara atıp bütünüyle yutulmayı nasıl da istiyordu.

"Hayır, Kaptan, teşekkür ederim," dedi. "Henüz o lanetli saraya dönmek gibi bir arzum yok."

Lucinda döndü ve dengesiz bacaklarının üzerinde sendeleyerek uzaklaştı, denizciler onun öngörülemez yolundan kaçınmak için dağıldılar. Yine de rıhtımdan ayrılırken, liman başkanının binasının gölgesinden bir kadın ve bir kız çıktı.

"Leydi Bayford?" diye sordu kadın. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama yüzü hasır bir şapkayla örtülü olduğu için Lucinda onu tam olarak seçemiyordu.

"Evet, ben Leydi Bayford. Nereden biliyorsunuz?" "Buraya sizinle birlikte geldim-"

"Oh!" Lucinda'nın eli göğsüne gitti. "Teğmen Ravella! Üniformanızın dışında sizi tanıyamadım!"

"Lütfen bana Alexandra deyin." Teğmen, bir kraliyet elçisinin zarif altın rengi ve kıpkırmızı kıyafetleri yerine bir köylünün tuniği ve pantolonunu giymesine rağmen her zamanki gibi zarif bir şekilde eğildi. Alexandra ayağa kalktığı anda, "Bu benim kızım Cora. Onu kendi kızınızın saraydaki düğün resepsiyonundan tanıyabilirsiniz."

Lucinda birden başının döndüğünü hissetti ve oturması gerekti. Kızı hatırlıyordu; kargaşaya neden olan ve şövalyeler tarafından sürüklenen oydu. Ne hakkında bağırdığı belli değildi ama yine de Lucinda'nın göğsündeki suçluluk telini koparmıştı. Kısa bir süre sonra migreni tuttuğunu söyleyerek düğün resepsiyonundan ayrılmıştı.

"Buraya neden geldin?" Lucinda altın bir bankın üzerine çöktü, liman gibi yavan bir yer için özellikle Aurean bir lükstü bu. Alexandra ve Cora'nın kendisine üvey kızını hediye ettikleri için teşekkür etmeye gelmediklerini umuyordu. Gelselerdi Lucinda buna dayanamazdı.

"Bu sizin geminiz mi leydim?" Cora sordu. "*Deomelas mı?*"

Lucinda başıyla onayladı.

"O halde," dedi Alexandra, "sizinle birkaç konuda konuşabilir miyiz diye merak ediyorduk."

ELODIE

Tüm bu duvarlar farklı elin katkısı olmuştur. Mağaralar labirentimsi ve dağınıktı, tüneller

çıkamaz sokaklara götüren ya da daha da kötüsü ejderhaya açık ve savunmasız olan yerlerdi. Elodie'nin en çok dikkat etmesi gereken şey buydu çünkü haritanın tamamlanmamış kısımları büyük olasılıkla iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya henüz keşfedilmemişlerdi ya da keşfedilmişlerdi ve oraya giden prensesler canlı olarak geri dönememişlerdi.

Yine de harita Elodie'ye hapisanesi hakkında temel bir fikir verdi. Güvenli Mağara, içinde uzun süre kalınamayacak kadar sıcak ve bunaltıcı olmasına rağmen ana üssüydü. İçine atıldığı geçit kuzeydoğuydu ve ilk mağara - üzerinde kırlangıçlar olan - daha da doğuydu. Geçtiği geçitler de belgelenmişti, bunların arasında uzun süre içinde debelendiği o korkunç yarık da vardı.

Ayrıca semboller de vardı ve Elodie'nin şu anda en çok ilgilendiği şey de buydu. Üzerinde çiçek ve müzik notası olan büyük bir oda, üzerinde haç olan başka bir oda ve gerçekten Su anlamına geldiğini umduğu dalgalı çizgiler olan birkaç oda vardı.

Kim bilir ne kadar zaman önce gerçekleşen düğün resepsiyonundan beri hiçbir şey içmemişti. Burada zamanı takip etmek imkânsızdı çünkü güneş doğmuyor ve batmıyordu. Elodie'nin tek ışığı yan taraftaki ateşböceklerinden geliyordu.

"Çok susadım." Inophe'nin sert ikliminde büyüdüğü ve bu iklime uyum sağladığı için çoğu insandan daha az suyla idare edebiliyordu. Ama yine de

insan vücudunun sınırları.

Elodie bir dakika daha haritayı inceledi. Normal şartlar altında, gitmek istediği yolu ezberlemek kolay olurdu ama Elodie sadece kâbus dolu bir uyku ve yıpranmış sinirlerle çalışıyordu. Bu yüzden üç kez ve dört kez kontrol etti.

"Pekâlâ, bunu yapabilirim." Dalgalı sembole dokundu. "Lütfen bana yalan söyleme."

-

Eğilimli sınırlar Güvenli Mağara'da ejderhayı dinleyebilmek için küçük, yavaş adımlar atıyor ve ne zaman bir köşeyi dönmek zorunda kalsa burnunu zorlukla dışarı çıkarıyordu. Tavandan düşen her küçük çakıl sıçraması onu zıplatıyor ve nefesini çok sıkı tutmaktan neredeyse bayılıyordu.

Ayrıca haritanın tam olarak doğru olmadığını da çabucak keşfetti. Güvenli Mağara'dan beş tur atmadan Elodie bir tünel olması gereken yerde bir toprak kaymasıyla karşılaştı. İlk başta bunun kendi hatası olduğunu düşünmüştü ama Güvenli Mağara'ya geri döndü ve hayır, haklıydı. Belki de geçmişte orada bir tünel vardı ama artık yoktu. Elodie bir parça volkanik cam aldı ve haritayı güncelledi.

Potansiyel yanlışlıklar göz önüne alındığında, tünellerde kaybolmadan ilerlemek istiyorsa ışığa da ihtiyacı vardı. Bu ejderhaya mağaradan ayrıldığını çok yüksek sesle bildirir miydi?

Ama ejderha onu karanlıkta *ya da* aydınlıkta görebilirdi.

"Bu riski almak zorundayım," dedi Elodie. Eğer ışığı olmasaydı, tünellerde yolunu asla bulamazdı. Ve ona doğru gelen ejderhayı asla göremezdi.

Yine de bilmemek, ölümün yaklaşmasını izlemeye tercih edilebilir.

Kontrol edebileceğin şeylere *odaklan*, dedi kendi kendine. Önümüzdeki bir saati ya da su bulması ne kadar sürerse sürsün bu şekilde atlatacaktı. Her seferinde bir görev. Her şey enine boyuna düşünülmüş ve her şey çok ama çok dikkatli bir şekilde üstlenilmişti.

Şimdi, ışık için. En iyisi bir meşale olabilirdi; ölen kırlangıcın elbisesinde bıraktığı yapışkan kalıntılar ateş için yakıt olarak kullanılabilirdi. Ama hiç ateşi yoktu ve burada bunu sağlayabilecek tek kaynaktan kesinlikle ateş istemiyordu.

Geriye ateşböcekleri kalıyordu. Işıkları sönük olacaktı ama yine de hiç yoktan iyiydi. Elodie biraz toplayıp yanında getirebilirse...

Elbise! Saydam kumaşı ateşböceklerini sarmak için mükemmel olacaktı. Kumaş ince ve yarı saydamdı, böylece ışıkları içinden parlayacaktı.

Kısa geçitten sürünerek ateşböceklerinin odasına geri döndü.

"Bana zaten çok yardımcı oldunuz," dedi tavandaki mavi solucan gölüne. "Ama seni biraz daha rahatsız edebilir miyim? Kim benimle bir maceraya gelmek ister?"

Eteğinin geniş bir parçasını yırttı, birçok katmanı olduğu için şükretti. Elodie, sanki onlara üzerinde seyahat edecekleri büyük bir tahtirevan sunuyormuş gibi, eteğini üstündeki solucanlara doğru kaldırdı.

Ama elbette, ne istediği bir yana, kendileriyle konuştuğundan bile haberleri yoktu. Ve Elodie'nin ulaşamayacağı kadar yüksekteydiler.

Hmm.

Onları kendi rızalarıyla aşağı indirmenin bir yolunu bulmalıydı. Ne yazık ki nasıl ya da neden hareket ettiklerini bilmiyordu çünkü geçen sefer uyuyordu. Uyandığında onlar tepesindeydi ve onu yemeye çalışıyorlardı. Aslında onu *iyileştirmeye* çalışıyorlardı (bunu artık biliyordu) ama o sırada onları yarasının üzerinde bulmak endişe vericiydi ve-

"İşte bu kadar! Eğer yaralanırsam, geleceksin, değil mi?"

Elodie keskin bir kaya buldu ve kendini destekledi. Ön kolunu kesti, yüzünü buruşturdu ama kanı çekecek kadar derin olduğundan emin oldu. *Ya çok zekiyim ya da aklımı tamamen kaçırmışım.*

Öğrenmek üzereydi.

Elodie ateşböceği kolonisinin altından geçti ve kolunu havada salladı. Muhtemelen iyi göremiyorlardı -aslında, üzerlerinde herhangi bir göz fark etmemişti ve Elodie ateşböcekleriyle oldukça yakın mesafedeydi, yani eğer

gözleri olsaydı fark ederdi diye düşündü. Ne de olsa diğer her şeyi fark etmişti: ürpertici küçük hislerini, gözeneklerinden salgıladıkları ısıldayan mukus lekelerini, sümüksü vücutlarının dolgunluğunu... *Ugh.*

Kibar ol Elodie, diye kendini azarladı. Görünüşlerine engel olamazlar.

Ayrıca, ne tür bir hanımefendi yardım için yalvardığı yaratıklara hakaret eder?

Elodie homurdandı. Tamam, gerçekten aklını kaçırıyordu.

Ama sonra tavandan bir ateşböceği düştü. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. İşe yarıyordu, işe yarıyordu! Kanayan kolunu tekrar salladı ve bir düzine daha kan kokusuyla yere düştü.

"Hayatımda senden daha güzel sümüklü böcekler görmedim," diye mırıldandı ve onları yarasının üzerine koyup iyileşmesine izin verdi.

Bitirdiklerinde, onları bir kumaş demeti haline getirdi ve bileğinin üzerine bir ilmek bağladı. Solucan fener yumuşak mavi bir ışık saçıyordu. Elodie kendinden memnun bir şekilde sıırttı. Sonra tekrar yola koyuldu.

Elodie bu kez, çıkmaz sokağa götüren hatalı beşinci dönüşü takip etmek yerine kuzeybatıya döndü. Yavaşça ve olabildiğince sessizce ilerledi, burkulan bileği onu engelliyordu ve mağaralarda onunla birlikte aç bir ejderha olduğunun her zaman farkındaydı. Arada bir mavi ışık tünel duvarındaki bir işareti aydınlatıyordu -bazen bir V, bazen bir güneş ya da ok gibi başka bir sembol ya da anlamını bilmediği garip işaretler.

Ama şimdilik Elodie'nin tek derdi dalgalı çizgilerin olduğu mağarayı bulmaktı.

Dar tünellerde ilerledikçe arazi sertleşiyor, dikleşiyor ve hava soğuyordu. Bu mağaralardaki sıcaklığın termal bacalara yakınlığa bağlı olarak çılgınca değiştiğini düşündü. Elodie titredi, keşke gençken olduğu gibi babasının büyük, sıcak kollarına sarılabilseydim diye düşündü. Keşke babası *burada* olsaydı da onu kucaklasaydı.

Ama sonra onu maskeli törendeki haliyle hatırladı. Ve onun Gözleriyle buluşamamak.

Bana ne yapacaklarının farkında mıydınız, Peder?

Ama gerçek şu ki, bilmek istemiyordu. Şu anda bilmek istemiyordu. İyimser ve odaklanmış kalması gerekiyordu. Bu yüzden Elodie tekrar titremesine rağmen

Babasının kambur, maskeli görüntüsünü zihninin en karanlık köşelerine gömdü.

Onun yerine, ilerlemeye devam etti. Sola dön. Düz git ve bir sonraki virajda sağa dön. Girmeyin anlamına geldiğini anladığı bir X sembolünü geç ve tünellerdeki bir sonraki çatalda, batıya doğru giden ikinci kola gir. Bileği tekrar zonklamaya başlamıştı.

Ve her zaman, zihninin en ön saflarında şu soru vardı: *Neredesin ejderha?* Bu kadar sessiz olması hoşuna gitmemişti. Elodie daha da dikkatli dinlemek için yavaşladı.

Geçitlerin çoğu haritada işaretlendiği gibiydi ama daha önce keşfettiği gibi bazıları kaya kaymaları yüzünden kapanmış, genellikle eski kemikler ve arada sırada yırtılmış eldivenler ya da erimiş taşlarla dolmuştu. Tüneller ve mağaralar kurban edilmiş prenseslerin büyük bir mezarlığı gibiydi ve Elodie ne yazık ki kendisinden önce gelenlere dair daha fazla kanıtlarla karşılaştığı her seferinde ürperiyordu. Kendini çok fazla bakmamaya, geri çekilmeye ve haritanın düzenini hatırlamaya yeniden odaklanmaya, adımlarını takip etmeye ve alternatif rotaları denemeye zorlamak zorunda kaldı.

Sonunda, o ve ateşböcekleri nemli, soğuk bir mağaraya ulaştılar. Girişteki kayaya üç dalgalı çizgi oyulmuştu.

"Oh, şükürler olsun." Elodie'nin ağzı bir Inophean yazı kadar kurumuştu ve tüm ihtiyatına rağmen hızını artırarak neredeyse koşarak mağaraya girdi.

Doğruca baldır derinliğinde bir çamur birikintisine.

"Ugh!" Kendini soğuk çamurdan çıkarırken çıplak ayakları yüksek sesle emme sesleri çıkarıyordu. Çürüyen bitki parçacıkları tenine yapışmış ve hava çürüme kokuyordu.

Elodie ateşböceği fenerini çamurun üzerinde parlattı. "Lütfen bana bunun sudan geriye kalan şey olmadığını söyle."

Mağara uzundu ama geniş değildi. Tüm uzunluğu boyunca ilerledi ve birkaç mantar kümesi ve soğuk odada yarı donmuş daha fazla çamur birikintisi buldu, ama başka bir şey yoktu. Elodie o kadar susamıştı ki diz çöktü ve çamurun yüzeyindeki buz parçalarını yemeyi düşündü.

Elindeki ateşböceği demetini yere bırakmış, dizlerinin üzerine çökmüş, çamurlu bir buz parçasına uzanıyordu ki eline bir su damlası çarptı. Elodie irkildi ve geri çekilerek su birikintisinden uzaklaştı.

Ama sonra bir damlacık daha düştü ve az önce elinin olduğu noktaya çarptı.

Gözleri damlanın düşüş yolunu takip ederek yukarı doğru ilerledi.

Bir buz saçağı. Sadece bir tane değil, çamur birikintilerinin her birinin üzerinde kümeler halinde.

"Tam bir aptalım," dedi Elodie, ama rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu. Yerçekimi suyu birikintiler halinde toplamıştı ama su bundan önce bir yerden gelmiş olmalıydı.

Yine de buz sarkıtları ulaşamayacağı kadar yüksekti. İhtiyacı olan şey bir fincandı ama o da burada oldukça az bulunuyordu.

Mantarlar. Elodie aceleyle mağaranın onların filizlendiğini gördüğü kısımlarına geri döndü. İki grup vardı: büyük, kırmızı şapkalı olanlar ve sonra mağaranın diğer tarafında küçük, narin pembe olanlar.

Kırmızı mantarların üzerine oyulmuştu:

YEMEK. Güzel pembe olanların üstünde:

HAYIR!!!

Elodie, kapağı bir kadeh büyüklüğünde olan kırmızı mantarların en büyüğünü koparıırken, "Sana güveniyorum," dedi.

Donmuş su birikintisine geri döndü ve mantarı üstüne koydu, alt tarafının su tutabilmesi için kapağını açtı.

Da

mla

Da

mla

Da

mla

Bu biraz zaman alacaktı.

Elodie'nin midesi guruldadı. "Sanırım beklerken bir şeyler yiyebilirim," dedi kırmızı şapkalı mantarlara dönerken. "Ve umarım bunları işaretleyen prenses bir botanikçidir ve etiketleri doğru almıştır."

VICTORIA

□□□□ □□□□□□□□ □□

V□□□□□□□ □□□ □□□ Küçük kız kardeşler Anna ve Lizaveta buzdan mağarada birbirlerine ~~şimdi~~ ^{şimdi} gibi perişan görünüyorlardı.

Denizde mülteciydiler ama şimdi bir ejderhanın ininde tutsaklardı. On iki yaşındaki Anna'nın gözlerinin altında koyu, puffy halkalar vardı ve on dört yaşındaki Lizaveta'nın cildi solgun, neredeyse yarı saydam bir nitelik kazanmıştı, buz sarkıtlarının rengine olması gerekenden daha yakındı. Ter, gözyaşı ve elbiselerine sinmiş eski kan kokuyorlardı.

Su kaynağı için minnettardılar ama buz sarkıtlarının damlamasını beklerken hava soğuktu, bu yüzden ısınmak için vücut ısılarını paylaştılar.

"Bu mantarların tadı talaş gibi," dedi Lizaveta kırmızı bir şapkadan bir ısırik alırken.

"Bu, önceki beş tanesini yemene engel olmadı," dedi Victoria sırtarak, ama sevecen bir sırıtışla.

"Çünkü açlıktan ölüyorum."

Anna iç çekti. "Şefin yemeklerini özledim. Şu anda düzgün bir mantarlı ve kekikli turta için neler vermezdim," dedi ve küçük elindeki kırmızı kapağa bakarak yüzünü buruşturdu. Lizaveta'nın aksine Anna onunkini sadece ısırmıştı.

Victoria en küçük kız kardeşini cesaretlendirmeye çalışarak, "Sadece yediğin şey buymuş gibi davran," dedi. Beş gündür mağaralardaydılar ve Anna gittikçe zayıflıyordu. Bu noktaya kadar hayatta kalmaları bir mucizeydi ve Victoria onları hayatta tutmaya ve kaçmalarına yardım etmeye kararlıydı.

Anna mantarını çamurlu zemine bıraktı ve buz sarkıtlarını kontrol etmek için ayağa kalktı. Lizaveta terk edilmiş kırmızı şapkayı aldı ve yedi. Victoria gözlerini kapadı ve kendi kırmızı şapkasını çiğnedi. Gerçekten de bunun talaş aromalı mantardan başka bir şey olduğunu hayal etmek zordu.

Soğuktan ve yiyeceksizlikten uyuyakalmış olmalı ki Anna'nın cıvıltısıyla irkilerek uyandı: "Kardeşlerim, bakın ne buldum! Minik perilere benziyorlar ve çok lezzetliler!" Gerçekten de tüllü elbiseler içindeki küçük perilere benzeyen bir avuç dantelli pembe mantarı uzattı.

"Ooh, deneyebilir miyim?" Lizaveta, Anna'nın avucundan birkaç tane koparmak için eğilerek sordu.

"Hayır!" Victoria ayağa fırladı ve peri mantarlarını kız kardeşlerinden uzaklaştırdı. "Bunlar Fae Yemi! Çok zehirlidirler... Tanrım, Anna, ne kadar yedin?"

Yüzü hayalet gibi solgunlaştı. "Çok değil..."

"Ne kadarı fazla değil?" Victoria zaten zayıf olan kız kardeşini omuzlarından yakaladı ve sarstı. "Ne kadar çok değil!" diye bağırdı.

"Bilmiyorum!" Anna ağlamaya başladı. "Çok acıkmıştım ve tadı şeker gibiydi ve ben..."

"Sen ne?"

"Ben... Ben yapamam..."

"Neyi yapamazsın?" Lizaveta bağırarak Fae'nin Yemini yere vurdu, sanki artık onları görmemek küçük kız kardeşinin karnındakileri yok edecekmiş gibi.

"Nefes alamıyorum." Anna boğazını tırmaladı. Yüzü morarmaya başladı.

Victoria, doğduğu andan beri tanıdığı kıza yardım edebilecek bir şeyler bulmak için etrafında döndü. Yürümeye başlamadan önce dans eden kız. Giyinip kuşandığında hep Victoria'ymış gibi davranmak isteyen kız.

Anna'nın ağzından sert, hırıltılı bir ses çıktı. Dizlerinin üzerine çökerken gözyaşları mor yüzünden aşağı aktı.

"Ona yardım edin!" Lizaveta ağladı.

Ama burada, mağaralarda Anna'yı kurtaracak hiçbir şey yoktu. Dışarıda, bu ejderhanın cehenneminin ötesinde hâlâ var olan dünyada bile Fae'nin Yemi için panzehir yoktu.

Victoria'nın tek yapabildiği, küçük kız kardeşini kollarına almak ve ölümlerine ona sarılmaktı.

"Özür dilerim," dedi Victoria, korkusu, öfkesi ve suçluluk duygusuyla boğulurcasına. "Bu benim hatam. Seni buraya getirmemeliydim, yalnız gelmeliydim..."

Anna'nın gözleri büyüdü. Victoria'nın elini sıkıca kavradı.

"Gitme!" Lizaveta hıçkırarak ağladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Victoria. "Seni asla unutmayacağım." "Hayır!" Lizaveta çığlık attı.

Anna sarsıldı ve gözlerini kapattı.

Vücudu hareketsiz kaldı.

Ve sonra mağarada buz sarkıtlarının sabit damlaması dışında hiçbir ses yoktu.

Da
mla
dam
la.

ELODIE

Damla damla damla damla

DAMLA damla damla DAMLA damla damla DAMLA damla damla

DRIP DRIP damla DRIP DRIP damla DRIP DRIP damla
DRIP

DRIPDRIPDRIPDRIPDRIPDRIPDRIPDRIPDRIPDRIP
RIP

Elodie buz sarkıtlarının aniden erimesiyle ayağa fırladı. Ağzını açarak soğuk suyu yakaladı ve kaşık kaşık yuttu. Hiçbir şeyin tadı aynı anda hem bu kadar gerekli hem de bu kadar lezzetli olmamıştı. Soğuk sağanağa güldü ve olduğu yerde dönerek mantar kadehini doldurdu ve içti. Karnı doyduktan sonra bile içmeye devam etti, içti ve içti-

Ta ki artık üşümediğini fark edene kadar.

Ve mağara aydınlanmıştı, ateşböceği mavisiyle değil, sarı bir şeyle aydınlanmıştı. Turuncu bir şey.

Ateş gibi bir şey.

Elodie'nin vücudundaki her kas gerildi ve istemediği yere baktı: yukarı.

Mağaranın tavanı kısmen kaya, kısmen de buzdu. Kalın buz, muhtemelen birkaç metre. Yine de ejderhanın diğer taraftaki silüeti seçilebiliyordu; tırtıklı omurgası, onu Elodie'den ayıran tek şey olan buza doğru fırlattığı alevlerin ışığında gölge gibi parlıyordu.

"Nyerru evoro, zedrae. Nyerru saro."

Elodie dondu kaldı, tüyleri diken diken oldu.

Ejderha tısladı.

Elodie felç halinden kurtuldu. Çığlık atarak ve ateşböceği demetini kaparak, burkulan bileğinin üzerinde olabildiğince hızlı koştu. Geldiği yoldan tünellere geri döndü ve beynine geriye doğru yolu hatırlaması için yalvardı. Sağ, sağ, keskin dönüş, şu çatalı geç, X işaretli patikadan aşağı inme, sola dön -hayır, orası çıkmaz sokak, kemirilmiş kemik yığını, aman Tanrım!

"*Vis kir vis. Sanae kir res,*" diye homurdandı ejderhanın sesi mağaraların içinden. "*Vorra kho tke* raz-Ben pazarlıktan payımı istiyorum!"

"Pazarlığı asla kabul etmedim!" Elodie aslında kabul etmiş olmasına rağmen bağırdı. Babamı Henry'nin teklifini kabul etmesi için teşvik etmişti, bunun evdeki insanlar için ne anlama geleceğini biliyordu. Ama Elodie teklifin tüm şartlarını bilmiyordu.

Düşüşte çok hızlı olduğu için sert bir *gümbürtüyle* bir kayaya çarptı. Ama artık Güvenli Mağara'ya yaklaşıyordu. Sadece birkaç dakika daha...

Elodie bir köşeyi döndü ve çığlık attı. Daha önce tünelin tepesinde bir çukur gibi görünen şey aslında bir delikti ve şu anda o delik canlı mor ve altın rengi bir gözle doluydu.

"*Demerra vis er invika. Kir rever, annurruk vis tu kho. Voro erru raz.*"

Ejderhanın dumanlı nefesi kayadaki çatlaklardan içeri sızıyordu. Yapı ne kadar sağlamdı? Eğer ejderha denerse, taşı kırıp Elodie'yi dışarı çıkarabilir miydi?

Toplayabildiği kadar cesaret topladı ve şöyle dedi: "Seni anlayamadıktan sonra sataşmalarının benim üzerimde hiçbir etkisi olmaz. Sen sadece gürültüsün. Önemsiz bir gürültü!"

Gök gürültüsünü andıran bir kükreme mağaraları sarstı ve tavandan kayalar yuvarlandı.

Onunla alay etmek aptalcaydı.

Ama köşeye sıkıştırılacaksa, bundan da bir şeyler çıkaracaktı. Onu konuşturacak, bilgi vermesi için kışkırtacaktı. Ve onun sözlerini hatırlayıp yazacaktı. Onları tercüme edecekti. Kendine ve gelecekteki kurbanların bu kadar korkmamasına yardım edecekti.

Ejderha hırladı. "Dedim ki, adada yaşama izin veriyorum. Karşılığında hayat bana ödenir. Pazarlık böyle."

"Ve sana zaten söyledim," dedi Elodie, uzaklaşarak. "Pazarlığı kabul etmedim."

İnanılmaz bir şekilde ejderha güldü. Sonra şöyle dedi: "*Esverra zi kir ni kir ta diunif aeva, zedrae*. Seni çok uzun zamandır bekliyordum prenses."

"Daha birkaç gün önce başka bir prensesi yemiştin!" Elodie kuledeki üzgün kurdele saçlı kadını düşündü.

"Lezzetliydi ama yeterince iyi değildi."

"Peki onu daha lezzetli ne yapabilirdi? Çikolata sosu mu? Daha ne istiyorsun?"

"*Nyonedrae. Verif drae. Syrrif drae. Drae suverru*. Hiç kimse değil. Doğru olan. Zeki olan. Hayatta kalan."

Şimdi gülme sırası Elodie'deydi. "Bir prensesi yersen hayatta kalamayacağını hiç düşündün mü?"

Ama konuşması bitmişti. Şimdilik hatırlayabildiği kadar dil biliyordu ve burada ne kadar uzun süre kalırsa ejderhanın kayayı yarıp ona ulaşmanın bir yolunu bulma ihtimali de o kadar artacaktı. Bu yüzden Elodie topuklarının üzerinde döndü ve koşmaya başladı.

Arkasında ejderha çığlık attı. Sonra tüneldeki delikten aşağıya doğru bir ateş püskürdü.

Elodie ayak bileğindeki keskin sancıya aldırmandan daha hızlı koştu. Tam menzilden çıkarken ateş onu yaladı ve ateş, ateşböceği demetine takıldı. Elodie'nin eteğinin en dış katmanından yapılan ve bu nedenle ölü kırlangıçtan kalan yapışkan yanıcı kalıntıyla kaplı fener kumaşı bir ateş topuna dönüştü.

"Aman Tanrım!" Bileğini yaktı ve feneri tünelin zeminine bıraktı. Ateşböcekleri içeride acı içinde kıvranıyor, ateş onları tükettiğinde alevler parlak bir maviye dönüşüyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı. "Sadece bana yardım etmeye çalışıyordun ve-" "*ZEDRAE!*"

Elodie ejderhanın sesindeki öfke karşısında sıçradı. Ejderha hiç eğlenmemişti.

ve gitmesi gerekiyordu. Şimdi.

Ölü ateşböceklerine, "Geri gelip sizi düzgün bir şekilde gömeceğim, söz veriyorum," dedi. Elinden gelse onları da yanında götürecekti ama kumaş

Kül. Her şey kül olmuştu. Ve eğer kaçmasaydı, o da kül olacaktı. Ama geri dönecekti.

Sert koştu, kötü ayak bileğine çok fazla ağırlık bindirdi ama başka seçeneği yoktu.

Elodie tüneldeki dönüşleri hızlıca aldı. Sol, sol, 180 derece, bir dönüş daha.

Ejderha tekrar kükredi.

Dehşet kollarındaki ve ensesindeki tüm tüyleri diken diken etti. Av olma içgüdüğü donup kalmasını, kendini küçültüp gözlerden uzakta saklanmasını ve hareket etmezse ejderhanın onu görmeyeceğini ummasını istiyordu. Ama bu içgüdü yanılttı, çünkü o küçük bir fare değildi, yetişkin bir kadındı ve kaçmazsa ejderhanın onu fark etmemesi mümkün değildi.

Devam et, diye bağırdı kendine.

Sağa dönüş, hafif bir eğim, zikzaklı bir tünel, sonra bir sağa dönüş daha. Topallamasının izin verdiği ölçüde bir hız patlaması daha yaptı.

Elodie, prenseslerin mağarasına ve üzerinde GÜVENLİ BURADA yazan duvara çarpana kadar durmadı.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı, aynı anda hem nefesini tutmaya hem de kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Ben iyiyim," dedi tekrar.

Ancak kendisinden önce hayatta kalmayı başaramayan tüm prenseslerin isimlerine baktığında, Elodie aniden tüm ölümlerinin ağırlığını üzerinde hissetti.

Hiç kimse dışarı

çıkamadı. Hiç kimse.

Elodie duvara sarıldı ve ağladı. Hiç de iyi değildi.

ELODIE

Minna, yüzündeki ve gövdesindeki yanıklarla ilgilenen ateşböceklerine usulca şarkı söyledi. Ejderha bu sefer onu öldürmeyi neredeyse başarmıştı ama hâlâ içinde biraz mücadele gücü vardı. Volkanik camı bir kayaya vurarak yonttuğu kısa hançerine bakıp gülümsedi. Kuway'in bir prenses savaşçısı uysalca yenilmezdi.

Görüntü Elodie'nin zihninde sanki kendi anısıymış gibi berrak bir şekilde canlandı. Mağara duvarından geriye doğru sarsıldı. Bu neden olmuştu? Nasıl olmuştu? Tıpkı ateşböceği mağarasına ilk kez girdiğinde ve yosun yatağında uyuyakaldığında gördüğü rüya gibiydi, prenseslerin rüyası

zamanın içine düşüyor. Var olduklarını bile bilmeden önce.

Ama Elodie sadece yosunların üzerinde uyumuyordu. Geçmişteki prenseslerin geride bıraktığı eski, koyu bir kan lekesi de vardı.

Şimdi prenseslerin isimlerinin yazılı olduğu duvara baktı ve nefesi kesildi. Birçoğunun yanında kanla mürekkeplenmiş bir başparmak izi vardı. Elodie Güvenli Mağara'ya ilk geldiğinde bu parmak izlerinin önemini düşünemeyecek kadar paniklemişti ve o zamandan beri de aç, susuz ve korkmuş olduğu için bu izlere göz atmaktan fazlasını yapamamıştı.

Ama şimdi uzandı ve kendi başparmağını Minna'nın adının yanındaki paslı kahverengi lekeye bastırdı.

Minna, yüzündeki ve gövdesindeki yanıklarla ilgilenen ateşböceklerine usulca şarkı söyledi. Ejderha bu sefer onu öldürmeyi neredeyse başarmıştı ama hâlâ içinde biraz mücadele gücü vardı. Elindeki kısa hançere bakıp gülümsedi.

Volkanik camdan, bir kayaya çarparak yontulmuş. Kuway'in bir prensesi-savaşçısı uysalca aşağı inmezdi.

Elodie kalbi hızla çarparak kan lekesinden uzaklaştı. Nefes almak için çabalaması gerekiyordu, hava birkaç dakika öncesine göre daha yoğun görünüyordu. Mağaraların yakınlığına, her açık alanı görünmez bir ağırlıkla dolduran ılık kokuya alışmıştı. Daha önce bunun amber, eski ormanlar ve eski dinler gibi koktuğunu düşünmüştü. Şimdi başka bir şeyden şüpheleniyordu.

Bu sihrin kokusu.

Elbette. Ejderha yüzyıllardır Aurea'da yaşıyordu; misk kokusu ve gücü yeraltındaki her tünel ve odaya nüfuz etmişti. Belki de ateşböcekleri zaten kendi başlarına büyülüydü ya da belki de evrimleri üzerindeki büyünün bir etkisiydi. Ve belki de aurum buğdayı, sangberries ve gümüş armutlar ejderha sayesinde var oldu. Ejderhanın büyüsünün varlığı sadece mağaraları değil, tüm Aurea'yı etkiliyor olabilirdi. Elodie emin olamıyordu ama bu mantıklı olabilirdi.

Yine de kesin olarak bildiği şey, sadece kana dokunarak Inophe'deki diğer insanların anılarına erişemeyeceğiydi. Eğer yapabilseydi, Elodie'nin kız kardeşinin dizindeki bir sıyrığı temizlemek zorunda kaldığı ya da çöl keşisini beslemeye çalıştığında ona pansuman yaptığı her durumda Floria'nın düşüncelerini yüzlerce kez görmüş olurdu.

Yine de her Aurealı kanı geçmişe açılan bir pencere olarak kullanamazdı. Elodie'nin düğününde, yaralı avucu Henry'ninkine bastırılmıştı ve Henry imgelem gördüğüne dair hiçbir belirti vermemişti. Aslında bu tür bir büyü krallıkta yaygın olsaydı, başkaları da kullanıyor olurdu.

Ama durun... Elodie, Henry'nin kanlı avucuna dokunduğunda Kraliçe Isabelle'in onu izlediğini hatırladı. Elodie'nin Henry'nin çocukluğuna döndükten sonra gördüğü ilk şey kraliçenin gözleriydi.

Ejderha, güçlü Zedrae kanının en güçlü kan olduğunu söylemişti.

Güvenli Mağara'ya girmeyi başaran her prenses yeterince güçlüydü, Elodie duvarlara kazınmış isimlere bakarken fark etti. Parmak izleri ikinci sıranın sonunda başlıyordu. Bu, Prenses Minna'nın kanının neler yapabileceğini anladığı zaman olmalıydı.

Damarlarında dolaşan su, ona neler olduğuna dair izler bırakabilirdi. Ve sonraki yüzyılların prensesleri de onu takip etti.

Elodie açgözlükle kendi parmağını başka bir kan lekesine bastırdı.

Ailing, Güvenli Mağara'daki haritada bir çarpı işaretledi. Bugün tesadüfen bulunduğu odanın tavanları bir katedral gibi yükseliyordu. Kiliselerde ibadet eden dinlerin bir üyesi değildi ama eski prenseslerin iskeletlerini parçalanmış elbiseler içinde, kollarını saygıyla göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş halde yatarken gördüğünde anladı.

Burası ölmek için geldikleri yerdı. Ejderha tarafından hemen yenmeyenler ya da kaçamayanlar buraya susuzluk ve açlıktan ölmek için geliyorlardı.

Sanki prensesler arasında sessiz bir anlaşma vardı: Güvenli Mağara yeni gelenler için bir sığınak, bir umut odasıydı. Orada ölerək bunu lekeleyemezlerdi. Ve böylece bu katedral odası onların son dinlenme yeri olan bir anıt mezardı...

Bütün hatıra buydu. Elodie bu anıdan dolayı azarlanmıştı ama aynı zamanda, bir parçası haline geldiği karanlık, uzun geçmiş i içgüdüsel olarak hissederek yumruklarını sıktı.

Rashmi haritaya hash işaretleri kazıdı. Yenilebilir sapsarla dolu bir mağara bulmuştu, sapsarından tatlı bir şeker fıskırıyordu. Bu, diğer odadaki tatsız kırmızı mantarlardan çok daha iyi bir seçenektı.

Görüntüler kısıydı, sanki kan damlası sadece o anı yakalamış gibiydi. Ama önemli değildi. Elodie onların gerçek olduğundan emindi. Kendisinden önce gelenlerin hayaletleriyle arasında somut bir bağ hissediyordu; annesinin ona sarıldığ ı, iyi geceler öpücüğ ü verdiği ve küçük cesur kız ıyla ne kadar gurur duyduğunu söylediği anılar kadar sıcak ve gerçekti.

Elodie'nin bir yanı bu duvarın dışında daha fazla kan bulamayacağını umuyordu, çünkü dökülen her damla birinin intihar ettiği anlamına geliyordu. Ama bir yanı da umutsuzca geçmiş e dair daha fazla ipucu olmasını umuyordu.

İsimlere göre anıları bitirdiğinde, Güvenli Mağara'yı araştırmaya koyuldu. Yerde başka bir kan lekesi buldu, yaralı bir prenses derin düşüncelere dalmışken istemeden dökülmüştü.

Eline Güvenli Mağara'da volta atıyor, keşfettiği yeni gerçeği düşünüyordu: Ejderhanın da bir zamanlar bir ailesi vardı. Canavar gibi sürüngen bir aile ama yine de bir aile.

Bu yüzden mi Aurea'nın prenseslerini yemeye bu kadar hevesliydi? Ejderha tekken, kendi türlerinden bolca bulunan insanlardan intikam almanın çarpık bir şekli mi? Eline emin değildi ama bunun Aurea ile yaptığı pazarlıkla bir ilgisi olması gerektiğini düşünüyordu. Keşke ne olduğunu bulabilseydi.

"Keşke cevapları ben de bilseydim," dedi Elodie. Özellikle de ejderhanın burada her zaman türünün tek örneği olmadığının ortaya çıkmasına ne anlam vereceğini bilmiyordu. Ama daha fazla düşünmeden mağaranın köşesindeki başka bir anıya doğru yürüdü.

Camila kollarından antodit iğneleri çıkardı. Bütün günü dikenli çiçekleri toplayarak geçirmişti ve yarın onları savunma olarak tünelin duvarlarına gömecekti. İğneler ejderhayı öldürmeyecekti ama belki de en azından canını yakacak ve yavaşlatacaktı.

Ve Camila elde edebileceği her avantajı kullanacaktı.

"Evet," diye fısıldadı Elodie, kalbi bu kez korkuyla değil, yenilenmiş bir kararlılıkla çarpmaya başlamıştı. Çünkü bu mağarada Elodie yalnız değildi. Burada bir kardeşlik vardı ve hayatları yüzyıllara yayılmış olsa da birlikte daha güçlü olduklarına dair bir inanç. Geçmiş prenseslerin kendilerinden sonra gelen herkese yaptıkları özverili katkılar Elodie'yi kendine acıma duygusundan uyandırdı.

Daha önce kullandığı volkanik bardağı eline aldı ve ejderhayla yaptığı son "konuşmadan" hatırlayabildiklerini kaydetmeye başladı. Dilin nasıl işlediğini ve başka hangi kelimelerin

Yani. Bunun kimseye faydası olup olmayacağını bilmiyordu ama geleceğin prenseslerine alabileceği her türlü bilgiyi vermek istiyordu.

Elodie'nin yazdığı sadece tekrarlanan kelimeler değildi. Inophe'nin limanında yabancı tüccarlar ve denizcilerle geçirdiği yıllar ona her zaman bir dilin sözdiziminin, kelimelerin bir araya gelişinde bir düzenin olduğunu öğretmişti. Gramer yapıları da öyle. Bazı dillerde sıfatlar, değiştirdikleri isimlerden sonra geliyordu; bazılarında ise tam tersi. Inophean denizcilerinin çok dilli dili bunu yapıyordu ve aynı zamanda fiil-nesne-özne yapısını takip ediyordu. Yani *George lezzetli pastayı yedi* gibi bir cümle, *George lezzetli pastayı yedi gibi* geliyordu. Sıralama Elodie'nin büyüdüğünden farklıydı ama anlam aynıydı.

Şu anda ejderhanın dilini deşifre ettiği şey buydu. Elodie'nin sökülüp incelediği parçalara bakılırsa, alışkın olduğu geleneksel özne-fiil-nesne yapısını takip ediyor gibiydi. Ama anlayabildiği kadarıyla "the" ve "a" gibi artikeller yoktu. Ve sıfatlar şimdiye kadar "eğer" ile bitiyordu.

Syrrif drae, demişti. Zekice.

"Bu konuda çok haklısın," dedi notlarını Güvenli Mağara duvarına kazırken. Üzerinde çalışacak entelektüel bir şeye sahip olmak rahatlatıcıydı. Onu yemeye niyetli katil bir canavarın dilini çözüyor olsa da, çözecek bir bulmacaya sahip olmanın tanıdıklığı Elodie'nin sinirlerini yatıştırdı.

İşini bitirdiğinde elindeki parlak siyah taşla baktı. Rüyasında Kuway Prensesi Minna bu taştan bir hançer yapmıştı. Elodie de bir silah istiyordu. Volkanik camdan farklı bir parça seçti; oymakta olduğu parçadan biraz daha büyüktü ve bel hizasında bir kayanın üzerine oturup çalışmaya başladı.

-

H□□□□ □□□□□, E□□□□□ Mağarahnın ısıcağından ter içinde kalmıştı ve sırtında bir sızı, kanayan elleri ve biraz daha az körelmiş bir volkanik cam parçası vardı. Kayayı yontarak bıçak haline getirmenin çok zor olduğu ortaya çıktı.

beklediğinden daha zordu. Belki de açığı yanlış ayarlıyordu ya da bir noktayı keskinleştirdiğini düşündüğü her seferinde, aslında daha önce oluşturduğu herhangi bir noktayı kırıyordu.

Sorun her neyse, Elodie'nin elleri artık onu çözemeyecek kadar hamdı. Parçalanmış siyah cam parçasını kayanın üzerine bıraktı ve haritanın altına uzanarak bir sonraki adımda ne yapacağına karar verirken yorgun kaslarını dinlendirdi.

Belki de en iyi hareket tarzı, başkalarınınkini taklit etmeye çalışmak yerine güçlü yönlerimi kullanmak olacaktır. Bir savaşçı-prenses olmayabilirdi ama labirentlerin ustasıydı -hem onları yaratıyor hem de *bir* çıkış yolu buluyordu. Bu yeraltı labirentinin bulmacasını çözebilecek biri varsa o da Elodie'ydi.

Ama önce Güvenli Mağara'dan çıkması gerekiyordu. Termal menfezlerden gelen bunaltıcı nemli ısı başının dönmesine neden oluyordu. Elodie bu mağaraların açıkta kalan kısımlarına geri dönmek istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu. Güvenli Mağara'da kalırsa sıcaktan bayılacak ya da havanın ağırlığından intihar edecekti.

Başının dönmesi yiyecek eksikliğinden de kaynaklanıyor olabilirdi. Elodie'nin beslenmeye ihtiyacı vardı. Ejderhadan kaçmak zorunda kalmadan önce yeterince mantar yememişti. Yine de malum sebeplerden dolayı o mağaraya geri dönemezdi.

Ancak Prenses Rashmi'nin vizyonuna göre bir alternatif vardı: tatlı, yenilebilir bitkilerle dolu hashmark mağarası.

-

H□□□□□□ □□ □□□ Rashmi'nin haritada işaretlediği odada ~~Etil~~ fenerinde ateşböceklerinin öldüğü yerde durdu. Ciddiyetle çalışarak küllerini elbisesinden kopardığı başka bir kumaş parçasına sardı. "Size düzgün bir cenaze töreni sözü vermiştim," dedi, "ve bunu yerine getirmek niyetindeyim."

Bohçayı güvenli bir şekilde korsajının içine soktu ve yoluna devam etti. Artık kendini yalnız hissetmiyordu; kendisinden önce gelen tüm kadınların kız kardeşliği şimdi ona yol gösteriyordu.

Ama sadece birkaç adım sonra tüneller titremeye başladı. Küçük taşlar yerinden oynadı.

Elodie keskin bir nefes aldı ve kendini hareketsiz bir şekilde duvara yasladı. "*Zedrae...*" Gazyağı gibi bir ses. "*Ni sanae akorru santerif. Senin kanın güçleniyor. Kokusunu buradan bile alabiliyorum.*"

"Burası" neredeydi? Ejderhanın sözleri hem yakında hem de uzakta yankılanırken aynı anda her yerdeymiş gibi görünüyordu. Elodie kısa bir süre önce gücünün ona geçmişteki prenseslerle bir bağlantı sağladığına sevinmişti ama şimdi aniden zayıf olmayı diledi, böylece canavar için o kadar cazip olmayacaktı.

Hayır, böyle düşünme, diye kendini azarlarken sessiz ve dikkatli bir nefes aldı. Ejderha zayıf olsun olmasın kurbanlarını yiyecekti. Ama sadece Elodie güçlü olursa hayatta kalma şansı olabilirdi.

Yiyeceğe ihtiyacı vardı. Güvenli Mağara'da saklanıp ölmeyi bekleyemezdi. Elodie bir an için gözlerini kapattı ve ejderhanın pullarının taş üzerinde kayma sesini dinledi. Ama hiçbir şey yoktu. Umarım ejderha çok uzaklardaydı ve sadece onunla alay ediyordu. Tekrar tünele girmeye cesaret etti.

"Şimdi neredesin?" diye sordu ejderha.

Elodie donakaldı.

Güldü. "*İstediğin kadar keşfet, zedrae. Ama unutma... Errai kholas.*" *Sen benimsin.*

Tüm vücudu titrerken bile nefesini tuttu. *Ben senin değilim,* diye düşündü Elodie elinden geldiğince sert bir şekilde, ejderhaya meydan okumak için olduğu kadar kendini ikna etmek için de. *Kaderim bana ait ve bunun ne olduğuna ben karar vereceğim.*

Yine de Güvenli Mağara'ya doğru koşmaya başladı. Eğer ejderha onu arıyorsa, suya ve yiyeceğe ne kadar ihtiyacı olursa olsun etrafta dolaşamazdı. Kahkahaları onu labirentte kovaladı ve ejderha onu henüz bulamamış olsa da açlığının sıcaklığını ensesinde hissedebiliyordu ve Elodie tünellerden aşağı yuvarlandı.

Dönüşleri olabildiğince hızlı yaptı ve kötü ayak bileği tekrar burkuldu ve kayaların üzerine düştü, ellerini ve dizlerini sıyırdı, canavarın iştahını kabartmak için daha fazla kanını bıraktı.

Ejderhanın derin nefes alışının sesi tünellerde yankılandı. "Ohhh." Onun

kokusunu bulduğu için zevkle inledi ve tekrar içine çekti. Bu

artık çok uzakta değildi.

Kalk, kalk! Elodie kendi kendine bağırdı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ayağa fırladı, gözyaşlarının, dehşetin ve acının perdesinin arkasını zorlukla görebiliyordu. Dar bir koridora doğru körlemesine koştu.

Ejderhanın bedeni, Elodie'nin kendini içine atmasından birkaç dakika sonra girişe çarptı.

Çığlık attı ve daralan geçitte daha hızlı kıvrıldı, duvarlar o kadar yakındı ki o ittikçe derisinin bir katmanını aldılar.

Ejderha tısladı, şimdi de ateş püskürtüyordu. Alevler kayayı ısıttı ve bir kıvılcım Elodie'nin saçına sıçrayarak onu tutuşturdu.

Kendini koridorun son kısmına doğru fırlattı ve Güvenli Mağara'ya daldı. Saçlarını savurdu ve aynı anda yuvarlandı, kayalara çarptı ama umursamadı çünkü ateşin üzerindeydi ve kafa derisini yakıyordu ve neredeyse yüzüne ve-

Alevler söndü.

Tanrım... Elodie hıçkırdı.

"Bu hoşuma gitti," dedi ejderha, küllü nefesi Güvenli Mağara'yı dolduracak kadar yakındı. "Ama zamanın azalıyor. İki gün içinde bana başka bir *zedrae* getirecekler. O gelmeden önce *sana* sahip olacağım."

Henry, Elodie'ye *her yıl hasada sahip olduğumuz her şey için şükran duyduğumuz bir haftayla başladığımızı söylemişti. O hafta boyunca üç dua okuruz.*

Pazar günü platin, kurdele saçlı prenses. Çarşamba günü Elodie. Ve Cumartesi günü üçüncü "dua".

Elodie kollarını dizlerine doladı ve tüm vücudu titreyerek ileri geri sallanmaya başladı. Üç düğün, her biri sadece birkaç gün arayla. Bir karısı ölür ölmez Henry bir başkasıyla evlenebilecek ve onu prenses olarak kutsayacaktı. Başka bir fedakârlık. Adada barış ve refah için ejderhaya ödeme.

Biliyor muydun baba? Beni bir ejderhaya isteyerek mi sattın?

Birden düğünden önceki gece Leydi Bayford'un kulenin tepesindeki odaya dalıp Elodie'den töreni iptal etmesini istediğini hatırladı. Leydi Bayford, sık sık öyle şeyler söylerdi ki

Elodie kılındı... ve Elodie, ağzından çıkanlardan ziyade ne söylemeye *çalışıyor* olabileceğini düşünmeden ona her zaman *sinirlendi*.

Leydi Bayford gelinin kurban edildiğini öğrenmiş miydi? Elodie anıyı kafasında evirip çevirdiğine göre, bu mümkün görünüyordu.

Ve eğer öyleyse, birkaç dakika sonra babam içeri girdiğinde, özellikle Leydi Bayford'u arıyor ve Elodie ile Floria'ya üvey annelerinin söylediği her şeyi görmezden gelmelerini söylüyordu...

Maldí-seù...

Babam biliyordu. Elodie aslında bunun doğrulanmasını istememişti; onun da kendisi gibi meşalelerle dolu dağ törenine istemeyerek sürüklendiğine inanmak istemişti.

Ama içten içe bunu biliyordu. Ve şimdi emindi.

Bir insan nasıl olur da küçük bir kızı büyütür, ona dikenli eriklerden iğne koparmayı, en yaramaz atlara binmeyi öğretir ve ona her gün ne kadar çok sevdiğini söyler de sonra onu bir bayram günü bir çöl keçisi gibi kolayca kesime gönderir?

Babasını tüm kalbiyle sevmiştir ama Elodie artık onun kim olduğunu bile bilmiyordu ve bu nedenle o kalple ne yapacağını bilmiyordu.

"Aşkımı daha hak eden birine vermeliydim," diye boğuldu, gözyaşları yeniden başladı.

Saatler sonra, açlık, yorgunluk ve aşırı sıcaktan titreyen Elodie, küçük geçitten sürünerek ateşböceği odasına girdi ve ateşböceği kalıntılarını içeren bezi açtı. Külleri koloninin altındaki yosun havuzuna serpti.

"Evindesin," dedi küllere doğru usulca. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onu ölüme terk eden babasının aksine.

ELODIE

Tüm gün Güvenli Mağara'nın dışında bütün gün, ya da belki de bütün gece, Elodie bilmiyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı, ağzının tadı yün keçe ile doldurulmuş gibiydi ve çok uzun bir sürenin hezeyanı Yiyecek olmadan vücudu ve zihni titremeye başladı.

Ateşböceklerini gömdükten sonra, odanın sıcaklığı onu huzursuz bir uykuya daldırdı. Berrak rüyalara girip çıkıyordu ya da belki de bunlar travma ve açlığın körüklediği halüsinasyonlardı. Bazı rüyalar anlamsızdı, tilki kafalı fillerin yürüyen bir kaktüsle aynı sulama deliğini paylaşması gibi. Bazıları ise masallarla karışık anılardı, örneğin Leydi Bayford'un ona öğrettiği aritmetik dersi, sayılardan ve şekerli kurabiyelerden yapılmış bir eve dönüşmüştü. Elodie uyandığında kendini çatlamış dudaklarını çiğnerken buldu.

Ayak bileği zonkluyordu. Şişmiş ve dokunulduğunda hassaslaşmıştı ve ara sıra tendonlarından acı kıvılcımları fırlıyordu, bunun ona mahkûm olduğunu hatırlatmaktan başka bir nedeni yoktu. Tekrar uykuya daldığında, bilemeye çalıştığı volkanik camla ayağını kestiğini hayal etti. "Seni düelloya davet ediyorum ejderha," dedi Rüya Elodie, kesik ayağını bir eldiven gibi ejderhanın önüne fırlatarak.

Canavar onun ayağındaki iştah açıcıyı yalayıp yuttu. "Meydan okumanı kabul ediyorum, *Zedrae*."

Ancak düello başlayacağı sırada, Elodie ve Elodie'nin arasına bir mağara kırlangıcı girdi. ejderha. "Uyan," diye öttü küçük kuş. "Sana gösterecek bir şeyim var." Rüya Elodie kırlangıcı uzaklaştırdı. "Meşgulüm, görmüyor musun?"

"Canavarla dövüşemezsin. Kaybedeceksin," dedi kuş.

"O zaman şerefimle öleceğim," dedi Rüya Elodie. Kalan ayağının üzerinde zıplayarak bekleyen ejderhaya doğru ilerledi.

Kırlangıç tekrar aralarına daldı ve Elodie'nin yüzünü gagalamaya başladı. "Başka bir yol daha var. Uyan, uyan!"

Elodie sıcak mağara zemininden sıçrayarak kalktı. Gerçekten de bir mağara kırlangıcı başının hemen üzerinde uçuyordu. O kadar yakındı ki, yüzünü ısırması tamamen mümkündü.

Yorgunluk beynini bulandırmıştı. Elodie ağzının kenarındaki kurumuş salıyı sildi.

"Sen beni saray kulesinde ziyaret eden kuş musun?"

Cıvıdayarak etrafında dans etti.

Şansımız çok azdı. Ama Elodie çığınca kıkırdamaya başladı. Bunun aynı kırlangıç olma ihtimali bile bu kahrolası yerde bir arkadaşına sahip olmak gibi hissettiriyordu.

Kuş Güvenli Mağara duvarındaki haritaya doğru uçtu. Sırasıyla bir müzik notası, bir çiçek ve bir güneş sembolüyle etiketlenmiş bir dizi odanın önünde bir daire çizerek uçtu.

"Oraya gitmemi mi istiyorsun?" Elodie sordu.

Kırlangıç haritanın o kısmının etrafında bir daire daha çizdi.

"Bir haritayı nasıl okuyabilirsin? Sen benim hayal gücümün bir parçası mısın?" Kuş hakarete uğramış gibi başını ona doğru eğdi.

Elodie homurdandı ve tekrar kıkırdamaya başladı. Gerçeklikle bağını gerçekten kaybediyordu. Yorgunluktan bitap düşene kadar güldü ve sonra tekrar uykuya daldı.

-

W□□□ □□□ □□□□, kuş gitmişti. Ya da belki de hiç gitmemişti. Elbette Elodie'nin ayağı hâlâ yerindeydi; onu gerçekten kesip ejderhayla düelloya davet etmek için fırlatmamıştı. Son saatlerde yaşananların gerçek olup olmadığını söylemek zordu.

Gerçi dinlenmek ona biraz iyi gelmişti. Elodie hâlâ yorgundu, susamıştı, açtı ve bu sauna gibi odada çok ama çok sıcak ve terliydi. Ama kolları ve bacakları artık kemiksiz bir şekilde güçsüz hissetmiyordu ve Güvenli Mağara'nın dışında ejderhanın korlaşmış nefesini artık duymadığını fark edecek kadar net düşünebiliyordu.

Gitmişti.

Ne kadar süre için? Elodie emin olamıyordu. Ama ayağa kalktı ve duvardaki haritaya doğru topallayarak yürüdü, çünkü kuş bir halüsinasyon olsa bile, ardında bıraktığı umut -ejderhanın çenelerinde ölmekten başka bir çıkış yolu olabileceği umudu- kanat çırpıyordu.

Haritanın müzik notası, çiçek ve güneş sembolleriyle etiketlenmiş kısmı, haritanın en yoğun işaretlenmiş kısmıydı. Bunun bir anlamı var mıydı? Önemli olduğu için mi bu kadar yoğun işaretlenmişti? Yoksa farklı odaların birbiriyle bağlantılı olması sadece bir tesadüf müydü?

Ejderhanın geçici olarak gitmesiyle Elodie'nin vermesi gereken bir karar vardı. Güvenli Mağara'da kalabilir ve termal bacalar tarafından ölümüne buharlanırken kendine acıyabilirdi. Prenses Rashmi'nin mağarasına, yenilebilir sapların olduğu mağaraya doğru tekrar yola çıkabilirdi. Ya da Elodie hayali bir kuşun tavsiyesine uyabilirdi.

Yiyecek elde etmek en pratik seçenektir. Ama bu Elodie'yi bir süre daha hayatta tutmaktan başka ne işe yarayacaktı ki? Ejderha bir sonraki prenses gelmeden önce onu öldüreceğine söz vermişti. İki gün...

Hayır, *daha az*. Çünkü kim bilir o zamanın ne kadarını uyuyarak geçirmişti.

Oysa diğer alternatif, sırf bir halüsinasyon ona bunu söyledi diye haritanın bir bölümüne gitmekti.

Güvenli Mağara'nın üst köşesinde bir şey kıpırdadı. Elodie çığlık attı.

Ama o kırlangıçtı. Haritanın önünde, müzik notası, çiçek ve güneş sembolleriyle işaretlenmiş kısımda daire şeklinde uçuyordu.

"Emin misin?" Elodie sordu.

Kuş cıvıldadı.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Artık ejderhanın dilinin bir kısmını anlıyordu ama Elodie mağara kırlangıcını konuşmuyordu.

Yine de, Güvenli Mağara'yı labirentin geri kalanına bağlayan dar koridordan dışarı çıktığında, Elodie onu takip etti. Düğünden beri başına gelen en az inanılmaz şeylerden biriydi bu.

-

Görmek istediği şeyler daha fazla gri taş. Bazı tüneller düz, bazıları ise dallanıp derinlere doğru iniyordu. Geçitlerin çoğu sıcaktı, ancak mantar ve buz sarkıtı mağarasına yakın tünellerde belirgin bir soğuk vardı.

Elodie yavaş hareket etmek istiyordu ama kuşun uçuşu bir aciliyet hissi uyandırıyor. Ve belki de haklıydı. Ejderha nereye gitmiş olursa olsun, bu sadece geçiciydi. Elodie, ejderha onu avlamak için geri gelmeden önce sahip olduğu az zamanı en iyi şekilde değerlendirmek zorundaydı.

Müzik, kaynağını görmeden önce ona geldi. Başka bir dünyaya aitti, sanki melek sopranolardan oluşan bir koro şarkı söylüyordu, sesleri rüzgârda pikololar gibiydi.

Elodie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve dinlemek için bir an durakladı.

Bu kadar güzel bir şey bu kadar korkunç bir yerde nasıl var olabilir?

Hızını artırdı. Melodi daha da yükseldi ve tünellerde yankılandı.

Elodie mağaraya adım attığında nefesi kesildi.

Mağara kırılganlığının yuvalarını daha önce de görmüştü elbette, yeraltında geçirdiği ilk korkunç saatlerde. Ama bu mağara o mağaranın on katı büyüklüğündeydi. Yükselen duvarlar deliklerle doluydu -dev bir *lav borusu*, diye fark etti Elodie- ve kuşlar her yerde uçuşuyor, yuvalarının arasında süzülüyor, şarkıları taş duvarlardaki deliklerden dev bir boru orgu gibi yankılanıyordu.

Tıpkı ilk kırılgan mağarasında olduğu gibi, yavru kuşlar her yuvada cıvıldıyor ve başlarını sallıyordu. Ancak o deneyime hakim olan panik havasının aksine, burada yavru kuşlar sanki yetişkinlerle birlikte şarkı söylemeye çalışıyor gibiydiler ve bunu yaparken de melodiye kendi yüksek perdelerinden katkıda bulunuyorlardı.

"Yaşadığınız yer burası mı?" diye sordu kuş rehberine.

Sadece ona baktı, sonra uçmaya devam etti.

Bir tünel - aslında bir kemer - müzik mağarasını bir sonrakinden ayırıyordu. Elodie odaya girdiğinde nefesi kesildi. Müzik mağarası kadar yüksekti ama bu lav tüpü kırlangıç yuvaları yerine, Elodie'nin saraya ilk geldiğinde aldığı bukette bulunan kristal benzeri çiçeklerle kaplıydı. Akla gelebilecek her renkte çiçek vardı - canlı pembe ve parlak sarı, koyu turuncu ve ışıltılı yakut. Her bir taç yaprağı uzun, sivri bir prizmayı andırıyordu.

Antodit, onlara böyle deniyordu. Mcevhere benzeyen çiçeklerin çok keskin olduğu konusunda uyarılmıştı. Ama bu Elodie'nin onları daha çok sevmesine neden oldu. Güzelliğin vahşilikle birleşmesi gerçekten de müthiş bir şeydi.

Derin bir nefes aldı, nefes sadece çiçeklerin hafif parfümünü değil, aynı zamanda önce ciğerlerini dolduran ve sonra vücudunda daha da genişleyen bir sakinlik hissi getirdi, huzur damarlarında yol alırken oksijenle birlikte seyahat etti. Yüksek tavanlara rağmen termal havalandırmalar bu mağarayı da rahatlatmıştı; Elodie kendini gizli botanik bahçelerinde özel bir turdaymış gibi hissetti.

Geçmiş prenseslerin haritayı bu odalarla işaretlemiş olmalarına şaşmamalı. Mağaralar, diri diri kızartılma ve ejderha pençeleriyle parçalanma korkusuna hoş bir ara vermişti. Elodie, antodit yapraklarının ışıktaki parıldamasını izlerken gülümsedi, sanki gerçekte mcevherlermiş gibi göz alıcıydılar ve-

Bekle bir saniye. Parıldıyorlardı. *Işığın* içinde.

Elodie sonuna kadar baktı.

Bir güneş ışığı huzmesi parladı, mağaraya belli bir açıyla girdi, altın ışınları aşağıya doğru süzüldü.

"Güneş sembolü," diye fısıldadı, midesinin çukurunda umut belirsiz bir şekilde yükseliyordu.

Bu noktadan sadece kayadan bir tavan görebiliyordu ama lav tüpünün kuzeybatıya doğru bir aı yapması ve sonra dağın zirvesine doğru açılması mümkündü.

Buz saçağı odasındaki gibi yukarıda kalın bir buz tabakası olması da mümkündü. Ama güneş ışığı buz odasının içine girmemişti.

Çıkış yolu bu olabilir miydi? Diğer prenseslerin bu mağaralar dizisine gelmelerinin gerçek nedeni *bu muydu?*

Elodie'yi buraya getiren kırlangıç onun önünde süzüldü. Mutlu bir melodiyle cıvıladı, onun etrafında iki kez döndü, sonra yukarı doğru uçtu, mücevher tonlu antoditin yanından, mağaranın tepesine benzeyen şeyin yanından geçti. Kuzeybatıya döndü ve Elodie'nin göremediği lav tüpünün açılı kısmında gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, aynı mutlu melodinin çok daha uzak bir yerden mağaraya doğru yankılandığını duydu. Şarkısı sanki güneş ışığıyla yıkanmış gibi geliyordu.

Diğer kırlangıçlardan oluşan bir sürü müzik mağarasından içeri süzüldü ve kuş arkadaşını takip ederek yukarı doğru yükseldi. Onlar da neşeyle şarkı söyleyerek lav tüpünün kıvrımına doğru uçtular, gözden kayboldular ve bir daha geri dönmediler.

İşte o zaman Elodie durduğu yerin yaklaşık on metre yukarısına oyulmuş V harfini gördü.

"Bu bir çıkış yolu." Elodie neredeyse inanamayarak elini ağzına götürdü.

Şimdi çözmesi gereken tek şey oraya nasıl çıkacağıydı.

VICTORIA

□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□

V□□□□□□□□ □□□□□□□□ antodit mağarasının dibinde. Ejderha Lizaveta'yı altı gün önce yemişti. Gömülecek bir ceset yoktu. Hatta bir bir parça elbise. İki kız kardeşi de gitmişti ve kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Geçen hafta boyunca hüngür hüngür ağlamıştı. Yeraltında elinden geldiğince cenaze törenlerine katıldı. Sonra bu ejderhanın çukuruna atılacak olan gelecekteki kurbanlar için ipuçları bırakmaya başladı, Lizaveta ve Anna'nın kaderinden kaçınmalarına yardımcı olacak talimatlar.

Artık Victoria için başladığı işi bitirmekten, planını uygulamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Bu yüzden antodit mağaranın tepesinden süzülen güneş ışığına baktı. Kız kardeşlerinin isimlerini tekrar tekrar okumaya başladı.

Ve sonra Victoria tırmanmaya başladı.

ELODIE

EĐGBĚĆ FABĆ□□□□□□□ mağaranın etrafından geçerek yukarı doğru en
, açık yolu bulmak için her aceledi. İplere ve ağaçlara tırmanmaya
alışkındı,

ama bir kayanın yüzü farklıydı. Özellikle de jilet gibi keskin
antoditlerle dolu olan.

Üç olası tırmanış rotası vardı. En kestirme olanı çiçeklerle dolu bir mayın
tarlasıydı. En kısa ikinci yol, lav tüpünde Elodie'yi tehlikeli bir açıyla
yerleştirecek bazı kıvrımlar içeriyordu. Ve üçüncü yol -V'nin rotası- daha
dolambaçlıydı ama onu daha güvenli bir eğimde tutacaktı. Ayrıca yoğun
antodit parçalarından da kaçınıyordu.

Victoria beni henüz yoldan çıkarmadı, diye düşündü Elodie. Kendine
tutunacak birkaç sağlam taş buldu ve kendini duvara doğru kaldırdı.

Başlangıç yeterince kolaydı. Çıkıntı yapan birkaç büyük kaya vardı, bu
yüzden Elodie'nin onları tutup oyulmuş V'ye ulaşması sadece bir dakika
süрдü. Yerden on metre yükseklikte, Elodie dişlerini sıkarak parmaklarını
mağara duvarlarına geçirdi.

Yorulmuştu. Çok
yorulmuştu. Ama tek
yolu buydu.

Bacaklarını kullan, diye hatırlattı kendine. Tırmanmanın püf noktası
buydu. Kol gücünden çok bacaklardaki büyük kaslar önemliydi ve
Elodie'ninkiler Inophe'de yürüyüş yaparak ve kiracılarını ziyaret etmek için
babasıyla birlikte ata binerek geçirdiği onca yıldan beri güçlüydü. Açlık ve
susuzluktan zayıf düşmüş olsa bile, pek çok kişinin olabileceğinden daha
güçlüydü.

Tırmanmanın bir diğer püf noktası da iyi tutamaklar ve ayaklar bulmaktır. Kayalar alışkın olduğu ağaç gövdelerinden farklı görünüyordu ama Elodie acemi değildi ve buraya kadar gelmeyi başarmıştı.

Aşağı baktı. Oh. Henüz çok uzak değil... ama yine de.

Elodie bacaklarıyla yukarı doğru itti ve mağara duvarından çıkıntı yapan bir taşı yakaladı. Taş bir toprak yağmuru halinde eline geldi. "Hayır!"

Kayayı gevşetme momentumu Elodie'yi geriye doğru savurdu. Bir gümbürtüyle yere çarptı.

"*Caráhu!*" Ayağa kalktı ve düşmenin etkisiyle ağırlaşan omzunu ovuşturdu. Neyse ki çok uzağa düşmemişti; Elodie mağara duvarına tırmandığı on metreden çok daha yüksek ağaçlardan düşmüştü.

Ayak bileğini test etti. Şükürler olsun ki üzerine düşmemişti ama elbisesinin bir parçasını daha yırttı ve bileğini yeniden sabitlemek için sıkıca sardı. Duvara tırmanmak için güç harcaması gerekecekti.

Bir yorgunluk dalgası onu vurdu. Ancak Elodie, Floria ve Aurea ile yeniden bir araya gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek yorgunluğunu atmaya çalıştı. Elodie, Kaptan Croat'ın acil durum çantasında bileğini düzgün bir şekilde sarmak için gereken her şeyin olması gibi mantıksız küçük ayrıntılara bile takıldı. Alaycı yanı buna kanmadı ama yine de denedi, çünkü toplayabileceği her bir umut zerresine ihtiyacı vardı.

Ve bir bakıma işe de yaramıştı. Kendisini ve Floria'yı *Deomelas*'ın kış tarafında hayal etmek Elodie'yi ayağa kaldırdı. Kaya duvarlarını tekrar inceledi ve bu sefer farklı bir yerden başlamaya karar verdi. V'nin tek bir yere oyulmuş olması en iyi rotanın orası olduğu anlamına gelmiyordu. Victoria'nın zamanıyla Elodie'nin zamanı arasında yüzyıllar süren erozyon ve antodit çiçekleri gelip geçmişti. O zamanki açık bir yol, şimdi açık bir yol olmayabilirdi.

Elodie tekrar tırmandı, orada burada dar çıkıntılar olarak hizmet eden çıkıntılarda dinlendi. Artık hiçbir tutamak ya da dayanak kalmayınca kadar yüz metreye ulaşmıştı. Sadece çok ama çok fazla antodit vardı.

Derin bir nefes aldı, bir tanesini yakaladı ve mücevher gibi yaprakları avucunu keserken irkildi. Tutuşunu kaybederek yarı kayd, yarı yuvarlandı, ivmesi sadece aşağı inerken her bir kaya çıkıntısına çarparak yavaşladı.

En azından tüm gücüyle yere çarpmamıştı. Yine de darbe vücudunu sarstı ve ciğerlerindeki rüzgârı dışarı attı.

Mağaranın daha önce rahat görünen havası şimdi çok sıcak ve çok nemliydi. Elodie'nin üzerine ağırlık çökmüştü ve nefesini tutabilmek için çabalıyordu. Göğsünün her inip kalkışı büyük bir çaba gerektiriyordu.

Sonunda tekrar nefes alabildi. Elodie yuvarlandı ve inledi.

Antoditleri tutamak olarak kullanmak için bir yol bulması gerekecekti. Çiçek gibi görünseler de, mağara duvarından büyüyen kristaller gibi kayalara sıkıca gömülmüşlerdi. Elodie kısa bir an için antoditin kendini bu şekilde yerleştirebilmesi için nasıl bir kök yapısına sahip olması gerektiğine hayret etti -ve sağlam kayanın içine doğru *büyüyebildi!*

Keşke eldivenlerim ve botlarım olsaydı. Elodie'nin sahip olduğu tek şey elbisesiydi ve onda da yedek kumaş hızla tükeniyordu. Bu gidişle ejderhanın ininden vahşi bir prenses gibi kirli iç çamaşırlarından başka bir şey giymeden çıkacaktı. Rahibelerin yağ sürme töreninden teninde ne kaldıysa artık, savaşta yıpranmış savaş boyası gibi görünüyormuş olmalıydı.

Belki de vahşi bir prensese dönüştüm, diye düşündü Elodie elbisesinin sonndan *bir* önceki katını yırtıp kumaşı eldiven ve çorap gibi ayaklarının ve ellerinin etrafına sararken.

"İşte yine başlıyoruz."

Elodie geçen seferkiyle aynı yolu seçti, çünkü hâlâ en umut verici görünen yol buydu. Duvarın tutamaksız ve dayanaksız kısmına geldiğinde hızlı bir dua etti, sonra uzandı ve dikkatlice bir çiçeğe tutundu.

Elodie kendini yukarı itmek için bacaklarını kullanmadan önce derme çatma eldivenlerinin kalınlığını test etti. İyi görünüyorlardı. Sonra antoditin gerçekten kayaya kök saldığından ve ağırlığını taşıyabileceğinden emin olmak için onu oynattı.

Olurdu.

"Bu gerçek bir kaçışa yol açsa iyi olur, V," dedi Elodie bacaklarıyla yukarı doğru iterken, sol eli ilk antoditin üzerindeydi ve sağ eli

Bir başkası.

İkisi de tuttu.

Evet! Evet!

Elodie sabit bir tempoda tırmanıyor, arada uzun süre duraklama ihtiyacı duymuyordu.

Çünkü tutunacak kaya araması gerekmiyordu; tutamak ve dayanak görevi görecek fazlasıyla çiçek vardı. Kırlangıçlar yukarıdan uçarak geri döndüler ve Elodie'nin etrafında dönerek, sanki ona tezahürat yapıyormuş gibi neşeli, uçar gibi melodilerini söylediler. Elodie yükseldikçe ışık da daha parlak hale geldi. Belki de bunun tek nedeni dışarıda güneşin yükseliyor olmasıydı. Ama o bunu ilerlemenin bir işareti, bu çilenin sonunun yakın olduğuna dair bir vaat olarak düşünmekten hoşlanıyordu.

Duvarın biraz kaydığı bir yere ulaştı, böylece artık düz tırmanmıyordu ama aslında yaklaşık on beş derecelik bir eğimdeydi. Matematiksel olarak küçük olsa da, bu değişiklik ağrıyan kaslarını biraz olsun rahatlatacak kadar önemliydi. Tüm ağırlığını yerçekiminin açgözlü pençelerine karşı koymak yerine taşla daha fazla ağırlık verebiliyordu.

Güneş ışığı daha da parlaklaştı ve birden Elodie kayanın bacasının nerede bükülmeye başladığını görebilecek kadar yükseğe çıktı ve mavi ve uçuk beyazın bir şeridini yakaladı.

"Bu gökyüzü!"

Elodie sevincinden bakmadan bir avuç antodite uzandı ve gökyüzünü daha iyi görebilmek için boynunu eğmeye devam etti. Özgürlüğe.

Çiçekleri ıskaladı, hiçbir şeye vurmadı. *Merdú!* Ayaklarından biri kaydı ve yamaçtan aşağı kaymaya başladı. Elodie bir antodite uzandı ama bu henüz mağaraya yeterince güçlü kök salmamış bir yavru çiçek kümesiydi ve Elodie yuvarlanırken elinde parçalandı.

"Hayır!"

Duvarın açığı değiştirdiği, hafif bir eğimden tamamen dikeye dönüştüğü noktaya kadar kaydı ve ardından Elodie çılgık atarak kayalıktan aşağıya doğru kaydı.

Antodite yapıştı ve bir tanesini tutmayı başardı, ellerini daha fazla kesti ve kolunu sertçe salladı. Birkaç değerli saniye boyunca asılı kaldı, ama sonra çiçek yaprakları çatladı ve Elodie tekrar aşağı yuvarlandı, keskin kaya çıkıntılarına çarpıp sekti ve sonunda mağara zeminine ağır bir şaplakla indi. Yakıcı bir acı koluna yayıldı. Acı içinde haykırdı.

Ve sonra içini beyaz bir panik dalgası kapladı. Eğer kolunu kırdıysa, tırmanamazdı. Sonsuza dek ejderhanın labirentinde sıkışıp kalacaktı. Ya da çıkardığı gürültüyü duyup onu yemeye gelene kadar. *Tanrım, Tanrım, Tanrım...* Düştüğünde neden çığlık atmıştı? Ejderha muhtemelen her an burada olabilirdi!

Elodie kendini doğrulmaya ve kolunu incelemeye zorladı. Mantık beynindeki histeriyle savaştı ve kemiklerini kırıp kırmadığını kontrol ederken mantığını zorlukla korudu.

Sağ tarafı ağrıyordu. Muhtemelen birkaç kaburgası kırılmıştı. Bir mucize eseri kolu sağlamdı ama uyuşmuştu. Ağrı sadece omzundaydı ve eklemi hareket ettirmeye çalıştığında daha da kötüleşiyordu.

Elodie *çıkık olduğunu* fark etti. Bu daha önce de ağaçtan düşerken başına gelmişti. O zaman omzunu yerine oturtmak için doktor çağırılmıştı. Hissetmemesi için ilaç almıştı. Annesi de elini tutmuştu.

Ama Elodie artık tek başınaydı. Ve tek yapmak istediği annesinin kucağına kıvrılıp ağlamaktı.

Neden deniyorum ki? V harfinin Victoria'nın başardığı anlamına mı geldiğini, yoksa sadece denediği anlamına mı geldiğini bilmiyordu. Victoria pekâlâ tırmanmaya başlamış ve sonra da düşüp ölmüş olabilirdi.

Elodie omzunu kucaklayarak, "Kendimi ejderhaya teslim etmeli ve bu işi bitirmeliyim," diye sızlandı. Acısı o kadar şiddetliydi ki gözyaşlarının arasından beyaz yıldızların parıltılarını görüyordu.

Bu korkutucu ama imkânsız değil, diye fısıldar gibiydi annesinin sesi kulağına. Bu onun cesaretlendirme cephaneliğinin bir parçasıydı, tıpkı her seferinde bir adım atmakla ilgili şiiri gibi. *Eğer sen yapamazsan, Elodie, kimse yapamaz.*

"Yine de ne *yapmam* gerekiyor?" Elodie dedi ki. "Omzumu kendim mi yerine oturtacağım? Sonra ne olacak? Tırmanışa yardımcı olacak işe yarar hiçbir şeyim yok. Yırtacak elbisem hızla tükeniyor ve bunun dışında elimde sadece rahibelerin örgülerime ördüğü şu aptal taç var, sanki öldüğümde en önemli şey hâlâ onu saçımda taşıyor olmakmış gibi ve-"

Oh.

Kadın modasının sadece yüzeysel bir dekorasyon olduğu asla söylenemez.

Elodie tacı tırmanmak için kullanabilirdi. Elleriyle antodite tutunmak yerine, tacı çiçeklerin üzerinden geçirebilirdi.

Yukarıdaki bacadan gelen güneş ışığına baktı. Sonra derin bir nefes aldı, üçe kadar saydı ve yerinden çıkan omzunu yuvasına geri itti, çığlık atmamak için tüm gücüyle çabaladı.

-

A□ □□□□ □□ Anlık acısı azalan Elodie, ejderhanın muhtemelen yakında ortaya çıkacağını farkında olarak ~~mağara~~ yeniden başladı. Hemen dışarı çıkması gerekiyordu.

Tacı antoditin etrafında dolamak için kullanmak şimdiye kadarki en iyi fikri olduğunu kanıtladı. Üçüncü kez aynı yolu takip eden Elodie, kaya yüzeyinde hızla ilerledi.

Yine de gökyüzünün ilk şeridini görebileceği noktaya ulaştığında, ona bakmayı ve aynı hatayı tekrar yapmayı reddetti. Bunun yerine Elodie tırmanmaya devam etti ve önündeki bir sonraki antoditten başka hiçbir şeye odaklanmadı. Mağara duvarı on beş derecelik eğimini bir süre daha sürdürdü ama sonunda tekrar dikey hale geldi. Aslında, kayanın bu kısmı diğer yöne doğru, sıfırdan eksi dereceye doğru biraz açı yapmaya başladı ve Elodie silindirik duvarların farklı bir kısmına doğru yan yan gitmek zorunda kaldı. Alet olarak tiara tırmanma yönteminde ustalaşmış olabilirdi ama bu onu bir örümcek gibi kayaya yapıştıramazdı. Ne yazık ki Elodie sadece bir insandı.

Artık inanılmaz derecede yüksekteydi. Düşerse- *Bunu düşünme.*

Leydi Bayford Elodie'nin hiçbir yere tırmanmasını istememişti ama Elodie üvey annesinin tavsiyesini dinlemediği için şimdi çok memnundu. En azından bu konuda.

Sonunda mağaranın, bacanın ana duvarlarla buluştuğu kısmına ulaştı. Lav borusu burada eğiliyordu ama Elodie daha önceki dikkatsizliğinden ders almıştı ve dik eğimi sürünerek çıkabilse de tacı metodik bir şekilde antodite asmaya devam etti. Yavaş ve istikrarlı ilerleme, dikkatsiz bir hızdan daha iyiydi. Özellikle de bu yükseklikte.

"Zedrae...der krerrai vo irru?"

Aman Tanrım. Ejderha. Buradaydı, onun altındaydı. Elodie'nin kalbi kırık kaburgalarına çarptı.

Tacı yanlışlıkla bir çiçeğin sivri ucuna çarptı ve altının zayıf bir noktası olmalı ki taç kırıldı.

Bacadan aşağı kaymaya başladı. Çaresiz kalan Elodie topuklarını kayaya saplamaya çalıştı ve yanından geçen bir antodite doğru hamle yaptı. Parmakları anthodite dolandı, bladel benzeri yapraklar yine derisini doğradı ama keskin acıya rağmen daha sıkı tutundu.

İvmesi aniden durdu ve sağ omzu neredeyse tekrar yuvasından fırlayacaktı. Kan Elodie'nin parmaklarından ve bileğinden aşağı akıyordu. Eli kaygandı, antoditi tutuşu zayıflıyordu. Bacanın bittiği ve mağara duvarlarının ana kısmının -düz aşağı- başladığı yerin kenarında sallanıyordu ve aşağıda ejderhanın gri zırhlı pullarını görebiliyordu, kayıyor ve yerde daireler çizirken o ruhu ürperten deri kazıma sesini çıkarıyordu.

"Der krerrai vo irru?" diye homurdandı. Burun deliklerinden çıkan duman Elodie'ye ulaşana kadar yukarı doğru kıvrıldı ve onu istenmeyen bir sevgili gibi kucakladı.

Ama bu onu korkutmuyordu çünkü Elodie ejderhanın ne dediğini anlamaya başlamıştı. Şimdiye kadar öğrendiği dilbilgisi kurallarını ve kelimeleri bir araya getirdiğinde, *Der krerrai vo irru? Nereye ____ bu gidiyor* gibi bir anlama geliyordu.

Bu (mağara/yol/tırmanış) nereye gidiyor? veya Bunun nereye gittiğini düşünüyorsunuz?

Tam olarak değil ama özünü biliyordu.

Ancak, tutuşu tekrar kaymaya başladı ve kendisinden memnun olma hissi dumanla birlikte dağıldı.

Topuklarını kayaya daha da gömdü, ellerinin etrafında kalan yırtık pırtık kumaşı düzeltti ve başka bir antodite tutundu.

"Nythoserrai vinirre. Visirrai se."

Elodie homurdandı. "Düşebileceğimin çok iyi farkındayım."

Ejderha şaşkınlıkla tısladı. "Khaevis Ventvis'i nasıl anlıyorsun? Dilim mi?"

Khaevis ejderha demekti. Elodie bunu ilk karşılaşmalarından, ejderhanın ona *BEN KHAEVİS'İM* diye bağırdığı zamandan hatırlıyordu. Öyleyse Khaevis Ventvis ejderha dilinin adı olmalıydı.

"Ben zeki biriyim, hatırladın mı? *Syrrif drae*, demiştin. Seni dinledim ve öğrendim."

"Iokif." Ejderha kıkırdadı, kahkahası mağaralarda deprem etkisi yarattı.

Bu bilmediği bir kelimeydi. *"Kuirr tu*

kho," dedi ejderha.

"Sana gitmek istiyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu. "Neden sadece Buraya uç ve beni şimdi ye?" Kovalamacanın eğlencesi artık azalmış olmalı.

Ancak tırtıklı kanatları omurgası boyunca katlanmış halde duruyordu. Ejderha çok büyüktü ve bu odanın içinde kanatlarını açmak için yeterli alan yoktu. *Tanrıya şükür.* Buradan canlı çıkmak için tek şansı buydu.

"Sodo niterrad ki utirre diunif ira..." Kayalar Elodie'nin etrafına düşerek Yüzünün yanından geçti ve elindeki kumaşı kesmesine rağmen tutunduğu antoditi sıktı.

Ejderha sürünerek mağaradan çıktı.

Elodie ürperdi. Söylediklerinin bir kısmını yakalamıştı, başka bir yoldan gitmekle ilgili bir şeyler. Buraya uçamayabilirdi ama kesinlikle onu yalnız bırakmayacaktı.

Uzun bir süre baca kapısına yaslandı ve ejderhanın görünüşünün az önce paramparça ettiği cesaretinin kırıntılarını topladı.

Sadece birkaç metre ileride, lav tüpü güneş ışığına ve maviye Gök açılıyordu.

yüz

ü. "Bunu yapabilirim," diye mırıldandı. Elodie tekrar Floria'yı düşündü, nasıl

Elodie düğününe katılmasaydı, çocuklarına hediyeler getirmeseydi, her hafta mektup yazmasaydı ne hissedeceğini bilemiyordu. "Bunu yapabilirim. Yapmak *zorundayım*."

Elodie kanayan elleriyle dik yokuşu yarı tırmandı, yarı süründü. bacadan. Derisindeki her yeni kesikle güneş ışığına daha da yaklaşıyordu. Çatlayan kaburgalarındaki ve burkulan ayak bileğindeki her yeni protestoyla özgürlüğe daha da yaklaşıyordu.

Bacanın ağzına yaklaşırken ter ve kir görüşünü bulanıklaştırdı. Şimdi tenini öpen güneş ışınları hiç bu kadar besleyici gelmemişti. Temiz havanın tadı hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Gökyüzü hiç bu kadar sınırsız görünmemişti. Sessiz rahatlama gözyaşları Elodie'nin kirli yüzünden aşağı süzüldü.

Floria, babası ve üvey annesi düğün bittiğine göre yakında yola çıkmaya hazır olacaklardı. Elodie'nin tek yapması gereken limana ulaşmaktı. Kafasındaki zihinsel haritaya göre, dağın en güneydoğusunda, tabana yakın bir yerde, Aurea'nın geniş tarım arazilerine giden yolların yakınında olmalıydı. Limana giden yol, Elodie'nin az önce çektiklerine kıyasla çok daha kolay olacaktı.

"Geliyorum," dedi, ailesine olduğu kadar kendine de. Elodie bir umut dalgasıyla bacanın ağzından atladı, ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

Ama aniden, dağ bir giyotin tarafından kesilmiş gibi, yer önünden kayarak düştü. Elodie çığlık attı, uçuşuma yuvarlanmadan sadece birkaç adım önce kendini yakaladı.

Nabızı kulaklarında atıyordu. Bir kayaya yapıştı ve kenarından baktı.

Kafasındaki haritanın güneydoğu tarafında olduğu konusunda haklıydı ama topolojiyi yanlış hesaplamıştı. Ejderhanın mağaralarının tümünün yeraltında olduğuna inanan Elodie, dışarı çıktığında deniz seviyesine yakın olacağını varsaymıştı.

Ama bunun yerine, mağaralar dağın karnına doğru incelikle kıvrılmış olmalıydı, çünkü dar bir zirvenin tepesinde, vadiye atıldığı zamankinden bile daha yüksekte tükürülmüştü.

Ve gidecek hiçbir yer yoktu.

ELODIE

□□□□□□□□, □□□ □□□□□□□□ Aurea'nın bu görünüşü büyüleyiciydi. Saray, dağın koynuna yerleştirilmiş değerli bir broş gibi güneş ışığında parlıyordu. Gümüş armut bahçeleri, sangberry çitleri ve aurum buğdayı ovayı yeşil ve altından oluşan canlı bir yamalı bohça gibi kaplıyordu. Dalgalı bulutlar mavi gökyüzünü sanki ustalıkla çizilmiş gibi kaplıyordu.

bir ressamın fırçasıyla.

Liman oradaydı, gemiler pırıl pırıl, serulean suların üzerindeki rıhtımlarda nazikçe sallanıyordu. Gemilerin çoğu yakın ve uzak ülkelere satılmak üzere hasatla yüklü olacaktı; bu gemiler sonunda Aurea'ya zenginlikle yüklü olarak döneceklerdi. Elodie geldiğinde orada olmayan sarı-mavi çizgili bayraklar taşıyan küçük bir gemi grubu vardı. Bir *de Deomelas* vardı, turuncu Inophean sancağı buradan bile görülebilecek kadar parlaktı, rüzgârda dalgalanıyordu.

Ailesinin gemisini bu kadar uzakta ve bu aldatıcı güzellikteki krallığın fonunda görmek Elodie'nin çılgılık atmasına neden oldu. "Sizi ruhsuz piçler! Bana ve daha önce gelen tüm diğer kadınlara yaptıklarınızı bilerek geceleri nasıl uyuyorsunuz?" Sesi Khaevis Dağı'nın mor-gri zirvelerinde ve vadilerinde yankılandı. Rüzgâr öfkesini taşıyordu.

"Bu adayı hak etmiyorsunuz. Sizin için çalışan iyi insanları hak etmiyorsunuz." Elodie uçuşunun kenarına tükürdü. "Eğer bir ejderha olsaydım, senin sefil, kötü kazanılmış kaleni yakardım."

Saraya dik dik bakarken göğsü kabardı ve onun bir demirhanedeki altın külçesi gibi kayaların içinde eridiğini hayal etti. Eğer bu dağdan çıkmayı başarabilirse

kraliyet ailesine yaptıklarının bedelini ödetmenin bir yolunu bulacaktı. Sekiz yüzyıllık fedakârlıklar. Sekiz asırlık kayıp hayatlar.

Ama önce Elodie'nin hayatta kalması gerekiyordu. Kendini uçurumun kenarından ve öfkenin kılıcının ucundan geri çekti. Ovaya, ailesine ve sonra da gemilerine ulaşmak zorundaydı.

Mağaralara geri dönemezdi, bu da geriye tek bir seçenek bırakıyordu: dik kaya yüzeyinde bir buçuk ayak genişliğinde bir çıkıntı. Elodie bu çıkıntının nereye gittiğini ya da dağın yamacındaki kavisin etrafında son bulup bulmadığını göremiyordu.

Çıkıntının başlangıcının üzerinde oyulmuş bir V vardı.

Elodie nefes verdi. "Teşekkür ederim Victoria." Bu hiç şüphesiz ki Git.

Bir çıkıntı olarak nitelendirilemez. Daha çok kayalardan oluşan bir çıkıntı gibiydi.

diğer taraflar düştükten sonra düşmesi gerektiğini fark etti.

Elodie yavaşça yana doğru süründü, her geçici adımda çakıl taşları sıırıyordu. Burada tutunacak bir antodit olmadığından, tamamen dağın merhametine kalmıştı. Elodie'nin yapabileceği tek şey kendini kayaya olabildiğince yaklaştırmak ve çıkıntının altından kaymaması için dua etmekte.

Khaevis Dağı'nın kavisini boyunca döndükçe yol daha da daralmaya başladı. Kumaştaki bir kıvrım gibi, dağın yamacının bu kısmı güneşi engelliyor ve bunun yerine çorbamsı bir sisi barındırıyordu. Elodie sıcaklıktaki ani düşüş ve elbisesinin kalan ince tabakasına sızan ıslak sis nedeniyle titredi. Kısa bir an için ejderha mağaralarının buharlı sıcaklığını özledi.

Elodie önünü bir kol uzunluğundan fazla göremiyordu, bu yüzden her adımına ağırlığını vermeden önce ayak parmağını hafifçe önüne vurmak zorunda kaldı.

*Önce sol ayak, sonra sağ
ayak. Korkacak bir şey yok,
felaket yok.*

Sesi titriyordu ama devam etti. Sağ

ayak, sol ayak,

Yerden geçin,

*Ve çok geçmeden
Güvendesiniz.*

Ama sonra, Elodie sisin derinliklerindeyken, şiddetli bir rüzgâr çıktı. Bunu bir diğeri izledi. Kayalar yukarıdan küçük bir heyelanla yuvarlandı ve o da aşağı yuvarlanmamak için kendini uçurumun kenarına attı.

Ne haltlar oluyordu?

Bir gümbürtü daha duyuldu. Rüzgârın böyle yankılanmasına neden olan şey, dağın bu tarafının şekli miydi -bir kadehin içi gibi-? Boru orgu mağarasının kırlangıçların şarkısını güçlendirmesi gibi mi?

Bir sonraki fırtına gök gürültüsü gibi geldi. Havanın itme gücüyle sis dalgalar halinde yuvarlandı. Sonra bir gök gürültüsü daha, ve bir tane daha, daha yakın-

Ejderha ortaya çıktığında Elodie çığlık attı, tırtıklı kanatları dövülmüş uzun kılıçlardan oluşan devasa paneller gibiydi. Ona doğru hamle yaptı ve Elodie eğildi, pençeleri az önce bulunduğu yerin iki yanına çarptı.

Ayağını bastığı yerdeki kayalığın hâlâ var olup olmadığını artık kontrol edemeden çıkıntı boyunca ilerledi. Artık sahip olduğu tek şey Victoria'nın onu yoldan çıkarmayacağına olan inancıydı.

"Seni yakalayacağım prenses," diye homurdandı ejderha. "Daha öncekiler gibi." "Ben sadece birçoğundan biri değilim! Benim adım Elodie!" diye bağırdı. "Ve diğer prenseslerin de isimleri vardı. Beatrice! Amira! Charlene! Fatima! Audrey! Rashmi! Yoojin!" Güvenli Mağara duvarına kazınmış tüm isimleri bağırdı. "Onları hatırlayacaksınız! Onlara saygı duyacaksınız!"

Ejderha güldü. Muhtemelen tekrar saldırmadan önce yeniden toparlanmak için sisin içine çekilmişti. "Sonunda adını öğrendim. Elodieeeeeee. Kulağa çok lezzetli geliyorsun."

Adının tadını çıkarışından, ana yemekten önce bir meze gibi ağızda yuvarlayışından ürperdi.

Sisin içinden tekrar fırladı, menekşe rengi gözleri kısılmış ve burun delikleri açılmıştı. Dağın yamacına doğru hücum ederken Elodie kendini hazırladı, sonra şiddetle rotasını tersine çevirdi ve kuyruğunu kayalara doğru savurarak onu yere düşürdü.

Merdu! Elodie sıçrayarak yoldan çekildi ve granitten büyüyen cılız bir ağaca tutundu.

Yine de ağaç onun ağırlığını taşıyamadı ve çıkıntıya doğru eğilmeye başladı.

"Lütfen hayır..." Elodie ağaçtan sarkmış, yüzünü dağın dik yamacına dönmüştü. "Korkutucu ama imkânsız değil, korkutucu ama imkânsız değil," diye umutsuzca sayıklıyor, ellerini tehlikeli ağacın ince gövdesine koyarken ağılıyordu.

"Dakhi krerriv demerra se irrai?" diye hırladı ejderha. "Ne kadar ileri gitmene izin vereceğimi sanıyordun?" Aşağıdaki sisten yukarı doğru yükseldi. "Artık oyun yok!" Bir alev bulutu saldı.

Elodie kendini yukarı çekerken dallar ateşe takıldı. Elbisesi de alevler içinde kaldı ve kendini tekrar çıkıntıya attı ve alevleri söndürmek için kendini kayaya bastırdı. Küçük ağaç son bir alev patlamasıyla patladı, sonra da dağın yamacına tutunmaktan vazgeçti. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ağacın yok oluşunu izledi; bir saniye daha yavaş olsaydı o da onunla birlikte gidecekti.

Hayır, yapamazdı. Ejderha onu yakalayıp pençeleriyle ezebilirdi. Ya da çenelerinde.

Uçurumun kenarındaki çıkıntı artık sadece birkaç santim genişliğindeydi. On inç. Hayır, sekiz...

Ama ejderhanın ateşi bir an için sisi yok etmişti ve kayalıkta bir delik gördü. Bir başka küçük, cehennem gibi boşluk. Yine de tek umudu buydu.

Elodie kolunu yarığın içine soktu. Ejderha pençelerini uzatarak ona doğru atladı. Ejderha granite çarptığında Elodie kendini çatlağın içine doğru çekti, pençelerinin olduğu yerde kaya tozu bulutları patlıyordu. dağın yamacını parçaladı.

"Nyerru evoro. Kaçış yok, zedrae."

Ne olursa olsun, çatlağın derinliklerine doğru kıvrıldı. Çatlak genişlemeye başladı ve Elodie artık kayanın içinde sıkıca sıkışmış değildi. Yarık, güneş ışığının içeri süzüldüğü tepeye kadar uzanıyordu. Elodie biraz daha sıkıştı ve yarık en geniş noktasında yaklaşık altı fit genişliğinde ve otuz fit kadar derinliğinde uzun ve ince bir alana açıldı.

"Tanrıya şükür," diye nefes aldı Elodie.

Cesedin arkası çoğunlukla gölgede kalmıştı. Ama güneş ışığı hafifçe kaydı ve gözüne bir metal parıltısı çarptı.

Kısmen erimiş bir taş ve ona kaynaşmış yanmış ama inkar edilemez kızıl saç telleri.

Üstünde, kayaya oyulmuş:

GÜVENLİ DEĞİL

~V

"*Maldí-seù*," diye yemin etti Elodie.

Arkasında ejderha hırladı. "O prensesin de bir kovalamacaya öncülük ettiğini duydum."

Duymuş *muydu*? diye düşündü Elodie. Demek ki Victoria'yı takip eden *bu* ejderha değildi. Başka kaç ejderha vardı ve ne zaman ve neden gittiler ya da yok oldular?

"Ama o *zedrae* korkunçtu!" dedi. "*Nitrerra santaif vor kir ni*. Senin için daha büyük umutlarım var."

Elodie arkasına döndü. Ejderhanın gözü deliğin tüm açıklığını kaplamıştı, bu yüzden görebildiği tek şey altınla kesilmiş kötücül menekşeydi.

"Seni kalpsiz canavar!" Elodie bir avuç taş topladı ve ejderhanın gözüne doğru fırlatmaya başladı. Keskin taşlar temas ettiğinde ejderha kükredi ve başını sallayarak Elodie'nin dağın yamacına tutunduğu hapisanesini salladı.

Ama taş atmaya devam etti, çünkü artık kaybedecek neyi vardı ki? Ölmek üzereydi. Bu canavar için sadece bir karınca olduğunu biliyordu ama karıncalar bile ısırabilirdi ve o da savaşıyor ölecekti. "Neden prensesleri hemen yemiyorsun ve onları acı çekmekten kurtarmıyorsun? Neden bizimle talihsiz bir av gibi oynamak zorundasın?"

"Çünkü sen talihsiz bir avsın," diye tersledi ejderha, sesi alev almak üzere olan odun üzerindeki kıvılcımlar gibiydi.

"Ben Inophe'li Elodie Bayford ve Tanrı'nın unuttuğu Aurea'nın prensesiyim. Ben-"

"Çok yorucusun." Ejderha burun deliklerinden sarı bir duman çıkardı. Duman boğazı doldurdu ve Elodie dumanın keskinliğiyle öksürdü. Boğazının arkasını yaktı ve diline çürük yumurta tadı verdi. Gözleri yaşardı ve görüşü kaymaya başlarken kötü ayak bileğinin üzerinde tökezledi.

"Kuirr. Nykuarrad etia."

"Peki ya dışarı çıkmazsam?" Elodie kaşınan ve şişen gözlerini ovuşturarak sordu. "Beni burada çürümeye mi bırakacaksın?" Victoria'nın tacını işaret etti. "Yoksa beni de onun gibi bu delikte yakarak mı öldüreceksiniz?"

Ejderha tıslar gibi bir ses çıkardı, sanki jilet gibi dişlerinin arasından hava emiyormuş gibiydi. "Yakılarak öldürülmedi. Ve bana başka seçenek bırakmadığın sürece seni ateşle öldürmeyeceğim. *Vis kir vis. Sanae kir res.* Anladığımı sanmıştım."

Hayat için hayat. Ateşe karşılık kan. Bunu söyleyip duruyordu. Elodie artık kelimeleri biliyordu ama bu ifadenin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordu.

Ama ejderhanın onu öldürmek yerine yemek istediğini ima ediyordu. Belki de onun kanına *ihtiyacı* vardı.

Ne için?

Menekşe göz yarığın ağzında tekrar parladı. "Bir korkak ya da *kuirr* gibi ölebilir ve kaderini cesaretle karşılayabilirsin."

Elodie bir avuç dolusu taş daha topladı ve fırlattı.

Ejderha sarsıntıyla geri çekildi ve böğürdü. *"KUIRR. NYKUARRAD ETIA."*

"Asla!" Elodie bağırdı. "Asla dışarı çıkmayacağım. Teslim olup size kanımı vermektense burada kızarmayı tercih ederim!"

Kükredi, burun deliklerinden sarı dumanlar çıkıyordu. Elodie hayatının gözlerinin önünde paramparça olmasını bekledi. Ona ninni söyleyerek uyutan annesinin anısı. Flor'un doğum anısı. Inophe'nin kurak ama güzel arazisinde at sürmenin anısı. Labirentler ve gülümsemeler, denizcilerin dilleri ve kahkaha getiren hikâyeler, Floria'yla yıldızlardan yeni takımyıldızlar oluşturarak geçirdiği geceler.

Ama anıların patlaması gelmedi. Ne de ejderha ateşi.

Onun yerine canavar tısladı. "*Bu da ne?*"

Ve sonra, açıklanamaz bir şekilde, kanat çırpışları ve ejderhanın geri çekilişı. *Az önce ne oldu?*

Belki de bu bir numaraydı. Elodie'yi tehlikenin yanına koşturmak için bir girişim.

ejderhanın gerçekten kaçıp kaçmadığını görmek için. Sonra kafası yarıktan çıkarken onu yakalayacaktı.

"*Syrrif,*" dedi Elodie. "Ama yeterince zeki değil."

Olduğu yerde kaldı ve ejderhanın dönüşünü dinledi.

Ama dışarısı sessizdi. Daha uzun süre bekledi ama hiçbir şey duymadı. Ejderha mağaralarının içinde gizlenmiş olabilirdi ama havada sessiz olmasının imkânı yoktu. Kanatları her gürültülü kanat çırpışında bunu duyuruyordu.

"Henüz ölmedim," dedi Elodie, buna pek inanmamıştı.

Bir şey ejderhanın dikkatini dağıtmıştı. Ama ne olduğu onun için önemli değildi. Tek bilmesi gereken biraz daha zamanı olduğuydu. Hayatta kaldığı her an, hayatta kalmak için bir şans daha demektir.

Yine de burada yapacak bir şey yoktu. Elodie Victoria'nın tacına bakamadı, içi boşaltılmış umut ışığına bakamadı.

Ama Elodie meşgul olmak zorundaydı. Donmamak için hareket etmeye devam etmeliydi. Bir şeyler yapmalıydı ki Victoria'nın tacının içinde kendi korkunç geleceğini düşünmesin.

Böylece Elodie bulabildiği en sivri taşı aldı ve ejderhanın söylediği yeni kelimeleri duvarlara kazımaya ve olası çevirileri düşünmeye başladı. Söylediklerinin bir kısmını anlayabilmesi onu şaşırtmıştı; onunla iletişim kuran ilk prenses, sadece bir yemek olmayan ilk kişi o olmalıydı.

Dilinin bir kısmını öğrendiği için, bu ejderhanın Aurea'da her zaman tek olmadığını keşfetmişti bile. Bu da diğer prensesin Güvenli Mağara'dan hatırladıklarını doğruluyordu; bu ejderhanın eskiden bir ailesi vardı. Belki de bu gerçek önemliydi... bir şekilde. Elodie henüz *nasıl olduğundan* emin değildi. Ama Khaevis Ventvis hakkında daha fazla şey öğrenmek sadece ona yardımcı olabilirdi. Ve gelecekteki prenseslere de.

Ejderhanın dilinin kulağa nasıl geldiğini gerçekten düşünmek için yerleşti. Sert sessiz harfler ve uğursuz r'ler... Bu onun ilk

izlenim. Ama çok fazla r harfi vardı ve Elodie bunların ejderhanın kullandığı her fiilde mevcut olduğunu fark etti. *Kuirr*. "Dışarı çık." *Nykuarrad etia*. "Bir daha sormayacağım," burada fiil *nykuarrad'dı*.

"Haklıyım. Fiiller özneye göre çekimlenir," diye mırıldandı Elodie kendi kendine, denizcilerin dilinde fiillerin sonlarının da nasıl değiştiğini hatırlayarak. Denizcilerin dilinde "içmek" fiili "içiyorum" (*bébu*) ve "içiyorsun" (*bébuz*) şeklinde farklıydı; bu da "içiyoruz" (*bébinos*) veya "içiyorlar" (*bébum*) fiillerinden farklıydı. Ejderhanın dili de benzer kuralları takip ediyor gibi görünüyordu.

Elodie hem ejderhanın az önce söylediklerinden hem de önceki karşılaşmalarından hatırlayabildiği daha fazla cümleyi inceledi.

Her şeyi yazıya döktükten ve ejderhanın dilini elinden geldiğince çözdükten sonra, Elodie'nin dağdan nasıl çıkacağına dair yeni bir fikri yoktu. *Nyerru evoro*. Belki de ejderha kaçış olmadığını söylerken yalan söylememişti.

Elodie gözlerini ovuşturdu. Çalışırken yakıcı gazın son etkileri de geçip gitmişti. Victoria'nın tacına döndü.

Elodie kaşlarını çattı ve yaklaştı.

Yerde kana bulanmış bir V harfi vardı. Duvarın dibinde bir metre sağda başka bir V harfi ve bir kan damlasına yol açtı, sonra sıçrayan kan ve V'lerden oluşan bir iz haline geldi ta ki-

"Oh," diye nefesi kesildi Elodie'nin.

Yarığın en uzak köşesi tamamen eski kanla kaplıydı, büyük bir su birikintisi halindeydi. Elodie daha önce fark etmemişti çünkü gölge içindeydi ve ejderhanın yakıcı dumanı yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı.

Elodie içeri adımını attı ve anında Victoria'nın yerde bir kan gölü içinde yattığını gördü, kollarından biri ejderha tarafından koparılmıştı.

"Seni seviyorum Lizaveta. Seni seviyorum Anna," diye fısıldadı Victoria. "Yakında sana katılacağım."

VICTORIA

□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□

D□□□□ □□□□□ □□□□□ hayal ettiğimden daha fazla, sanki kaslarım
kemiklerimden parça parça soyuluyor, ruhum

Bir kaşıkla iliğimi. Zihnim sürüklenmeye başlıyor, acıdan uzaklaşmak istiyor. Sanki sonuma hazırlanıyormuş gibi, başlangıca, umutlarımıza ve hayallerimize dönüyor. Ailemin hala sağlam olduğu zamanlara. Her şey ters gitmeden önce.

Aurea Adası'na varışımızı dün gibi hatırlıyorum; annem, babam, Kral Josef ve Kraliçe Carlotta; kız kardeşlerim Lizaveta ve Anna; ve erkek kardeşimiz Josef II. Asıl evimiz Talis, felaket depremler ve istilalar nedeniyle yok olmuştu, bu yüzden halkımız için yeni bir toprak arayışına girdik. Dört yıl boyunca yelken açtık ve sürgünümüz sırasında nüfusumuzun yarısından fazlasını kaybettik. Bir keresinde veba yüzünden, bir diğesinde ise düşman bir hükümet yüzünden. Sadece tuz madenleri ve tuzlu sudan oluşan bir ada ve en güçlü vatandaşlarımızın çoğunu ısıran, sokan ve enfekte eden hastalıklı böceklerle dolu bir orman vardı. Bazen insanlarımız sadece devam edemeyecek kadar bitkin düştükleri için öldüler.

Parçalanmış gemimiz Aurea kıyılarına demir attığında göğsümüzde kabaran sevinç ve rahatlamayı hâlâ hissedebiliyorum. Burası dünyanın geri kalanından izole edilmiş ve henüz insanların yaşamadığı bereketli bir topraktı. Volkanik toprak bereketliydi ve gümüş armutlar, şifalı sangberries ve daha önce hiç tatmadığımız tahıllarla dolup taşıyordu - lezzet ve besin açısından zengin, karaya çıktıktan sonraki haftalar içinde zayıf sağlığımızı geri kazanabilirdi. Aurea aradığımız kurtuluştu.

Tek sorun Aurea'nın tamamen ıssız olmamasıydı. Tek dağında bölgeci bir ejderha yaşıyordu ve cennetine izinsiz girmemizden hoşlanmıyordu.

Ama, ah! Ne kadar da kalmak istiyorduk! Dünyanın geri kalanının bize neler sunabileceğini görmüştük ve bunlar hiçbir şeydi. Halkımızın yeniden başlayabileceği tek yer burasıydı. Peşinden gidecek enerjiye sahip olduğumuz tek yer. Eskiden Talis'in, dört yıl boyunca da hiçbir ülkenin vatandaşları bir daha başka bir gemiye ayak basmayı reddetti.

Bu yüzden babam ejderhayı yok etmeleri için şövalyelerimizi gönderdi. Canavar bin yıldan daha eskiydi. Tek bir düşmanı öldürmek çok zor olmamalıydı.

Yine de okları menzile bile girmeden tüm askerleri yaktı. Pençeleriyle onları ikiye böldü ve gevşek, zırhlı bedenlerini duvarlara savurdu. Bazılarını bütün olarak yuttu. Geri kalanları ise, görmemiz için dağın dibine çarpık metal, kül ve kemik yığınları halinde yığıldı.

Sonra halkımızın kurduğu geçici çadırlara öfkeyle baktı ve hepsini yakmaya niyetlendi.

Kraliyet konutunda -sıradan vatandaşlarınsından sadece biraz daha sağlam bir çadır- annem Lizaveta, Anna ve küçük kardeşimizle korku içinde toplanmıştı. Babam halkını hayal kırıklığına uğrattığı için ağlıyordu.

Ama kaderimizin bu olduğuna inanmıyordum. Ailemin yalvarmalarına rağmen çadırdan dışarı fırladım ve ejderhaya "Tövbe ediyoruz ve bunu telafi etmek istiyoruz!" diye bağırdım.

Canavar bana doğru kükredi ama havada durdu, iğrenç kanatları uçtu ama artık saldırmıyordu. "Telafi mi?" diye alay etti. Aksanı belirgindi ve birden tek başıma dışarı çıkıp dilimi anlayabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi fark ettim.

"Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ejderha menekşe rengi gözlerini kıstı. "Askerlerinizin kanını içtim ve bu yüzden onların bildiği her şeyi biliyorum."

Büyük gücü ve zekâsı karşısında titredim. Sıradan bir hayvan değildi.

Ama ne kadar cesaretim varsa topladım, çünkü halkımın tek umudu bendim. Ailemin geri kalanı, haklı olarak, arkamdaki çadırda sinmişti.

Ben.

"Şövalyelerimizin bildiği her şeyi biliyorsanız," dedim, "o zaman şunu anlarsınız

Tek istediğimiz burada barış içinde yaşamak."

Ejderha şakasızca güldü, burun deliklerinden dumanlar yükseliyordu. "*Beni* öldürmeleri için savaşçılar göndererek ne kadar tuhaf bir barış tanımına sahipsin."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve önünde secdeye kapandım. "Majesteleri, bizi affedin. Dört yıldır denizde evsiz kaldık. Kaybettiklerimizden dolayı yorgun düştük ve çaresizlik içinde size karşı verdiğimiz kararda hata yaptık. Lütfen, nasıl telafi edebileceğimizi söyleyin. Size verebileceğimiz her şey sizindir. Tek isteğimiz burada çatışmadan bir arada yaşamak."

Ejderha üzerimde geziniyordu. "Bir şey var mı?" diye sordu, sesi yaklaşan bir fırtına gibiydi.

Bunu bozmaktan korktuğum için secde ettiğim yerden kalkmaya cesaret edemedim. "Elimden gelen her şeyi yaparım Majesteleri."

Derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı; sürüngen dilinin çıkardığı ses, zincir zırh üzerinde kayan bir kılıç gibiydi. "Kraliyet kanı," dedi. "*Senin* kanın."

Sarsılarak doğruldum. "Yani... içmek mi istiyorsun?" Kalp atışlarım Damarlarıma hücum etti, bu canavarın arzuladığı şeyi taşıyan damarlarıma.

Ejderha daha alçaktan uçtu. Sanki beni kokluyormuş gibi tekrar içine çekti. O kadar yakındı ki, ben de kokusunu alabiliyordum - keskin kükürt ve acı duman, deri ve ölümün demir tadı.

"İçki istemiyorum, *Zedrae*. Seni yemek istiyorum. İnime gönderdiğin adamlar lezzetliydi. Ama sen, senin kanın tatlı bir zarafet ve güç şarkısı söylüyor."

"Hayır!" Anna, on iki yaşındaki kız kardeşim, çığlık attı. Sığınağımızın korumasından dışarı koştu ve ondan sadece iki yaş büyük olan Lizaveta da peşinden geldi. Kollarını koruyucu bir şekilde bana doladılar.

"Ah, daha fazla koku aldığımı biliyordum." Ejderha yere indi ve Talis'te yaşadığımız depremlere benzer şekilde altımızdaki zemini korkunç bir şekilde salladı. Kız kardeşlerime daha sıkı sarıldım.

"Üçünüzü de alacağım," dedi ejderha ancak sürüngen gülümsemesi olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle; dişlerini göstererek, bir hileden ve bir

ağzının köşelerini yukarı kaldırarak pazarlık eder. "Ve bundan sonraki her yıl, kraliyet kanından üç tane daha alacağım."

Anna yüzünü yanıma gömdü. Ama Lizaveta ejderhaya ters ters baktı ve şöyle dedi: "Eğer üçümüzü yersen, gelecek yıl nasıl üç tane daha üreteceğiz? Kraliyet ağaçta yetişmiyor."

"Burada huzur içinde yaşamak istiyorsan onları bulacaksın," diye hırladı ve kendi sözlerimi bir tehdit gibi bana geri fırlattı. "Pazarlık budur. Burada, adada kalabilir ve hasadını yapabilirsin. Ama ben de benimkini alacağım. *Vis kir vis.*"

"Başka bir yolu yok mu?" Sesim daha önce hiç olmadığı kadar kısık bir şekilde sordum.

Ejderha burun deliklerinden alevler saçarak, "Bir şey teklif ettiğini iddia ettin," diye çıktı. "Kararınızı vermek için üç ay doğumu vaktiniz var. Üçüncü gece, eğer üç prenses inime teslim edilmezse, anlaşmayı geçersiz sayacağım ve hepinizi yok edeceğim."

Kanatlarını çırttı ve havaya yükseldi. Sonra, tüm çadırları yerinden oynatan son bir kükremeye, gemilerimizden herhangi birinin denizde hiç gitmediği kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı.

-

"Ölmek için □□□'□ □□□□," diye bağırdı Lizaveta, yıkılmış evimize geri koşarken. Anna ejderhanın son uyarısıyla yere yığılmıştı ve ben onu kollarımda taşıyordum.

"Ölmeyeceksiniz," diye ilan etti kral biz içerideki eşiği geçerken. "Bu lanetli adadan derhal ayrılacağız."

"Baba, hayır," dedim. "Halkımızı tekrar sürgüne gönderemeyiz. Neredeyse hiç ruhları kalmadı. Eğer gidersek, yok olacaklar. Bu bizim tarihimizin sonu olur."

"Kızlarımı bir canavara yedirmeyeceğim!"

"Ben de kız kardeşlerimi bir tanesine yedirmem," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde. Vücudumun her parçası titriyordu ama bir çıkış yolu bulmanın bana bağlı olduğunu biliyordum. Kral, ölmekte olan bir halk için yıllarca mücadele etmekten ipliksi bir kumaş gibi yıpranmıştı,

Gidecek hiçbir yer yokken onlara önderlik etmek. Kraliçe tatlı ve nazikti ama karşılaştığımız şeylere karşı yardım edemeyecek kadar çekingendi.

Ama ben talihsizlikten doğmuştum. Ergenlik dönemim kızgın denizler ve dost olmayan topraklarla, açlık ve hastalıkla geçti. Umutsuzluğun eşiğinde yaşarken bir kadın oldum, ancak liderliğin, yağı azalsa ve fitili çok kısa olsa bile umudun titreyen fenerini tutmak anlamına geldiğini öğrendim. Böyle bir sorumluluk ve görevi ciddiyetle yerine getirdim. Krallığımızdan geriye kalanları kurtarabilecek biri varsa o da bendim.

"Şövalyelerimiz ejderhaya yeterince yaklaşamadıkları için başarısız oldular," dedim. "Ama eğer bizi inine götüreceklerse, o zaman onların başaramadığını biz başarma şansına sahip olacağız."

Anna inledi. "Nasıl kılıç kullanacağımı bilmiyorum."

"Silahımız daha küçük ve daha akıllı olacak," dedim saçlarını okşayarak. "Tıpkı senin gibi."

"Bir hançer mi?" "Zehir," dedim.

"Benim zehirli olduğumu mu düşünüyorsun?" Anna tekrar ağlamaya başladı.

Korkuma rağmen -belki de bu yüzden- güldüm. "Hayır, şeftali, sen asla zehirli olamazsın. Kötü benzetmemi bağışlayın. Ben sadece ejderhanın beklemediği bir şekilde saldıracağımızı kastetmiştim. Kanımızı vermek yerine, eczacımızın hazırlayabileceği en güçlü, en ölümcül içkiyle onun sulama deliğini dolduracağız. Ve sonra halkımız bu adada kök salmakta özgür olacak, gelecek yüzyıllar boyunca barış ve refah içinde yaşayacak."

-

A□ □□□ □□□□ üçüncü gece kasvetli gökyüzüne tırmandığında, kraliçe ve küçük kardeşimiz evde kaldılar, ama kral ve şövalyeleri Lizaveta, Anna ve bana ejderhanın ininin ağzına kadar eşlik ettiler. Ejderhaya uysal bir kurban gibi görünmek zorunda olduğumuz için yanımıza sadece elbiselerimizin kıvrımlarına ve pelerinlerimizin ceplerine saklayabileceğimiz kadar su ve küçük erzak almıştık. Zehri boynumdaki

kristal bir şışede, mücevher kolye ucu kılığında taşıyordum. Taslaktan tek bir damla

Gemilerimizdeki bir düzine fareyi öldürebilecek güçteydim; yanımda taşıdığım şey, zehri içtikten sonra bir saat içinde bir düzine ejderhayı öldürmeye yeterdi.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi kral üçümüzü kucaklarken. "Hâlâ uçabiliriz."

"Hayır, yapamayız," dedi Lizaveta. "Victoria haklı. Halkımızın bir geleceğe sahip olmasının tek yolu bu."

"O bizi güvende tutacak," diye ciyakladı Anna, küçük kafasını babamızın sakalına yaslamıştı.

"Evet, yapacağım," dedim, yalan olmamasını umarak. Boğazımdaki şişeye dokundum. "Hayatta kalacağız."

Kral hepimizi öptü ve vedalaşmayı reddetti, ben de öyle, çünkü ertesi gece kız kardeşlerimle birlikte ona dönmek niyetindeydim.

Mağaralara yaya olarak, gözcülerimizin keşfettiği bir yoldan girdik; şövalyelerin ejderhanın inine girmek için kullanmayı planladıkları, ancak hiçbir zaman fırsat bulamadıkları bir yol. Lizaveta, Anna ve ben birer fener taşıyorduk ama yine de zorlu tünellerde dikkatle ilerledik. Yanlış bir adım atarsak ejderhayı varışımızdan çok çabuk haberdar edebilirdik. Ben ejderhayı zehirlerken Lizaveta ve Anna'nın kalabileceği güvenli bir kamp yeri bulmak istiyordum.

"*Kosor, zedrae. Oniserrai dymerrif ferkorrikh.*" Ejderhanın sesi mağaralarda yankılandı.

Lizaveta ve Anna çığlık attılar.

"Göster kendini," dedim kız kardeşlerimi arkamdan iterken. Kendi egemenliğinde saklanabileceğimizi düşünmekle ne kadar da safmışım.

Güldü. "İstediğim zaman kendimi göstereceğim. Şimdilik, sanırım size alanımı keşfetmeniz için zaman vereceğim."

"Bunu neden yapasın ki?" Anna sordu.

"Korkuyla yoğrulmuş kanın tadını seviyorum," dedi.

Lizaveta huffed. "Yani sen sadece yemeğiyle oynayan dev bir kedisin." "*Ed, zedrae...*"

Bunu korkunç bir sessizlik izledi. Ve sonra aniden, solumuzdaki tünelden, gözlerimizi ve ciğerlerimizi yakan, yakıcı sarı gaz bulutları yükselirken yüksek sesli, tıslayan bir vınlama duyduk. Çığlık atarak mağaraların derinliklerine doğru koştuk.

ellerimizi ve dizlerimizi yararak, fenerlerimizi parçalayarak ve yeraltının derinliklerine doğru körlemesine uçarak.

Ardından sefil günler geldi. Onları anlatmaya dayanamıyorum. Tek söyleyeceğim kararlarımın kız kardeşlerimin ölümüne yol açtığı; ruhlarını ağır kalbimde taşıyorum ve her atışta dehşetlerini ve acılarını hissediyorum.

Ondan sonra, hâlâ hayatta olduğum için kendimden nefret ettim. Yine de ejderhayı öldürüp hayatta kalamazsam, sadece Anna ve Lizaveta'yı değil, gelecek daha birçok prensesi de mahvedeceğimi biliyordum.

Bu yüzden ejderhayı zehirlemeye yeniden karar verdim, bir yandan da gelecek için elimden geldiğince çok ipucu bıraktım, belki başarısız olurum ama başkalarının bir çıkış yolu bulmasına yardımcı olabilirim diye.

Ancak ejderhanın su kaynağını zehirlemek için yaptığım ilk planın imkânsız olduğu ortaya çıktı. Yeraltında hiç kuyu bulamadım ve eğer yeraltında başka çeşmeler ya da nehirler varsa bile, bunlar gizli ve korunaklıydı ve nerede olduklarını bilmiyordum.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. Zehri kendim içtim ve imrenilen kanım ejderhanın sonunu getirecek.

Canavar kolumu çoktan aldı. Buraya çekildim çünkü bir an için cesaretim kırıldı ve bu çatlağın derinliklerine daldım. Ama değerli kanımı ve zamanımı kaybediyorum ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yakında tekrar dışarı çıkacak ve kendimi -ve lekeli kanımın geri kalanını- kızgın canavara teslim edeceğim.

Eylemlerimin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Kibrim yüzünden, gelecekte çok daha fazla canın feda edilmesini gerektirecek bir pazarlık yaptım. Ejderhaya her yıl daha fazla kraliyet kurbanı sağlamak için, kral ve kraliçe her hasatta bebek prensi üç kez evlendirmek, sonra da karılarını kötü canavara atmak zorunda kalacaklar.

Ama tekrar yapmak zorunda kalsaydım, yine de ejderha ile pazarlık yapardım. Çünkü monarşinin görevi, bütünün ihtiyaçlarını azınlığın ihtiyaçlarının üstünde tutmaktır. Ve ben de öyle yaptım.

Umarım planım işe yarar. Umarım ejderha kanımı ve etimi tüketir. Eğer öyle olursa, sadece bir saat içinde halkım kurtulmuş olacak.

Ancak başarısız olursam... gelecek nesillerin Aurea'yı korumak için ölmek zorunda kalacakları için üzgünüm. Ama öyle bile olsa, onlar

Asil bir geleneğin parçası oldukları için gurur duyuyorlar ve hayatları boşa gitmeyecek. Kız kardeşlerimin hayatı ve *benim* hayatım boşuna verilmedi.

Vis kir vis.

Fedakârlığımızla gurur duyuyorum.

ELODIE

E... A Victoria'nın kan lekelerine taş atıyor. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Ben asıl bir kurban mıyım? Seni kendini beğenmiş, kibirli ronyon!" Elodie daha fazla taş kaptı ve V'nin kanlı itirafına fırlattı. "Seni iltihaplı vebalı yara! Seni kibirli, kendini beğenmiş sersem! Seni... Seni kötü kaltak!"

Topuklarının üzerinde döndü ve Victoria'nın kan lekesine daha büyük bir taş fırlattı.

Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki öfkesi hayal kırıklığına dönüşene kadar.

Elodie yere çöktü ve dizlerinin etrafında kıvrıldı.

"Sen benim kahramanımdın," dedi. "Tutunduğum umut feneriydin... Ama şimdi aslında bir kötü adam olduğun ortaya çıktı. Bu konuda nasıl hissetmem gerekiyor?"

Sonra daha da çöktü. Çünkü bir yanı Victoria'nın ne demek istediğini anlamıştı. Ne de olsa Elodie halkının refahını sağlamak için kendini feda etmeyi kabul etmişti. Bir ejderhaya kurban edilmeyi kabul etmemişti ama Victoria da sekiz yüz yıl boyunca gelecek prensesleri mahkûm etmeyi beklememişti.

Aslında, Victoria'nın hatırladığına göre, asıl pazarlık sadece prensesler için değil, tüm imparatorluk kanları için yapılmıştı. Bu da kadınları kurban etme kararını Aurean kraliyet ailesinin verdiği anlamına geliyordu. Victoria ve kız kardeşlerinin ölümünden sonra sadece erkek çocukları *olduğu* için, üç *presesten* oluşan bir hasat töreni, kendi çocuklarını tekrar ölüme mahkum etmek zorunda kalmamak için uygun bir "gelenektir".

Elodie'nin midesi kalktı ve Victoria'nın kanına ve tacına bakmaya dayanamayarak arkasını dönmek zorunda kaldı.

Bunun yerine, Elodie ayağa kalktı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Kaçmak için planlar yapmaya çalıştı ama nafileydi. Uçurumun kenarındaki sırt burada sona eriyordu. İleri gitmek yoktu, sadece geri dönmek vardı. Ve ejderhanın inine dönmeye hiç niyeti yoktu.

Elodie volta atarken bir kulağı dışarıdaydı, canavarın kanatlarını ya da dumanlı nefes alışını dinliyordu. Ama sanki medeniyetten uzakta, Khaevis Dağı'nda tek başınaymış gibi sessizdi.

"Bu krallık kesinlikle uygarlıktan çok uzak," diye mırıldandı Elodie. Sadece öfke ve problem çözme görevi karnındaki panik ve umutsuzluğu bastırıyordu. Öfkesini ya da mantığını bir kenara bırakırsa, saf korku kusacaktı ki bu durumda hiçbir işe yaramayacak ve ejderhaya teslim olacaktı.

Elodie bir kaya yığınının tekme atarak onları yarığın ağzından dışarı fırlattı. Hiçliğe doğru uçtular ve sonunda dağın yamacının çok daha aşağısındaki bir şeye çarpana kadar dümdüz aşağıya düştüler. Çarpmanın gürültüsü -parçalanan kayalar- zayıf ve uzaktaydı.

Elodie, vücudu parçalara ayrılmadan önce işte bu kadar uzağa düşecekti.

Bir an için gözlerini kapattı. *Belki de bunu bitirmenin en iyi yolu budur. Ejderhaya istediğini vermeyi reddediyorum. Ama eğer ölümüm kaçınılmaz bir sonuçsa, belki de bu sonucun nasıl olacağını ben seçmeliyim.*

Uzun bir düşüş olacaktı, dehşetin onu ağzına kadar doldurması için bolca zaman vardı. Elodie, ejderhanın onun inatçılığından bıkip ceza olarak onu kızartmaya karar vermesini bu mağarada beklemenin daha iyi olacağını düşündü.

Parmak uçlarına basarak sığınağın girişine doğru ilerledi. Ejderha yakındaysa, dışarıda tekmelediği taşlara tepki vermiş olmalıydı. Yarığın ağzında duraklayan ve hiçbir şey duymayan Elodie başını dışarı çıkarmaya cesaret etti.

Dışarıda gerçekten hiçbir şey yoktu. Her ne sebeple olursa olsun, ejderha onu terk etmişti.

Ama bunu neden yapsın ki? Elodie'yi köşeye sıkıştırmıştı. Kovalamaca sona ermişti. Daha acil bir şey dikkatini dağıtmadıkça gitmeyecekti.

Sonra duydu. Sesler, ejderhanın dilinde değil, kendi dilindeydi.

Rüzgâr yön değiştirerek sisi geçici olarak dağıttı. Elodie uzakta, dağın aşına olmadığı gölgeli bir bölümünde bir avuç meşale gördü. Bir dizi kırık sırt tarafından korunuyorlardı, sanki alan eskiden yatay lav tüpleriymiş gibi, ancak tavan ve yanların parçaları zamanla düşmüştü. Bu sayede yukarıdan gelecek bir ejderha saldırısından korunuyorlardı ama yine de ejderha tarafından Elodie'nin güvencesi dışındaki bir noktadan görülebilirlerdi.

Mağaralara giden farklı bir yol mu? Şimdi V'nin söylediklerinin bir kısmını hatırladı.

Victoria ve kız kardeşlerinin ejderhanın inine nasıl girdiklerini itiraf etti. Elodie'nin yaptığı gibi içeri atılmamışlardı, ki bu da asıl prensesler görev için gönüllü olduklarından anlamlıydı. Aksine, yiyecek, su ve zehirle donatılmışlar ve mağaralara yürüyerek girmişlerdi.

Aşağıda, esintiyle uçuşan bir bayrak vardı. Kıpırmızı ve altın rengi değil, Inophe'nin rengi olan turuncuydu.

"Baba?" Elodie fısıldadı.

Onun güvenine nasıl ihanet ettiğini hatırlayınca kalbi sıkıştı. Ama aynı zamanda, onu gördüğünde nabızı hızlandı. Aurea yolculuğunda onlara eşlik eden altı denizciyle birlikte onu kurtarmaya geliyordu. Karmaşık duygular içindeydi ama bir tanesi hepsine hükmediyordu: umut.

"Alo? Beni duyabiliyor musun?" diye bağırdı. "Ben buradayım!" Cevap vermediler; sis onun bağırıışlarını bütünüyle yuttu.

"*Bocê pudum me ovir?*" diye bağırdı, denizcilerin çokdilli dilini deneyerek. "*Púr favor me ajjúdum!*"

Ama hangi dilde bağırırsa bağırırsın onu duyamadılar. Geri dönmek zorunda kaldı.

Elodie tereddüt etti. Bir yanı babasını bir daha asla görmek istemiyordu. Neden böyle bir evliliği kabul etmişti? Ve daha sonra bile, onu vadiye atma rezaletine neden itiraz etmemiști?

Ama kafasındaki soruları şiddetle silkeledi. Bunlarla daha sonra, güvende olduğu zaman ilgilenebilirdi. Ama şu anda en önemli şey, babasının ona yardım etmeye gelecek olmasıydı ve o geldiğinde orada olması gerekiyordu.

Özellikle de ejderha onları çoktan görmüşse. Labirentte yollarını kesecekti... Lord Bayford ve adamlarının neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Elodie korkuluktan dışarı fırladı.

Geldiği yoldan geri dönmek neredeyse imkânsızdı ama dönmek zorundaydı. Victoria'nın yarığından çıktı ve dar çıkıntı boyunca ilerlemeye başladı.

Elodie'nin Inophean kurtarma ekibiyle buluşmak için acele etmesi gerekiyordu ama aynı zamanda dağın yamacından aşağı düşmemek için yavaşlaması da gerekiyordu.

Her adımda, kırılğan çıkıntı ayaklarının altında parçalanma tehlikesi geçiriyordu. Kayalar uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. Ağacın kayalıktan çıktığı yerde, diğer tarafa ulaşmak için ince, kırık çıkıntı boyunca yanlamasına zıplaması gerekiyordu.

Elodie bir ayağını diğerinin önüne atarken nefesini tuttu, yaralı bir yengeç gibi her seferinde sadece birkaç santim ilerledi.

Arada sırada omzunun üzerinden babasının adamlarının ilerleyişini kontrol ediyordu. Hâlâ tepedeki sırtın sığınağı altındaydılar ve hava saldırısından korunuyorlardı. Şimdilik.

Elodie yoluna devam etti ve yavaşça ejderhanın mağaralarına doğru ilerledi. Sis görüşünü örtüyordu. Kaçırıldığı tutamaklardan çıkan çakıl ve toz yüzüne çarpıyor ve gözlerini yakıyordu. Tehlikede olan şeyi, babasıyla yeniden bir araya gelmeyi çok fazla düşünmemeye çalıştı. Ya da ejderha ilk önce onları yakalarsa ne olacağını.

Aşağıdaki kurtarma ekibinin ipleri çözdüğünü fark ettiğinde, antodit mağarasındaki bacanın ağzından kısa bir mesafe uzaktaydı. Takip ettikleri eski lav tüpünün çöktüğü bir noktaya ulaşmışlardı, ancak aşağıda mağaralara açılan bir açıklık var gibi görünüyordu.

Elodie kafasındaki labirent haritasını hızlıca kontrol etti. Kurtarma ekibi ejderhanın labirentine güneybatı tarafından girecekti, haritanın iyi belgelenmemiş bir kısmıydı bu. Lav tüpü Victoria ve kız kardeşlerinin mağaralara girmek için kullandıkları yol olabilirdi ama haritalarda bir çıkış yolu olarak çizilmediğine göre, Elodie'nin denediği diğer tünellerden bazıları gibi Victoria'nın zamanından kısa bir süre sonra çökmüş olmalıydı. Muhtemelen orada hayatta kalmak için iplerle tırmanılması gereken dik duvarlar dışında işe yarar bir şey yoktu.

Inophean denizcilerinin halatları *vardı*. Ancak mağaralara girdikleri anda ejderhanın bölgesinde, saldırıya açık bir halde olacaktı.

O da öyle olurdu. Ama en azından yeraltındaki araziye biliyordu. Ve ejderha onun hâlâ uçurumun kenarında sıkışıp kaldığını düşündüğünden, onu burada aramayacaktı. Tüm dikkati babam ve adamlarının üzerinde olacaktı.

Yakında orada olacağım baba, diye düşündü Elodie onlara son bir kez bakarken. Sonra olabildiğince hızlı koştu ve antodit mağarasına geri indi.

ALEXANDRA

Alexandra Inopheanlar tünelden aşağı inerken, kaygan oluktan kayalara doğru kaymaktan kurtulmanın yolu ipleriydi

Aşağıda. Artık bir izci ve denizciydi ama mantar toplamayı seven bir ailede büyümüşü ve Khaevis Dağı'nın nemli, gölgeli yamaçları toplamak için en iyi yerlerdi. Ejderha Aurea halkını hiçbir zaman tehdit etmedi ve aslında halk canavarı hiç görmedi. Çünkü ejderha yıllık prenses kanı haraçlarını aldıktan sonra yılın geri kalanında dağın derinliklerine çekilirdi. Orada ne yaptığını kimse bilmiyordu ama Aurealılar onu rahatsız etmediği sürece o da Aurealıları rahat bırakıyordu.

Ama şimdi, Alexandra uzun zamandır konuşulmayan bu geleneği bozmuştu. Kızının korkusuzluğu saflığından kaynaklanıyordu ama Cora'nın kalbi doğru yerdeydi. Bu da Alexandra'nın kendi kalbini sorgulamasına yol açtı - Cora'ya şefkat gösteren prensesin bir canavara yem olmasına nasıl izin verebilirdi? Her yıl masum genç kadınlar canavar için öldürülüyordu. Alexandra gibi kadınlar büyüyebilirdi ama prensesler asla büyüyemezdi.

Böylece Alexandra, ailesinin haberi olmadan, Elodie'nin hâlâ hayatta olma ihtimali olduğuna inanırsa ve onu kurtarmayı denemek isterse, Lord Bayford'a dağlarda rehberlik etmeyi teklif etmişti. Kızını Aurealılara verdiği için pişmanlık duyan Bayford hemen kabul etmişti.

Alexandra'nın yarım düzine Inophean denizciye rehberlik ederek ejderhanın ininin derinliklerine doğru bir tünelden aşağı inmesinin nedeni de buydu. Yaptığı şey pervasızcaydı, çünkü Elodie'yi çıkarmayı başarırlarsa ejderha çok ama çok kızacaktı. Ama Alexandra artık boş boş oturamazdı.

Kendi kızı konuşacak kadar cesur olduğunda, adaletsizlik karşısında gözlerini kapatıp hiçbir şey olmamış gibi davranmak yerine bir şeyler yapmaya çalıştığında.

Adamlar halatlarını bağladılar ve teker teker aşağı kaydılar. Tünel dikey olarak uzanıyordu, kenarları kaygan ve pürüzsüzdü. Camsı taş kesintiye uğratan tek şey sarı mantar lekeleriydi. Burası Alexandra'nın annesinin en sevdiği mantar toplama yerlerinden biriydi. Alexandra ilk kez bir koşum takımına bindirilip tüylü limon şapkalı mantarları toplamak için tünele indirildiği zamanı hâlâ hatırlıyordu. Dokuz yaşındaydı, Cora'nın yaşındaydı.

İplerden en son inen Lord Bayford oldu. Aşağıya ulaştığında, Alexandra'ya güvenli bir şekilde indiğini belirtmek için birkaç kez ipi çekti.

Yine de Alexandra'nın gidebileceği yer burasıydı. Onun gücü bu dolambaçlı dağ yollarında ilerlemekteydi, kurtarma görevlerinde ve ejderhalarla savaşmakta değil. Burada, iplerin tepesinde Inophean'ların Prenses Elodie'yi almasını bekleyecekti. Gün batımına kadar dönmezlerse -ya da kendisi tehlikeye girerse- kaçacaktı. Lord Bayford'un onlara rehberlik etmesine izin vermesinin tek koşulu buydu. Kendi ailesini parçaladıktan sonra başka bir ailenin parçalanmasına neden olamayacağını söylemişti.

Alexandra tünelde sessizce, "Yolunuz açık olsun," dedi, sözlerinin onlara ulaşmaya yeteceğini biliyordu.

Sonra bir kaya çıkıntısının altına yerleşerek onların sağ salim dönmesi için dua etti ve burada yaptıklarının Aurean halkının başına açabileceği her şey için onlardan af diledi.

ELODIE

ЕДГБЉЃ, КЅАДЃБ □□□□ Antodit mağara duvarlarını olabildiğince dikkatli bir şekilde, parçalanmış elleri, zayıf ayak bileği ve genel yorgunluğu

Ya düşüşün şiddetiyle ya da ejderhaya geri döndüğünü haber vermesiyle yol vermek ve onu gürültüyle aşağıdaki ölümüne fırlatmakla tehdit ediyordu. Keskin çiçeklerden korunmak için elbisesinin başka bir parçasını ellerine ve ayaklarına sarmak zorunda kaldı ve kumaşın içinden bile geçen yaprakların acısı neredeyse en az yarım düzine kez tutuşunu kaybetmesine neden oldu. Sonunda mağaranın zeminine indiğinde, parmakları ve ayak tabanları sert, işe yaramaz pençelere dönüşmüş ve etraflarına sarılan kumaş kanla lekelenmişti.

Keşke yanında biraz ateşböceği olsaydı, ama ilk seferinde kırlangıcı antodit mağarasına kadar takip etmek için acele ederken hiç getirmemişti. Bu yüzden yoluna devam etmeden önce yaralarının pıhtılaştığından ve yeniden açılmayacağından emin olması gerekiyordu. Eğer kanaması varsa, ejderhanın koku almasına neden olabilirdi. Elodie kumaşı sayısız küçük kesiğin üzerine bastırarak fazla kanı temizledi ve cildini yaraları kapatmak için acele etmeye teşvik etti.

İstedikinden çok daha uzun sürdü. Ancak artık kanamadığından emin olduğunda babasına ve adamlarına doğru ilerlemeye başladı. Ejderhayı doğrudan onlara götürmesinin kimseye bir yararı olmazdı.

Eğer ejderha onları çoktan bulmadıysa.

Elodie aceleyle kırlangıçların müzik mağarasından geçip labirente geri döndü. Buradan labirente kadar olan kıvrımları ve dönüşleri hafızasına kazımişti.

Güvenli Mağara, ama babamın girdiği tünellere giden yolları hiç kullanmamıştı. Floria'nın labirent çözdüğü ve yarattığı onca yıl için Tanrı'ya şükürler olsun.

Sonu çökmüş geçitlerle biten birkaç dönüş yaptı ama Güvenli Mağara haritasını kafasında canlandırabiliyordu ve alternatif yollar bulmak için labirentte nasıl geri gideceğini biliyordu. Kısa süre sonra Elodie yine labirentin derinliklerindeydi ve babasının adamlarını duyabilecek kadar yakındı. Anlayabildiği kadarıyla, içinde bulundukları mağaraların üstünden geçen bir dizi alçak tavanlı tünelde sürünüyordu. Arada sırada, gözenekli lav kayasında aşağıdaki odalara bakmasını sağlayan küçük delikler vardı. Yine de onları henüz göremiyordu, bu yüzden hâlâ kısa bir mesafe uzakta olmalıydı.

Denizciler çok yüksek sesle konuşuyor, sesleri labirentin içinde ejderha için parlak kırmızı bayraklar gibi yankılanıyordu.

Susun, sizi aptallar! Elodie onlara bağlamak istedi. Ama tabii ki yapamazdı, yoksa canavarı kendi konumu hakkında da uyarırdı.

"Bu nedir?" diye sordu denizcilerden biri. Sesi kabaydı; *Deomelas* mürettebatının en güçlüsü olan Anto'nun aksanını tanıdı.

"Erimiş bir kalkan ve miğfere benziyor," diye cevap verdi bir başkası, sesindeki titreme Elodie'nin bulunduğu yerden, birkaç oda öteden bile hissediliyordu. Gaumiot'nun, Elodie'nin en sevdiği denizcinin sesine benziyordu. "Buraya gelen ilk adamlar biz değiliz. Belki de ejderhayı avlıyorlardı."

"Ne tür bir embesil böyle bir şey yapar?" Anto sordu.

"Ejderha kanıyla ilgili efsaneler var," dedi sesi diğerlerinden daha kalın olan Jordú.

"Kertenkelemi bir canavara mı dönüştürecek?" Gaumiot, bu müstehcen şakanın sinirlerini bozduğunu düşünerek irkildi.

"Mitolojik saçmalıklar," dedi babam. "Ve sesinizi alçaltın. Ejderhanın burada olduğumuzu bilmesini istemeyiz."

Hem Elodie hem de Inopheanlar ilerleme kaydetti. Kısa süre sonra onların üzerindeki tünele ulaştı ve kayadaki birkaç iğne deliği arasından onları görebildi. Denizciler zırhlarını beceriksizce giymişlerdi; gemide hareket etmelerini sağlayan bol giysilere alışkındılar. Şimdi ise

zincir zırhlar ve metal plakalar içindeydi. Zırhı nereden almışlardı? Aurean şövalyelerinden mi çalmışlardı?

Ama Elodie babasına fısıldayamadan olabilecek en kötü sesi duydu: derinin kayaya sürtünmesi.

"DEV ADERRUT?"

Aman Tanrım. Ejderha!

Denizcilerin mağarasına o kadar hızlı daldı ki, hareketleri koyu renkli pullardan ve alev izlerinden oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Gaumiot çığlık bile atamadan onu kaptı. Gaumiot'nun zırhı parçalanırken metal gıcırdadı, buna aynı anda hem ıslak ve yumuşak hem de sert ve kaskatı olan etin yırtılması ve kemiğin kırılmasının mide bulandırıcı sesi eşlik etti.

Elodie dehşet içinde baş üstü tünelinin uzak duvarına doğru geri çekildi. Gaumiot saatlerce Floria'ya sulara yaşadığı maceraları anlatmıştı. Leydi Bayford'un ilk deniz tutması nöbetleri sırasında onunla ilgilenmişti.

Ve şimdi o gitmişti.

"Kaçın, Teğmen Ravella!" Babam geldikleri mağaraya doğru bağırdı.

Kraliyet elçisi onları buraya mı getirdi?

Ama Elodie'nin bu gerçek üzerinde duracak zamanı yoktu. Onun altında Lord Bayford ve diğer beş denizci kılıçlarını çekmişti. Bu küçük keşif gezisinden çok daha kötülerini atlatmış olan vahşi, kadim bir canavara karşı yarım düzine insandılar. Elodie dizlerini göğsüne çekip yüzünü gömmek ve her şey bitene kadar kulaklarını balmumuyla doldurmak istedi.

Ama gözlerini babasından ayıramıyordu. Denizciler onu korudular, vahşi bir savaş çıığı atıp ejderhanın farklı yerlerine saldırırken onu arkalarına ittiler. Biri sağ kanadına saldırdı. Diğer göğsüne. Biri kuyruğuna ve bir diğeri, Anto, doğrudan kafasına.

Sıradaki ölecek kişi oydu. Anto kılıcını kaldırdığında ejderha bir ateş püskürdü. Kılıç anında yanan derisinde eridi ve alevler saçlarını ve yüzünü yerken, kızgın zırhı gövdesine ve bacaklarına yapıştığında çığlık attı.

Hayır! Hayır! Tanrım, Anto.

Ejderhanın kuyruğu kendisine en yakın denizcilere çarparak onları mağara duvarına savurdu. Zırhları çeliğin taş üzerindeki korkunç çınlamasıyla yere çarptı ve yere düşerken vücutları buruştu.

"Bu Elodie için!" diye bağırdı ejderhanın göğsündeki denizci. Canavarın kalbine saplamak için kılıcını kaldırdı. Ama ejderha kafasını aşağı doğru salladı, ağzı açıktı, dişlerini gösteriyordu. Denizcinin kemiklerini sanki sadece bir dalmış gibi kırdı. Sonra onu tükürdü, sürüngen dili sanki kraliyet kanından başka bir şeyin tadına dayanamıyormuş gibi titriyordu.

Elodie kustu, kusmuğunu zar zor tutabildi.

Babam kılıcını salladı ve ileri doğru bir adım attı.

Hayır, geri çekilin! Elodie haykırmak istedi. Ama ejderhanın dikkatini saklandığı yere çekmeye cesaret edemedi.

Tüm bu kargaşa içinde, son denizci Jordú bir şekilde ejderhanın sırtına tırmanmayı başarmıştı. Ejderhaya bir bıçak sapladı ve yaradan koyu menekşe rengi kan sızmaya başladığında ejderha haykırdı. Jordú kendini ejderhanın omurgasına yasladı ve sanki gençlik pınarıymış gibi kanı kucaklamaya başladı.

"Ignoramus!" Ejderha hırladı. Sürüngen vücudunu savurdu ve Jordú havaya sıçradı. Ejderha, tırtıklı kanatlarından birinin tepesi onu yakalamak için bekleyecek şekilde yer değiştirdi.

Kanat Jordú'ya saplandı, keskin ucu kafatasının arkasını delip geçti ve birkaç saniye önce ejderhanın kanını açgözlülükle içmiş olan ağızdan dışarı çıktı. Onu sırtından salladı, bedeni bir bez bebek gibi mağaranın zeminine çarptı.

Elodie katliam karşısında şoktan uyuşmuş bir halde sadece bakabiliyordu. Ve geriye kalan tek kişi babamdı.

Ejderha saldırmaya hazırlandı. Ama sonra sıçramanın ortasında durdu, çoktan onun üzerine doğru yaylandı ve sustu.

"Erru nilas. Dakh novsif. Nykovenirra zi veru manirru se fe nyta."

"Ne dedin sen?" Babam ejderhanın konuşabilmesinin şaşkınlığı içinde hareketsiz kaldı.

"O senin kanından. Ne kadar büyüleyici. Kendi yavrusunu satacak türden bir canavarla hiç karşılaşmamıştım."

"İyi bir sebebim vardı!" Babam açıklamaya çalışırken kılıcının kolu düştü. "Halkım içindi. Düşündüm ki..."

Öfke ve dehşet Elodie'nin midesini bulandırdı. Gözyaşlarını ısırdı ve yavaşça tünelden çıkmaya başladı.

"*Dakarr re. Audirru onne vokha dikorrai.* Söyle ona. Konuştuğun her kelimeyi duyuyor."

"Yakınında mı?"

"Kokusunu alabiliyorum. Bizi izliyor. *Seni* izliyor."

Elodie dondu kaldı. Korku bir salyangozun izi gibi omurgasından aşağı süzülüyordu. "Hâlâ hayatta mı?" Babası ağladı.

"Elodie? Elodie!"

Cevap vermedi. Bunu ona nasıl yapabilmmişti? Neden buradaydı ki?

"Elly, aşkım, bilmiyordum! Halkımızı yüzlerce kez kurtarmaya yetecek bir servet teklif ettiler. Ve ben ejderhanın sadece bir efsane, bir metafor olduğunu sanıyordum! Aurea gizlilikle örtülüdür. Törene kadar ejderhanın gerçek olduğunu bilmiyordum, yemin ederim!"

Elodie gözlerini sıkıca kapadı ve kaçan gözyaşını silmedi. Derinlerde bir yerde, babasının biraz aptal olduğunu her zaman biliyordu, ama bir insanın en sevdikleri için yaptığı gibi, bunu isteyerek görmezden gelmişti.

Babasının kötü kararlarıyla uğraşmak zorunda kalan her zaman annesi ve sonra da Elodie'nin kendisi olmuştu. Bu yüzden annesi kiracıları ziyarete her zaman babasıyla birlikte giderdi; babasının yol açtığı sorunları ya da karışıklıkları gidermek içindi bu. Elodie, babasının kocalarıyla nasıl neşeli bir şekilde sohbet ettiğini, onlara gülümsemeler, bir sürü söz ve güven verici sırt sıvazlamaları getirdiğini hatırlıyordu. Ama eşleri mutfaklara götüren ve ailelerin karşılaştığı gerçek sorunları çözen anneydi: ekmeği bozan kurtlar, tavukları yiyen çakallar, doyurulması gereken çok fazla boğaz ve asla yeterli yiyecek ya da su olmaması. Dükalıktaki herkesi ve sahip oldukları kaynakları bilen Elodie'nin annesi, düşünceli bir şekilde döllenmiş yumurta karşılığında komşunun kıyafetlerini tamir etme takasını ayarlar ya da en küçük iki çocuğun tahıl karşılığında farklı bir kiracının değirmeninde gönüllü olarak çalışmasını önerirdi.

Annesi öldükten sonra, Elodie bu rolü üstlendi. Ama o sadece Annesinin bıraktığı yerden devam etti, kasıtlı olarak babasının neden orada olmadığını sorgulamadı.

işı yapan oydu. İşler bu şekilde bölünmüştü; bir balığı ağaca sokabilecek olan oydu ve hayatını kurtarmak için onu fiziksel olarak ikna edecek olan da oydu.

Ama bu şimdi ona musallat olmuştu. Babası onu Prens Henry'ye kötü niyetle satmamış olabilirdi ama bunu iyice düşünmemişti.

"Dakarr re kuirre. Ona dışarı çıkmasını söyle." "Her neredeyse, Elodie, pes etme."

"DAKARR RE KUIRRE!" Ejderha Baba'yı yerden kaptı. Kılıcını bir pulun altından sapladı ve ejderha kükreyerek onu sarstı. Menekşe rengi kana bulanmış kılıcı takırdayarak yere düştü.

Elodie ses çıkarmamak için elini ağzına kapattı. Ona karşı öfkeliydi. Öfkenin de ötesinde. Ama onun incinmesini istemiyordu. Bunu asla ama asla istemezdi.

Ejderha babasını havada tutarken, yüzü onu yukarıdan izlediği tüneldeki küçük deliklere yakındı. Kırmızı çerçeveli gözleri onunkilerle buluştu.

Beni affediyor musun? diye sorar gibiydiler, gözyaşlarıyla sırlanmışlardı. Bir an bile kıpırdamadı.

Sonra başını salladı. Aptal bir adam olabilirdi ama onu elinden geldiğince sevmişti. Kız da onu seviyordu, tüm hatalarına rağmen. Bu mağaralarda olması, hayatı için umutsuzca mücadele etmesi onun suçuydu.

Ama şimdi kendi ölümüyle yüzleşiyordu ve onu sevgisi olmadan sonuna gönderemezdi. Ona, söyleyemediği her şeyle dolu hüznü bir öpücük kondurdu.

"Gemi hâlâ limanda, sizi bekliyor!" Babam bağırdı, bulunduğu yerden yukarıya değil de aşağıya doğru bağırdığından emin oldu. "Elodie, eğer beni duyabiliyorsan, koş! Bu mağaralara girip çıkmanın başka bir yolu daha var, senin için ipler bıraktık-"

"NY!" diye kükredi ejderha, mağarayı duman ve ateşle doldurarak.

Baba! diye çığlık attı.

Ama dışarıda sessizdi. Ejderhanın inine onu kurtarmak için gelmişti ve onun ölümünün hiçbir şey ifade etmemesine izin vermeyecekti.

Ejderha onu canlı canlı kavururken ılık attı. Dehşetinin ve acısının keskinliğı Elodie'nin kalbine bir bıçak gibi saplandı ve kemiklerinde yankılandı. Tünelin zeminine yığıldı; yüzü ve elleri, içinden ateş ve dumandan başka bir şey gremediğı iğne deliğı gibi deliklere bastırılmıştı.

Ama kaya magma gibi ısındı ve derisinde kabarmaya başlayan yanıklara bakarak nefesi kesilerek geri çekildi. Burada kalamazdı. Babası onun için kendini feda etmişti. Kamalıydı ve hemen gitmeliydi.

Seni seviyorum, Peder.

Babam ve denizcilerin mağaralara girdiğı yere doğru tünelde elleri ve dizleri üzerinde olabildiğince hızlı sürünürken Elodie'nin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Çok geçmeden tünel daha uzun bir şekilde açıldı, sonra aniden sona erdi ve Inophean'ların geldiğı uzun dikey olukla kesişti. Halatlar hâlâ orada sallanıyordu ve halatların aşinalığı -bir gün önce gemide bir tanesine tırmanmıştı- Elodie'ye ihtiyacı olan güveni vermişti.

Oluktan karşıya sıçradı ve halata tutundu. Ayakları kayanın pürüzsüz, ıslak yüzeyinde kaydı ama parmakları ipin sert kollarına dolandı ve omuzlarını yuvalarında sarsarak tutundu ama neyse ki tekrar dışarı çıkmadı.

Yukarıda biri onu yukarı ekebilseydi daha kolay olurdu. Ama eğer plan buysa bile, babam Teğmen Ravella'ya uçması için bağırdığından beri Elodie artık yalnızdı. Paraşütün duvarları ayaklarıyla tutunamayacağı kadar kaygan olduğu için, Elodie saf kol gücünü kullanarak tırmanmak zorundaydı.

Bir elini diğेरinin üzerine koydu, sonra tekrar ve tekrar. Gençliğinde ağaçlara tırmanarak geçirdiğı onca zamandan hiç bu kadar memnun olmamıştı.

"Kho zedrae!"

Ejderha diğेर mağaralardan onun altındaki odaya doğru fırladı. "Baban beni kızdırdı ve sabrım tükeniyor!" Kanaldan kalın bir sülfürik sarı duman bulutu yükseldi.

Elodie'nin gözlerini ve boğazını yaktı. ksrd, yakıcı gaz ciğेरlerini doldurdu, hırılıyla aldığı her nefeste binlerce iğne gibi keskinleşti.

Ama bırakmayacaktı. Şimdi değil. Üstünde azalan gün ışığını görebiliyordu. El ele, el ele-

Ejderha homurdandı. Onun peşinden dar kuyuya giremeyince, alevler ve yapışkan, yanıcı kahverengi kalıntılarını ipin üzerine fırlattı ve hepsini ateşe verdi.

Alev, bir fitil gibi sert yaprakları tüketti ve Elodie'ye doğru hızla ilerledi. Ona ulaşmadan, tutunamadan, kendini bırakmadan ve ejderhanın bekleyen çenelerine düşmeden önce sadece saniyeleri vardı.

Seni kim kurtaracak? diye sormuştu köylü kız.

"Ben kendimi kurtaracağım!" Elodie ağladı.

Son iki metreyi daha önce hiç tırmanmadığı kadar hızlı bir şekilde tırmandı. Tam alevler ipin kendi bölümüne ulaştığında, oluğun tepesindeki kayaya doğru hamle yaptı. Ellerinden biri kaydı ve çığlık attı.

Ama diğer parmakları çıkıntının etrafında kenetlendi. İlk elini tekrar yukarı salladı ve kayanın kenarına tutundu. Titreyen kollarındaki son güçle kendini yukarı çekti.

Alevler ipten arta kalanları yuttu ve ip karanlık oluktan aşağıya düştü. Yukarıda tüneyen Elodie, ipin, bir kalp atışı daha yavaş olsaydı kendi kaderi olacak olan aşağıya doğru film gibi bir yol izlemesini izledi.

"Kuirra kir ni, zedrae. Nykrerr errai sarif."

Senin için geliyorum prenses. Güvende olduğunu sanma.

ELODIE

Eğilimleri KGLAKB.babası ve denizcilerin cam ağaçlarına bağladıkları atları. Yürüyüşü düzensizdi, burkulan ayak bileği

garipti ve tüm kasları tamamen çökmenin eşiğindeydi. Ejderha dar oluktan yukarı çıkamazdı ama mağaralardan başka bir yoldan çıkması uzun sürmezdi. Elodie'nin hangi atın kendisine daha iyi hizmet edeceğine karar vermek için sadece birkaç dakikası vardı; en küçüğü olan alaca bir kısrağı çözdü ve eyerine tırmandı.

Limana gitmesi gerekiyordu. Yeraltında olduğu zamanların aksine, burada yol daha açıktı; Khaevis Dağı'nın kıvrımlarından aşağı iniyor, sarayın yanından tüm o haram altın ihtişamıyla geçiyor, sonra meyve bahçelerinden, aurum buğdayı ve arpa tarlalarından geçerek denizin tuzlu kokusuna doğru ilerliyordu. Ama yolun açık olması kolay olacağı anlamına gelmiyordu.

Sarayın yakınında Aurean şövalyeleri olacaktı. Ve peşlerinde bir ejderha. Hemen yelken açması ve denize açılırken sisin onları ejderhadan uzak tutmasını umması gerekecekti.

İhtimaller kesinlikle ona karşıydı. Ama denemek zorundaydı.

"Hya!" Elodie topuğuyla atı dürttü ve at dağdan aşağı doğru hareket etti. Güneş artık ufkun altına inmişti ve Elodie ince, yırtık elbisesinin içinde titriyordu. Sis kümeleri kuduz bir canavarın köpüğü gibi zirveye yayılıyor ve kurtlar Elodie'nin hoşuna gitmeyecek kadar yakından uluyordu.

Bir siluet yükselen ayın önünü kapatınca, morumsu gökyüzü aniden karardı. Sonra aynı hızla, sıcak turuncu ve mavi alevler gökyüzünü aydınlattı.

Khaevis Dağı'nda parlıyordu. Ejderha kükredi, öfkesi alevler tarafından taşınıyordu. *"KHO ZEDRAE!"*

Elodie atı patikadan ormana doğru çekti. Budaklı yaşlı ağaçların arasından ve sarp araziden geçtiler. Çamların ve ladinlerin altından eğildi, çam kozalaklarını kayaların üzerine saçtı. Kayaların, derelerin ve dikenli karaçalı çalılarının üzerinden atladılar. Tekrar tekrar yön değiştirirken dağın yamacına küçük çakıl çığları gönderdiler.

Ama Elodie dağın ne kadar derinliklerine giderse gitsin, ejderhanın kanatları sadece daha yüksek sesle ve daha yakından çarpıyordu.

Atın toynaklarının çok gürültülü olduğunu fark etti. Elodie dizginleri çekiştirdi ve atı aniden durdurdu. "Yardımanız için teşekkür ederim," dedi. "Ama artık tek başıma devam etmek zorundayım."

Eylerden kaydı, sonra atın sağrısına bir şaplak attı. At döndü ve mağara girişinde bağlı olan kardeşlerine katılmak için dörtnala koşarak dağa geri döndü.

Elodie dikenlerin arasından ite kaka ilerledi. Çalılar sıklaşmış ve neredeyse bazı ağaçların boyuna ulaşmış, içinde saklanabileceği iğne keskinliğinde bir siper oluşturmuştu. *Bir labirentten diğerine.*

Dikenlerin arasında kıvrıla kıvrıla daha da derine indi. Onların chartreuse çiçeklerden naftalin ve küflenmiş çorap gibi bir koku yayılıyor, bu da Elodie'nin başını döndürüyor ve midesini bulandırıyor. Ama belki de ejderhadan korunmasını da sağlayabilirdi. Çalıların keskin kokusundan kanını ayırt edemeyeceğini umuyordu.

"Akrerra audirrai kho, Elodie. Kuirr yoksa bundan sonra olacaklardan sen sorumlu olacaksın."

Beni duyabildiğini biliyorum, diye tercüme etti kendi kendine, dikenlerin arasında kımıldamadan sinerken. *Dışarı çık, yoksa bundan sonra olacakların sorumlusu sen olacaksın.*

Elodie ürperdi.

Ejderhanın gölgesi ormanın saklandığı kısmını kaplamıştı ve ejderhanın kanat çırpışları sanki gök gürültüsü gibi duyuluyordu

onun üzerinde. Daha fazla ateş gökyüzüne yayılıyor, alacakaranlığı sarı ve kırmızının şiddetli çizgilerine boyuyordu.

Tekrar kükredi ve bu sefer Elodie'nin atından indiği, dikenli barınağının hemen kuzeyindeki ağaçların arasına alevler fırlattı. Ateşin sıcaklığı sonik bir dalga gibi vurdu, sisin soğukluğunu tek ve kararlı bir darbeye yuttu. Darbenin gücü Elodie'yi dikenlerin içine itti, derisi bir düzine farklı yerden delindi. Ejderha daha önce onun kanının kokusunu alamadıysa bile, artık kanı serbestçe aktığı için yakında alabilecekti.

Dağın daha yukarısında bir at kışnedi.

"Zedrae!" Ejderha gökyüzünde döndü ve at sesine doğru dalışa geçti.

Yukarıda, atın yanında olduğumu sanıyor! Bir an için rahatladı. Ama sonra at için korktu. *Lütfen ona zarar vermeyin,* diye dua etti çalıların arasından çıkarken.

Acelesi yüzünden dikenler derisinin açıkta kaldığı her yerde uzun yaralar açtı ve yarı topallayarak, yarı koşarak yaklaşan alevlerden uzaklaştı. Ejderhanın dikkati başka yerdeyken, toprak yola geri koştu ve diğer tarafa geçti, kendisiyle saklandığı son yer arasında mümkün olduğunca fazla boşluk bıraktı.

Burada dikenli çalılardan oluşan çitler yoktu. Aslında neredeyse hiç bitki örtüsü yoktu. Ama devrilmiş ağaçlardan oluşan gerçek bir savaş alanı vardı, gövdeleri eski yıldırımlar -ya da belki ejderha saldırıları- yüzünden kömürleşmişti ve Elodie tekrar ateş alamayacak kadar yanmış olmalarını umuyordu. Devrilmiş ağaç gövdelerinin arasına daldı, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yanmış odunlardan oluşan bir çıkıntıya doğru süründü. Orada yanmış ağaç kabuğu parçalarını ufalayarak kül haline getirdi ve kanının kokusunu gizlemek için cildinin her yerine sürdü. Kül yaralarına değdikçe yüzünü buruşturdu ama enfeksiyon bugün en az endişelendiği şeydi.

Kısa bir mesafe ötede ejderha böğürdü, muhtemelen atın binicisiz bir yem olduğunu fark etmişti. İki kat geri giderek dağdan aşağıya, Elodie'nin bulunduğu yere indi. Kanatları gökyüzünde bir ritim tutturarak Khaevis Dağı'nı salladı ve kayaların arasından Elodie'nin kemiklerine kadar yankılandı.

Kendini bir topun içine kıvırdı ve gözlerini sıkıca kapattı. Ejderha her an üzerine ateş yağdırabilirdi ve onun da sonu, altında saklandığı bu ölü ağaçlar gibi olacaktı.

Üstüne çullandı, rüzgârı bir kasırga gibi savurdu. Dallar ve küçük taşlar her yere savruluyor, vücuduna saçma gibi yağıyordu. Dallar ağaçlardan koptu. Kömürleşmiş gövdelerden birkaçı yerden kalktı ve dağın yamacına çarparak şarapnel parçalarına dönüştü.

Ama sonra ejderha Elodie'nin ölü ağaçlardan oluşan sığınağını geçip dağdan aşağıya, saraya doğru fırladı ve kıvılcımlar saçarak şöyle bağırdı: *"Vorra kho tke raz. Vorra kho tke trivi. Vis kir vis, sanae kir res!"*

Kömürleşmiş ağaçlardan oluşan sığınağından dışarı bakarken Elodie'nin gözleri büyüdü.

"Pazarlıktan payımı istiyorum. Hasattan payımı istiyorum. Can için can, ateş için kan!"

Ejderha kaleye doğru ilerliyordu ve onun ötesinde çiftlikler ve köyler uzanıyordu. Elodie saklandığı yerden fırladı.

"Tanrım, neyi serbest bıraktım?"

FLORIA

Flovia usak valizini yagonun tepesine cıkarırken üzgündü. "Bu kadar erken ayrılmak zorunda mıyız?" diye sordu kimseye. özellikle.

Yakınlarda duran ve hizmetkârların eşyalarını taşımalarını adım adım denetleyen Leydi Bayford, sanki soru kendisine yöneltilmiş gibi cevap verdi. "Düğün sona erdi. Biz konuşurken baban Aurea ile olan işini bitirmek üzere. Burada bizim için hiçbir şey kalmadı."

Ama Floria gitmek için yalvardı. Altın saray bir peri masalının hayata geçmiş haliydi. Bir kont ve bir kontla dans etmiş ve sadece hayal edebileceği lezzetler yemişti: biberli Aurea koyun sütü peyniriyle tatlandırılmış tatlı hurmalar, sangberry reçelli kızarmış sülün, parşömende pişirilmiş bütün dağ sazanı ve filtrelenmiş şeker kafeslerinde minyatür gümüş armut tartları. Elodie'nin gelinliğinden esinlenen düğün pastasından bahsetmiyorum bile. Floria'nın yapmak istediği son şey bu krallığın büyüsunü geride bırakıp kuru ve sıkıcı Inophe'ye dönmekti.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik," dedi Floria. "Hayır, istemezsin," diye tersledi Leydi Bayford.

Floria ters ters baktı. "Bu yolculuk boyunca neden bu kadar kötü davrandın? Dünyadan uzak kalmaktan hoşlanmadığını biliyorum, ama sadece bir haftalığına rahatlayıp Elodie'nin düğününün tadını çıkarmasına izin veremez miydin? Ben de bu kalede olmanın tadını çıkaramaz mıydım? Eve, zor ve sıkıcı hayatımıza dönmek istemiyorum!"

Ama Floria'nın göğsü aniden kalbine saplanmış kör bir bıçak gibi sızladı. Aurea'nın ne kadar inanılmaz biri olmasına rağmen, onu istememesinin asıl nedeni

Elodie'nin onlarla geri dönmeyecek olmasıydı. O artık bir prenesti ve Floria her zaman onun kız kardeşi olarak kalacak olsa da, Elodie'nin ailesi artık Prens Henry, Kraliçe Isabelle ve Kral Rodrick'ti.

Floria *Deomelas*'a ayak bastığı ve Kaptan Croat yelken açtığı anda veda gerçek olacaktı. Düğün resepsiyonunun başından beri Elodie'yi görmemiş olsa da, Floria hâlâ Elodie'nin her an odasına gelebileceğini, Floria'nın yatmadan önce kız kardeşinin saçlarını taramasına yardım edebileceğini, birlikte siperlere çıkıp yıldızlara ya da dağın yamacındaki güzel meşale ışığına bakabileceklerini düşünebilirdi.

"Babam neden dün gece dans ettiğim o kontla evlenmemi sağlayamıyor?" dedi Floria. "Benden sadece birkaç yaş büyüktü."

"Saçmalama," dedi Leydi Bayford. "Sen hâlâ bir çocuksun."

"Değilim! Aylık dergilerime başladım."

"Yine de böyle özel meseleleri başkalarının önünde konuşmayacak kadar mantıklı değilsin." Üvey annesi sandıkları arabaya yerleştiren uşaklara sert bir bakış attı. "Ayrıca, kızlarımdan birinin daha böyle bir yerde yaşamasına izin vermeyeceğim-"

"Kızım mı?" Floria ağladı. "Sen benim annem değilsin!"

Leydi Bayford ağzı bir karış açık, ilk kez hazır bir karşılık ya da şikâyet olmaksızın duruyordu.

Floria neredeyse kötü hissediyordu. Neredeyse.

Şu anda çok fazla şey hissediyordu ve belki de bu duygu patlamasını Leydi Bayford'a yöneltmek yanlıştı ama bunu karşılayabilecek tek kişi oydu.

"Annem Elodie'nin Henry ile evlenmesinden mutlu olurdu. Ama sen... Her küçük, hayali kusuru gösterdin ve onu evliliği iptal etmesi için ikna etmeye çalıştın, etmediğinde de başın ağrıyormuş gibi yaptın ve gittin! Hiçbir gerçek anne kızının düğün resepsiyonunu terk etmez. Hiçbir gerçek anne-"

Gürleyen bir kükreme ve patlayan alevler gökyüzünü doldurdu. "*Vorra kho tke raz. Vorra kho tke trivi. Vis kir vis, sanæ kir res!*" Derin, insanlık dışı ses, duman, fırtına ve çığların birleşimi gibiydi.

Leydi Bayford kollarını Floria'ya doladı ve onu korumak için üzerine On eğildi.
u.

"Neler oluyor?" Floria çığlık atarak ona sarıldı
Üvey annem. "Bu da *ne*?"

"Ejderha," dedi Leydi Bayford, Floria'yı daha sıkı
kucaklayarak. "Ne ejderhası?"

"Elodie'nin-"

Gökyüzünden bir ateş yağmuru daha düştü. "Ben *Khaevis*'im. Şimdi
duyun beni! *Zedrae'mi* yarınki aya kadar istiyorum. Yoksa pazarlık kaybedilir
ve Aurea öder!"

Sarayın etrafında döndü, kötü kanatlarının ve pençelerinin gölgesi altın
duvarlarda keskinleşti. Ateş üfledi ve gece olması gereken yeri gündüz
kadar parlak yaptı.

Kıvılcımlar kulelerin tepelerindeki Aurean bayraklarına sıçradı ve kızıl
ve altın sancaklar alev alev yandı. Bir başka ateş püskürmesi siperlerdeki
muhafızları yerlerinden kovaladı, alevler kıyafetlerine yapıştı ve
zırhlarının içinde sıkışıp kalan kumaşı yalayarak onları yaktı, onlar
çığlık atıp acılarını dindirmek için kendilerini kiremitlere ve kale
duvarlarına doğru fırlatırken.

"BEN *KHAEVIS*'İM!" diye daha da yüksek sesle kükredi ejderha. "Yarınki
aya kadar!
Söz veriyorum!"

"Ne diyor bu?" Floria bağırdı, yüzünü Leydi Bayford'a gömerken
dehşet gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Bu ne anlama geliyor?
Elodie'yle ne ilgisi var?"

"Sh-she..."

"O ne?" Floria başını kaldırdı, gözleri çılgına dönmüştü. "Söyle bana,
lütfen. O ne?"

Gökyüzündeki alevler üvey annesinin gözlerine yansıdı, sanki
cehennem hepsini çoktan tüketmiş gibiydi. "Pazarlık... Elodie'nin hayatı
içindi."

"Ne?" Floria Leydi Bayford'un elbisesine sarıldı, gri kumaş onu dik
tutan tek şeydi.

"Aurea görüldüğü gibi bir ütopya değil," diye fısıldadı Leydi Bayford,
tüm vücudu titriyordu. "Prenseslerini canavarla besliyorlar."

"Hayır..." Floria'nın nefesi kesildi.

Leydi Bayford başını sallarken gözyaşlarına engel olamadı. Ama sonra başını kaldırıp öfkeli ejderhaya ve sandıklarıyla dolu arabaya baktı. "Eğer canavar burada Elodie'yi arıyorsa, baban başarmış demektir. Onlarla buluşmak için limana gitmeliyiz."

"Onlar mı? Yani babam Elodie'yi mi kurtardı?"

"Ejderhanın gazabını yorumlayabilmemin tek yolu bu... Ama gitmeliyiz Floria. Yarınki aydan önce *Deomelas*'ta ve buradan uzakta olmalıyız, ejderha cezasını krallıkta kalan herkesin üzerine salmadan önce."

ISABELLE

Q □□□□ | □□□□□□□□ □□□□□□□□ gökyüzü kasvetin lavanta şarhı derhanın öfkesinin turuncusuna dönüştü. Onun arkasında, Kral Rodrick oturuyordu.

deri bir koltuğun arkasında yere uzanmış, kollarını dizlerine dolamıştı, Başını bir ayı postunun altına gömmüş, bir ileri bir geri sallanıyor, usulca ağlıyordu.

"Şşş, Rodrick. Her şey yoluna girecek." Onun yanına gitti ve ayağının üstünden onu nazikçe öptü. "Her ne oluyorsa, üzülme. Henry ve ben icabına bakacağız. Söz veriyorum."

Henry odaya daldı. "Anne, gördün mü-" "Evet. Neler oldu?"

Henry iniltinin geldiği yöne baktı. "Baba?"

"Gürültü... ejderha... kötü bir olayı tetikledi," dedi Isabelle. "Kraliyet hekimi yolda."

Rodrick, canavar tehdidi her belirdiğinde panik nöbetleri geçiriyordu; Henry'nin her düşününden önceki gece ya da Rodrick'in gençken evlendiği prenseslerin anılarını ve onları ölüme sürükleyen törenleri yeniden yaşadığı kâbuslardan uyandığında. Isabelle ilk oğullarını doğurana kadar krallığın güvende olduğunu görecektik kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmıştı; bu, sekiz yüz yıl boyunca kraliyet ailesi için her zaman olduğu gibi, evliliğin tamamlanmasından dokuz ay sonra saat gibi gerçekleşti. Ancak bebek Jacob doğar doğmaz Rodrick'in inşa ettiği zihinsel kale çöktü.

Isabelle Rodrick'i huzursuzluğu için suçlamıyordu; yaşadığı travma en güçlü kralları bile yerle bir edebilirdi. Ama aynı zamanda Rodrick için yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu; ona korkularını gidermesi için zaman tanımaktan ve sakinleştirici bir iksir vermesi için doktoru çağdırmaktan başka.

Ancak yapabildiği şey krallık üzerinde hüküm sürmektir. Bu yüzden Yakup doğduğundan beri düğünlerden ve hasat törenlerinden o sorumluydu.

Daha yürümeye bile başlamadan nişanlanan ve ejderhayı beslemek için çocukluğu boyunca defalarca prenseslerle evlendirilen oğlunu düşününce kısa bir acı titremesi onu ele geçirdi. Jacob, on beş yaşına geldiğinde Aurea'yı terk etmişti çünkü onların zorunlu geleneğinin bir parçası olmaya dayanamıyordu. Bir ticaret gemisine kaçak binmiş ve Aurea ondan bir daha haber alamamıştı.

İki gün önce, bir zamanlar melek gibi olan Henry'nin Aurea'nın sorumlulukları yüzünden sertleşmesinden yakınmıştı. Ama şimdi Henry'nin kalbinin soğuk demirden yapılmış olmasının daha iyi olduğunu anlıyordu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye tekrar sordu ona.

"Aptal Bayford kızını kurtarmaya çalıştı," dedi Henry. "Askerlerimin söyleyebildiği kadarıyla başarısız oldu ama Elodie bir şekilde kaçmayı başardı. Size o kadının bela olduğunu söylemiştim. Yaşam tarzımızı altüst edeceğini biliyordum."

Isabelle *sana söylemiştim cümlesini* yuttu ve şu anda gerçekten önemli olan konuya geçti. "Elodie'yi yakalamalı ve ejderhaya teslim etmeliyiz. Öfkesini bizden ya da halkımızdan çıkarması riskini göze alamayız."

Henry sertçe başını salladı. "Ama kaçılması imkânsız bir ejderhadan kaçabilecek kadar kurnaz olduğunu kanıtlamış bir prensesi nasıl yakalamamızı öneriyorsun?"

Kraliçe düşünürken parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bu sırada kraliyet doktoru içeri girdi ve doğruca köşeye giderek Rodrick'e sinirlerini yatıştıracak ve zihnini daha bulanık, daha kaygısız bir yer haline getirecek bir iksir verdi. Keşke Isabelle de oraya gidebilseydi.

Ama yapamadı. Rodrick'le evlendiğinde, Aurea halkını korumak ve onlara bakmak için elinden geleni yapacağına dair yemin etmişti. Ve şimdi tüm ülke ona ve Henry'ye bağlıydı.

Doktor onu uykulu bir şekilde yatağına götürürken kocasının elini öptü.

Sonra tekrar oğluna döndü.

"Dağ sazanlarının en kaypağını nasıl yakalayabiliriz?" Isabelle sordu. "Elle seçilmiş yem, sıkılaştırılabilen geniş bir ağ ve sabırla," Henry söyledi.

Kraliçe Isabelle dudaklarını büzdü ama başını salladı. "Kesinlikle. O zaman yemimizi bulalım."

ALEXANDRA

Alexandra atı çivlusuna daldı.

Kocası John ve Cora, kulübeden koşarak çıktılar.
toynak sesleri. "Anne,
güvendesin!"

John aceleyle Alexandra'nın eyerden inmesine yardım etti.
"Nerelerdeydiniz? Endişeden hasta olduk!" Bakışları karısı ve turuncu-koyu gökyüzü arasında gidip geliyordu. Alexandra, John'un ona bakışından, kendisinin de en az onun kadar dehşete düşmüş görüldüğünü anladı.

"Sen iyi misin?" Cora titredi. "Ejderhayı gördüm. İnsanların yaşadığı yere asla gelmez! Neden kalenin ve köylerimizin üzerinden uçtu? Korktum ama seni bulamadım ve babam nereye gittiğini bilmiyordu ve ben düşündüm ki... Ben düşündüm ki..." Hıçkırıklara boğuldu.

Alexandra ona doğru koştu ve Cora'yı bağrına bastı. "Buradayım, tatlı bezelyem. Merak etme, ben buradayım."

"Ama neredeydin?" John tekrar sordu.

Alexandra zayıf bir sesle, "Mantar arıyorum," dedi. "Limon kapaklarının tam mevsimi."

"Khaevis Dağı'nda mı?" diye bağırdı. "Hasat törenleri sırasında, ejderhanın aktif olduğu ve kraliyet ailesi ile Aurea şövalyeleri dışında herkesin dağa çıkmasının yasak olduğu yılın bir haftasında Khaevis Dağı'nda mantar mı topluyordun?"

"Evet?"

"Alexandra, aklından ne geçiyordu?" dedi.

Ama John onu olduğu gibi kabul etmiş olsa da, Cora içgüdüsel olarak onun nerede olduğunu biliyordu. Kızı kucaklaşmalarından başını kaldırdı ve "Anne? Prenses Elodie'yi kurtardın mı?"

Cora'nın gözlerindeki umut çok fazlaydı ve Alexandra arkasını dönmek zorunda kaldı. "Bilmiyorum, tatlı bezelyem. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ama hazırladığımız çantaları al. Gitme vakti geldi."

ELODIE

ЕДГБЉЃ ККАЕЕЃЃБ □□□□□ geri dönüşler. Gece çöktüğünde ejderha ~~le~~ ortadan kaybolmuştu ve o da yavaşça aşağı doğru inmeye başladı. ~~le~~ dağ.

Ne yapacağını bilmiyordu. Babası ölmüştü. Floria ve Leydi Bayford limanda onu bekliyorlardı. Ve eğer Elodie giderse, ejderha intikam için Aurea'daki herkesi öldürebilirdi.

"Lanet olsun sana, baba." Bir taşa tekme attı ve onu toprak patikadan aşağı savurdu. Henry'yle evlenmesini o ayarlamamış olsaydı, anlaşmanın ejderha kısmını abartı olarak görüp geçiştirmeseydi, burada bu imkânsız durumda olmayacaktı.

Ama sonra ilerlerken gözyaşları dökülmeye başladı. "Lanet olsun sana, baba!" Aptalın tekiydi ama *onun* aptalıydı. Lav tüpünün iğne deliği gibi deliklerinden onu hâlâ hafızasında görebiliyordu. O aptal adama bir daha asla sarılamayacaktı.

Elodie büyük, yassı bir kayanın yanından geçti. Likenle kaplıydı ve yorgunluk üzerine çökmüştü.

Bir dakika oturayım, diye düşündü titreyen bacaklarının üzerinde yumuşak koltuğa uzanırken. Üstünde, uzun bir yaprak dökmeyen ağacın çam kozalakları üzerine su damlatıyordu ve muhtemelen yüzündeki kir ve külde izler bıraksa da, günlerdir banyo yapmaya en yakın olduğu andı ve damlacıkların tenindeki hissinin tadını çıkardı.

"Gemiye bindiğimde yapacağım ilk şey bu olacak," dedi. "Sıcak bir banyo. Aşçıdan bir kazan su ısıtmasını isteyeceğim ve sonra da

Leydi Bayford'un kulübesindeki bakır küvete buharlı su dolduracağım ve kafamla birlikte küvetin içine gömülüp törensel boyaların, mağara tozlarının, kurumuş kanın ve ölü derinin her zerresini temizleyeceğim." Elodie iç çekti. Kısa bir an için, bu kâbusun en zor kısmını atlattığına inanmak için kendine izin verdi. Güvende ve temiz olacaktı ve geri kalan günlerini kuraklığın hüküm sürdüğü Inophe'de fakir bir kız kurusu olarak mutlu bir şekilde yaşayacaktı. Bir daha asla yaldızlı bir şey görmesine gerek yoktu.

Bir trompet melodisi onu hayalinden uyandırdı. Nal sesleri aşağıdaki makaslardan geliyordu.

Bu da ne-

Meşalelerin titrek parıltısı, dolambaçlı patikadan yükselen kasvetli bir miasma gibi görünüyordu. Elodie ışığın dağın yamacına tırmanarak yaklaşmasını giderek artan bir dehşetle izledi.

Meşaleler Aurea'nın korkunç kızıl ve altın renkli sancağını aydınlattı.

Merdü! Elodie kayanın üzerinden atladı ve arkasına saklandı.

Atlar hızla geldi. Önce bayrak taşıyıcı, sonra bir dizi şövalye İmparatorluk Muhafızlarının işlemeli üniformasını giymişlerdi. Sırada Kraliçe Isabelle ve Henry vardı. Ve eyerine bağlanmış, siyah örgülü, zayıf bir kız vardı.

-

Floria!

Maiyet geçerken Elodie kayanın arkasından fırladı. Henry onu görür görmez başını çevirdi ve zalimce gülümsedi. Ama sonra hiç durmadan atını sürdü ve onlar at sırtında, Elodie de yaralı bir ayak üzerinde olduğu için, Elodie peşlerinden koşmaya başlayamadan gözden kayboldular.

Flor'u nereye götürüyorlardı? Ve onunla ne yapmayı planlıyorlardı? Elodie'nin karnında öfke ve korku çalkalanıyordu, kendisinin ejderhaya atıldığı zamankinden bile daha fazla. Bu Floria'ydı, onun küçük kız kardeşi!

Aşağıda daha fazla toynak sesi duyuldu. Elodie bu fırsatın kaçıp gitmesine izin vermeyecekti. Etrafında döndü, ayın görmesine izin verdiği kadarıyla çevresini inceledi ve neredeyse üçte ikisi büyüklüğünde, devrilmiş ağır bir dala tutundu.

Elodie kendini hazırladı. İyi bir darbeyle biniciyi yerinden edebilir, sonra da atı çalabilirdi.

Toynak sesleri yaklaştı. Düzensiz yürüyüşe bakılırsa ya at yaralıydı ya da binen kişi bu işte pek iyi değildi. Elodie kaşlarını çattı. Bütün şövalyeler atlara kendi vücutlarının bir uzantısı gibi binerdi. Peki bu bir şövalye değilse, kim olabilirdi? Başiboş bir trompetçi ya da bayrak taşıyıcı mı?

En azından onları alt etmek bir şövalyeyi alt etmekten daha kolay olurdu. Elodie dalını sabitledi ve sallamak için geri getirdi.

At virajı dönerken ay, çöl tilkisi kürküyle kaplı tanıdık gümüş bir pelerinin üzerinde parladı.

Elodie dalı düşürdü. "Lucinda?"

Leydi Bayford irkildi ve dizginleri sarsarak atı geçici bir şaşkınlığa sürükledi. "Oraya kim gidiyor?" Pelerininin altını karıştırdı ve beceriksizce kullandığı bir hançer çıkardı. Elodie ağaç dalına basit bir dokunuşla onu etkisiz hale getirebilirdi.

"Benim, Elodie," dedi, ellerini kaldırarak yavaşça yaklaşıırken. "Elodie?"

Üvey annesi gözlerini kıstı. "Sen..."

"Korkunç mu?" Elodie söyledi.

Leydi Bayford iltifatlarla arası hiç iyi olmamıştı, bu yüzden sadece başını salladı. Ama üvey annesinin kusurlarını göstermenin sırası değildi. Aslında, Leydi

Bayford, Elodie'nin şu anda görmek istediği tek kişiydi.

"Baban, o-"

"Babam öldü," dedi Elodie nazikçe.

Leydi Bayford'un yüzü buruştu ve vücudu gevşedi. Eyerden kayarken Elodie onu yakaladı.

Üvey annesi Elodie'ye sarıldı ve bu Elodie'nin günlerdir hissettiği en rahatlatıcı duyguydu, çünkü Leydi Bayford telaşlı narenciye sabunu ve kolalı gri yün kokuyordu, Elodie'nin bir zamanlar nefret ettiği ve şimdi aşinalıkları, güvenlik ve yuva duyguları için sıkı sıkıya sarıldığı şeyler.

"Üzgünüm," dedi Elodie. "Babam cesurca öldü. Sonundan önce onunla konuştum. Seni sevdiğini söylememi istedi." Aslında böyle bir şey söylememişti ama bunu şimdi söylemesi büyük bir nezaketti. Leydi Bayford'un nefesi kesildi ama sonra kendini geri çekmeden önce Elodie'nin omzuna doğru cesurca başını salladı.

"Floria..." Leydi Bayford söyledi.

"Onu gördüm. Henry'nin eyerine bağlıydı. Onu nereye götürüyorlar?"

"Mağaralara, senin yerine."

Elodie'nin midesi uçurumun dibine düştü. "Ama o bir Aurea prensesi değil. Ejderhanın istediği bu değil."

"Henry yapabilseydi Floria'yı kendisiyle evlenmeye zorlardı ama sen hâlâ hayatta olduğun için teknik olarak zaten bir karısı var. Bu yüzden Floria'yı biraz zaman kazanmak için kullanıyorlar..."

"Onlar ne yaparken?"

Leydi Bayford devam etmeden önce ürpertici bir nefes aldı. "Onlar seni ejderhaya geri vermek için avlarken. Ve sonra..." Omzunun üzerinden aşağıdaki saraya baktı. "Yarın başka bir düğün olacak. Bugün bir kadın ve ailesi geldi. Üçüncü prenses olması bekleniyor." Leydi Bayford yüzünü buruşturdu ve yan tarafını tuttu.

"Yaralanmışsın!" Elodie üvey annesinin pelerinini kaldırdı ve kumaştan sızan kanı gördü.

"Floria'yı almalarını engellemeye çalıştım. Limana gidiyorduk - baban bize orada beklememiz için talimat verdi - ama sonra Henry ve şövalyeleri gelip Floria'yı kaçırdılar." Leydi Bayford atına uzandı. "Benim gitmem gerek. Sen gemiye git, güvende ol. Diğer kızımı kurtarmalıyım."

"Kızım" kelimesini o kadar basit, hiç kurnazlık yapmadan söylemişti ki, Elodie birden Leydi Bayford'u bunca yıldır yanlış anlayıp anlamadığını merak etti. Kendi çocuğu olmayan Leydi Bayford, Elodie ve Floria'yı önce mürebbiyeleri, sonra da üvey anneleri olarak hep sevmiş miydi? Leydi Bayford sürekli şikâyet ediyor ve üzülüyordu ama belki de bu şekilde önemsedini gösteriyordu. Yavrularının her bir üyesi için gıdaklayan, onları iyileştirmek ve ailesine elinden gelen en iyi hayatı sunmak için her küçük detaya dikkat eden bir anne tavuk gibiydi.

Ama Elodie ona, Elodie'nin idealize ettiği anne versiyonuna uyması için hiçbir zaman şans vermemişti.

Yine de, tam burada, hayatını riske atarak, Leydi Bayford tekrar deniyordu. Elodie yumuşadı. "Yaralısınız, Leydi Bayford. Ben giderim."

"Çok şey atlattın. Ve bunu sana borçluyum."

Elodie başını salladı. "Hayır... Seni değerlendirirken cömert davranmadığımız zamanlarda bile bize iyi bir anne oldun. Bize hiçbir şey borçlu değilsin. Babamı, Floria'yı ve seni aynı gece kaybedersem kendimi asla affedemem. Bunu yapmam gerek."

Leydi Bayford'un nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Planlarını şimdi anlıyorum. Floria peynir, Elodie. Seni ejderhanın inine çekmek için bir fare gibi onun peşine düşmeni bekliyorlar. Seni avlamalarına gerek yok, çünkü *sen onlara* gideceksin. Seni tuzağa düşürecekler ve sonra ejderha seni öldürecek ve ben buna izin veremem-"

"Yapabilirsin ve yapacaksın da," dedi Elodie, Leydi Bayford'un elini tutup nazikçe sıkarak. "Mağaraları ezberledim. Bunu yapabilirim. Ama *senin* yapabileceğin tek şey gemiyi yola çıkmaya hazır hale getirmek. Bu atı alırsam limana ulaşabilir misin?"

"Sen ve Floria için her şeyi yapabilirim." Çok sevdiği pelerinini çıkardı ve Elodie'nin üzerine örttü. "Ve ben sana inanıyorum."

Elodie eğildi ve Leydi Bayford'u yanağından öptü. "O zaman gidin. Seninle orada buluşacağız."

HENRY

P██████ H██████ ██████████ önündeki ~~el~~ pırdayan, ciyaklayan kütleye baktı.
Elodie onu ata getirdiklerinde korkmuş olabilir.

İki gece önce Khaevis Dağı'na çıkmıştı, ama en azından korkusunu yenmişti. Ancak küçük kız kardeşinde böyle bir soğukkanlılık yoktu. Floria kıvranıyor, feryat ediyor ve eyerdeki dengesini sürekli değiştirerek Henry'nin atı kontrol etmesini zorlaştırıyordu.

"Sakin ol," diye tersledi, Floria onları virajlı bir dönemeçten geçirirken.

"Yerleşmeyeceğim!" diye bağırdı. "Bırak beni seni korkunç, iğrenç dev!"

Henry, "Böyle bir Çey yapamam ve yapmayacağım, bunu sen de biliyorsun," dedi. "Ayrıca, suçlanacak biri varsa o da kız kardeşindir."

"Suçu Elodie'ye atmaya nasıl cüret edersin!" Floria onu tekmelemeye çalıştı ama ayak bilekleri bağlı olduğu ve eyerin bir tarafından sarktığı için boşuna bir çabaydı bu. Sadece havaya doğru zayıf bir yan hamle yapabildi.

Henry, "Elodie prenses olarak Aurea'yı korumaya yemin etti," dedi. "Hasat töreni bu görevlerin üzücü ama gerekli bir parçası."

"Pişmanlık mı? Masum kadınları bir ejderhaya yedirmeye *pişmanlık* mı diyorsun?" Floria, Henry'nin on üç yaşındaki birinin, hele de nispeten soylu birinin yapabileceğini düşünmediği hakaretler yağdırdı.

İşte bu yüzden Elodie'yi sakladığım prenses olarak seçemedim, diye düşündü. Bayford kadınları çok enerjikti. Hiç şüphe yok ki Elodie geleceğin kraliçesi olsaydı, hasat törenlerini durdurmaya çalışacaktı.

Peki ne amaçla? Henry, Floria'ya kurbanların bir zorunluluk olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Eğer daha iyi bir çözüm olsaydı, atalarından biri son sekiz yüz yıl içinde bunu bulmuş olurdu. Ama krallığın içinden çıkılmaz ikilemi olduğu gibi kaldı.

Henry aynı zamanda bir gün Aurea'yı yönetebilmesinin, barış ve refahı sürdürebilmesinin tek yolunun, kurban ettiği kadınların hayatlarına karşı buz gibi bir umursamazlığı sürdürmek olduğunu da anlamıştı. Onları insan olarak düşünmesine bile izin verirse, görevinde bocalayabilirdi. Görünüşte kral olan ama gerçekte, kendi zihnine çökmeden önce her yeni prensese taç giydirecek kadar kendini zar zor bir arada tutabilen kırık dökük, sümüklü bir karmaşa olan babasına bakmak yeterliydi. Bir de Henry'nin kardeşi Jacob vardı, Kral Rodrick'in pişmanlıklarını çok yakından dinlemişti. Bu Jacob'ı zayıflatmıştı ve bu yüzden Aurea'dan bir korkak gibi kaçmış, bir ticaret gemisinde kraliyet ailesi yerine sıradan bir sıçan gibi saklanmıştı.

Ama Henry de annesi gibi kararlıydı. Kraliçe Isabelle de Aurean geleneğinin acımasız olmasına rağmen kaçınılmaz olduğunu anlamıştı. İyi liderler krallıklarının geçimini sağlamak için tatsız yükleri omuzlardı. Henry, Yakup'un ayrıldığı beş yaşından beri prenseslerle "evleniyor" ve böylece onları yaratıyordu. Bu nedenle yıllık hasat törenleri Henry'nin hayatının sangberries ve aurum buğdayı kadar önemli bir parçasıydı.

Henry Floria'ya, "Bana inanmayabilirsin," dedi, "ama başka bir yol olsaydı, onu seçerdik. Ama yok. Ejderha her yıl kraliyet kanından üç kurban istiyor, yoksa tüm krallığı yok edecek. Uzlaşma yok. Elodie'nin, karşılığında kendi kanını vermeyecek kadar bencil olduğu için kaybedilen on binlerce hayatın suçunu taşımasına izin verir miydiniz?"

Floria sustu. Henry sırtını daha dik tutarak atını sürdü, onu duraklattığı için kendini haklı hissediyordu.

Önünde, şövalyelerin maiyeti ve annesi atlarının hızını yavaşlattı. Geçide yaklaşıyorlardı.

Her zamanki maskeli, kapüşonlu adamlar ve onların mızraklı meşaleleri olmadan burada olmak ürkütücüydü. Ciddi tören kurbanlara bir kutsallık havası katıyordu. Sadece bir avuç insanla birlikte vadinin kenarında olmak, sanki gizlice dolaşıp suç işliyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Kraliçe Isabelle kırsağından indi. "Kızı getirin."

Şövalyeler emirlere uymak için acele ederek Floria'yı Henry'nin eyerinden çözdüler. Floria hemen yumruklamaya ve tekmelemeye başladı. Henry, muhafızların hepsi kadife tuniklerinin altında zincir zırh giymemiş olsalardı Floria'nın ısırmayı deneyeceğinden emindi.

Onu yakaladı ve kolunu arkasından bükte. Floria ılgık attı.

"Onurunla gidebilirsin," dedi. "Ya da kız kardeşine yaptığım gibi seni o köprüye çekip atabilirim."

Floria'nın gözleri büyüdü. "Sen yapmadın."

"Yaptım. Aynısını size yapmakta da tereddüt etmeyeceğim."

Kraliçe Isabelle'e döndü. "Lütfen, Majesteleri. Bunu yapmayın."

Kraliçe Floria'nın bakışlarına karşılık vermedi. "Keşke başka bir yolu olsaydı, çocuğum." Sonra Henry'ye devam etmesi için elini salladı.

"Köprüye kendi rızanla mı yürüyeceksin?" Henry Floria'ya sordu. "Yoksa kesim günündeki bir domuz gibi seni taşımak zorunda mıyım?"

Floria ona doğru savruldu, ama kolunu hâlâ bükmüş olduğu için fazla direnemedi. "Bırak beni, seni vahşi!"

"Pekâlâ, kesim gününde bir domuz o zaman," dedi ve zayıf kızı omzunun üzerine kaldırdı. Midesinde mide bulandırıcı bir déjà vu kabarması oluştu ama Elodie'ye ve ondan önceki düzinelercesine aynı şeyi yaptığı anıyı dondurarak bastırdı.

Binlerce canı koruyabileceksek bir can daha nedir ki? diye hatırlattı kendine. Diğer krallar çok daha kötüsünü yapmış, ülkelerini güvende tutmak için savaşlar çıkarmış ve milyonları ölüme göndermişti. Aurea aynı amacı yılda sadece üç ölümlle başarmıştı. Bu hasat için dört ölüm gerekecekti -Elodie'yi geri çekmek için yem olarak Floria- ama yine de başarısızlığın maliyetiyle karşılaştırıldığında önemsizdi.

Taş köprüden aşağı, sisin soğuk duvarına doğru yürüdü. Floria yumruklarını sırtına indirdi ve göğsüne diz çöktü, ama darbeleri zırhına metalin donuk çınlamasından başka bir şey yapmadı.

Yine de köprünün en alt noktasına ulaştığında durakladı. Belki de Floria çok genç olduğu içindi. Belki de evlendiği kadınların aksine, mutluluk dolu bir düğün gününün tadını çıkaramadığı içindi,

Aurea'nın kadınların canını almadan önce prenseslere verebileceği tek hediye idi.

"Bir dilek tut," dedi Floria'ya, onu en azından küçük bir onurlandırmak için. "Eğer bunu yerine getirmek benim gücüm dahilindeyse, sana söz veriyorum, yerine getireceğim."

"Elodie'nin yaşamasını diliyorum. Ve umarım ejderha seni ve tüm aileni yakar," diye hırladı Floria.

Henry ürperdi. Sonra kendini çelikleştirmek için bir nefes aldı ve onu uçuşuruma fırlattı.

ELODIE

EDGBĚC AGB □□□ Prens Henry Kraliçe Isabelle'in korteji dağdan aşağı
, inerken at bir ağaç kovuğuna saklandı. Hayır.

Floria artık yanlarındaydı. Yanlarından geçer geçmez ve Elodie'nin atının nal seslerini duymayacak kadar uzaklaşırlar uzaklaşmaz, geldikleri yoldan yukarı doğru koşmaya başladı.

Babam ve şövalyelerinin ilk indiği oluğun tepesinde sadece bir dakikalığına durdu. Elodie mağaralara bu yoldan geri dönmeyi düşündü. Ama Floria'yı bulmak istiyorsa, başlamak için en iyi yer geçit, Henry ve Isabelle'in kız kardeşini atacakları en muhtemel nokta olacaktı. Elodie, zavallı, masum Floria'nın ejderhaya fırlatıldığı görüntüsü karşısında irkildi. Elodie yapabilseydi binlerce kez onun yerini alırdı.

Ama olan olmuştu ve Elodie bunu çözmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Tam atına geri binmek üzereydi ki gözüne bir kangal ip ilişti. Babasının denizcilerinin yedeklerinden biri olmalıydı, çünkü yakındaki bir ağaca çoktan bağlanmış ama kullanılmamıştı. Elodie onu kaptı ve oluktan aşağı atarak çözülmesine izin verdi. Bu ip onun yedek planı olacaktı. Floria'nın labirentin neresinde olduğunu bilmiyordu ama Elodie, birden fazla çıkışı olan bir labirenti çözmenin daha kolay olduğunu biliyordu. Floria çok küçükken onun için başlangıç labirentlerini bu şekilde tasarlardı. Birden fazla çıkış yolu, başarılı olmak için daha fazla yol demekti.

Elodie ipin sağlam olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Sonra tekrar atına atladı ve her şeyin başladığı vadiye doğru dörtnala koştu.

Kutsal törenin meşaleleri olmadan, taş köprü yoğun sisin içinde neredeyse görünmezdi. Ama Elodie ay ışığı olmasa bile nerede olduğunu bilirdi. Kısmen, tören gecesı damarlarında hafıza güçlendirici Aurean birası dolaştığı için. Ama en çok da kocasının onu bir ejderhanın inine attığı anı asla unutamadığı için.

"Dayan, Flor! Geliyorum!"

En hızlı yol dümdüz aşağı inmekti. Elodie duvarlara tırmanabilirdi. Ya da atlayabilirdi.

İkinci seçenek riskliydi. Ama kolları ve bacakları daha önce yaptığı tüm tırmanışlardan dolayı bitkin düşmüştü ve tırmanmaya çalışırken vadinin kenarlarından düşerse muhtemelen kayalıklara çarpıp kemiklerini kıracaktı. Ya da ölecekti.

Ve geçen sefer Henry'nin onu köprüden denize atar gibi fırlatmasının aksine, Elodie bu vadinin dibinde ne olduğunu biliyordu: süngerimsi yosunlardan oluşan kalın bir trambolin. Zıplayıp sıkı bir top gibi kıvrılırsa, fazla darbe almadan yere inebilirdi.

Elodie köprüden atladı.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve başını eğdi. Kolları bacaklarının etrafına dolanarak onu olabildiğince derli toplu hale getirdi. Serbest düşüşte aşağı, aşağı, aşağı kayarken midesi takla attı.

Ve sonra yosuna çarptı. İlk sekme şiddetliydi, tüm organları kemiklerinin kafesinde sarsılıyordu. Ancak ikinci ve üçüncü sıçramalar daha yumuşaktı, ta ki Elodie yosun yatağında yuvarlanıp durana kadar.

Hızla çözüldü ve savunma pozisyonunda ayağa kalktı. Elodie çevresini inceledi ve her şeyin hatırladığı gibi olduğunu doğruladı. Sağda, orijinal kırlangıç mağarasına giden bir tünel vardı. Solda, Elodie'nin sürüldüğü ve kendisinden önceki sarışın prensesin sonunun geldiği odaya giden daha kısa bir geçit daha vardı.

Ama Güvenli Mağara'ya giden başka bir yol olmalıydı, çünkü adları duvara kazınmış olan bütün o prenseslerin Elodie'nin geçtiği yoldan geçmiş olması pek olası değildi; o inanılmaz dar geçitten geçerek, onu ateşböcekleri kolonisinin içine fırlatana kadar dönüp durmuştu.

Ejderhadan hiçbir iz bulamayan Elodie'nin vadinin diğer duvarlarını incelemek için zamanı vardı. Bunu yaparken, iki gün önce attığı balina kemiğinden korseyi aldı ve ayak bileği için uygun bir atel haline getirdi.

Elodie duvara oyulmuş V harfini tekrar fark etti. Yerden yaklaşık bir metre yükseklikteki küçük bir oyuğun üzerindeydi. Buraya daha önce geldiğinde yolu göremeyecek kadar paniklemiş ve bir ejderha tarafından kovalanmıştı.

BU YOLDAN.

~V

Elodie, "Senden nefret ediyorum ama aynı zamanda senin adına seviniyorum," diye mırıldandı.

Kendini kısa mesafeden oyuğa doğru çekti. Yaklaşık beş metre yüksekliğinde bir tüneldi ve yönüne bakılırsa Güvenli Mağara'ya çıkıyordu.

Ama Elodie onu hemen takip etmedi. Bunun yerine olduğu yerde kalıp Floria'yı dinledi. Bu labirentin herhangi bir yerinde olabilirdi ama Elodie onu duyabilirse belki genel bir yön tayin edebilirdi.

Ama sadece uğursuz bir sessizlik vardı. Floria'nın sesi yoktu. Ejderhadan gelen doğaüstü bir mırıltı da yoktu. Sadece sarkıtlardan damlayan suyun uzaktan gelen şıp şıp şıp sesi vardı.

Lütfen Flor'un iyi olmasına izin ver.

O iyi biri, diye kendini ikna etmeye çalıştı Elodie. Floria buraya Elodie'yi ejderhaya getirmek için bir yem olarak gönderilmişti. Floria kurban değildi.

Yine de bu ejderhanın onu yemesini engelleyecek miydi? Ya da babamı ve denizcileri öldürdüğü gibi onu da öldürmesini-

Elodie babasının son anlarına dair anıları bastırmak için yumruklarını sıkı.

Flor iyi biri, diye kendini sakinleştirmek için tekrarlardı. Elodie beynini duruma mantıklı bir şekilde bakmaya zorladı.

Ejderha sabırlı ve hesapçı bir yaratık olduğunu kanıtlamıştı. Denizciler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ama Floria daha değerliydi.

Eğer ejderha prenses kanı istiyorsa, Elodie'nin gelmesini bekleyecekti.

Evet, bu mantıklı, diye düşündü Elodie. Mantığını iki kez daha gözden geçirerek sağlam olduğundan ve sadece hüsni kuruntu olmadığından emin oldu. Çıkardığı sonuçlar tutuyor gibiydi.

Bu Floria'nın yaralanmadığını garanti etmiyordu. Ve kesinlikle korkmuştu. Ama Elodie'nin bir planı olması daha iyi olurdu. Bir plan olmadan saldırmak sadece ikisinin de ölmesine neden olurdu. Ne yazık ki babam ve adamlarının başına gelen de buydu. Elodie, Flor'u kurtarmak istiyorsa yavaşlamalı ve strateji geliştirmeliydi.

Bu mağaraları biliyorum, diye düşündü Elodie. Yerleşim planını biliyorum. Kullanabileceğim kaynakların nerede olduğunu biliyorum. Bunu yapabilirim.

Anneleri korkutucu ama imkansız değil derdi. Ve ben sana inanıyorum, demişti Leydi Bayford.

Elodie sanki her iki annesi de oradaymış gibi başını salladı. Ve sonra Elodie Güvenli Mağara'ya doğru tünele daldı.

FLORIA

Fırtınanın ortasında geçidin dibini boyladı ve yosunlara ağ kolu paramparça oldu. O korkunç sesi hatırladı

Kayaya çarpan pullu deri sesi ve ondan önce gelen dumanlı ses, mağaralarda gürleyerek, "Sen misin, *Zedrae*?" diye soruyordu.

Yüksek sesli bir çıtırtı duyduğunu hatırlıyordu, bunu keşfettiğinde öfkeli bir hırıltı izledi

Elodie olmadığını.

Ve sonra sert sarı gaz bulutu, gözlerini yakan ve burnuna, boğazına, ciğerlerine iğne gibi batan sülfür gibi dumanlar. Her şey sarımsı siyaha döndü ve ondan sonra hiçbir şey hatırlamadı.

Geniş bir kuvars mağarasının ortasındaki yüksek bir taş platformun üzerinde uyandı. Buradaki hava nemli ve çok sıcaktı. Dağın içinde olduğunu biliyordu ama yine de burada ışık vardı, güneş ışığına, ay ışığına ya da daha önce gördüğü herhangi bir ışığa benzemeyen yumuşak mavi bir parıltı.

"Neredeyim ben?" Floria dirseğinin üzerinde doğrulmaya çalıştı, sonra hemen acı içinde haykırdı ve yere yığıldı. Prens Henry onu vadiye attığında sağ kolunu kıldığını unutmuştu. Zenginliği ve yakışıklı bir yüzü bir daha asla şövalyeliğe karıştırmayacaktı.

Eğer bir gelecek lüksü olsaydı.

Kolundaki bıçak saplanır gibi acı, sürekli bir zonklamaya dönüştüğünde, Floria sağlam koluyla kendini oturur pozisyona itti. Vücudu bu durumda bile şikayet etti ve inledi.

Ama sonra mağaranın geri kalanını incelerken ağzı bir karışık açık kaldı. Daha önce fark ettiği mavi ışık, sarp tavanlardaki ceplerden parlıyordu ve

parıldayan yakutlar, elmaslar ve safirlerle süslü kuvars duvarlardan yansıyor. Ama mücevherler doğal olarak oluşmamıştı; sanki oraya gömülmüş gibiydiler ve Floria mücevherlerin de Aurea'nın ejderhaya ödediği bedelin bir parçası olup olmadığını merak etti.

Mavi parıltı granit duvarlardaki girintili kısımlardan ve zemindeki çukurlardan da geliyordu. Bazen ışığın kaynağı hareket ediyormuş gibi görünüyordu; hafif, dalgalı bir desen.

Ne oldu?

Ama görmek için yaklaşmadı, çünkü kapana kısılmıştı. Floria, geniş, kırık bir dikitin üzerinde, üç metre yüksekliğinde ve belki de sekiz metre çapında, geniş yeşil bir göletle çevrili olarak yatıyordu. Aslında bir hendeğin ortasındaki bir hapisane kulesinde sıkışıp kalmıştı. Gölet derin bir yeraltı nehrine bağlıydı, ancak su durgun, yosun ve çürüme kokusuyla doluydu.

Dağla aynı menekşe grisi granitten yapılmış, ufalanan ejderha heykelleri nehirden dışarı sarkıyordu. Heykellerin bazıları sivri dişlerini gösteriyordu. Diğerleri ise ateş püskürüyormuş gibi çenelerini açmış bakıyordu. Floria'ya en yakın olanı, iki düzine filin dişlerinden yapılmış sarmış dişleri dışında tamamen kabarık taştan yapılmış, sürungen bir nöbetçi gibi göletten çıkıp Floria'nın üzerine dikilmişti. Sessiz ve bilge görünen birkaç ejderha heykeli vardı ama çoğu savaşa hazır. Hepsinin ortak özelliği çok eski olmaları, kulaklarının, dişlerinin ya da kanatlarının eksik olmasıydı.

Floria'nın gözüne mücevherler ve mavi parıltının yanı sıra asıl çarpan şey altın sikkelerdi. Mağaranın uzak tarafında, bir ejderhanın istifini hayal edebileceği gibi bir yığın değil, uçsuz bucaksız bir alan vardı (mitlerde ve efsanelerde ejderhanın hazinesi her zaman ininin içinde yığınlar halinde bulunurdu). Her biri avuç içi kadar olan binlerce sikke olmalıydı. Floria ürperdi; bu ona Aurean taht odasının zeminindeki altın çinileri hatırlattı.

Ejderha heykellerinden biri yoğun mor gözlerle ona baktı. Sonra göz kırptı.

Floria çılgılık attı.

Heykel hareket etti.

Ama o bir heykel değildi, canlıydı.

"Oniserrai su re, kev nyerrai zedrae," diye homurdandı. "Ne-ne?"

"Prenses olmaman dışında onun gibi kokuyorsun," dedi, daha önce anlayamamış olsa da kendini tekrar etmek zorunda kalmaktan rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Elodie gibi mi kokuyorum?" Floria fısıldayarak kendini olabildiğince küçük bir şekle soktu. Ejderha devasa boyutlardaydı, her bir koyu gri pulu şövalyelerin taşıdığı ağır kalkanlara benziyordu. Dişleri ışıktan uğursuzca parlıyordu ve ağzının kenarları kurumuş kanla kaplanmıştı. Sülfürün ısırtıcı kokusu hâlâ sıcak nefesine sinmişti.

"Idif sanae. Idif innavo. Thoserra kokarre."

Floria ejderhanın ne dediğini bilmiyordu ama dili yılan gibi kıvrılmış ve havayı yalamıştı. Tadını çıkarmıştı.

"Beni yiyecek misin?"

"Henüz değil."

"Ama sen yapacaksın?"

Ejderha sadece dişlerini göstererek eğlenir gibi bir gülümseme ya da tehdit savurdu ama sonuç değişmedi. Floria altını ıslattı.

Burun delikleri parladı. Onun utancının kokusunu alabilir miydi?

"Eğer beni yiyeceksen, hemen yap. Çabuk, lütfen!"

Ejderha Floria'ya doğru hamle yaptı. Floria çılgılık attı, o korkunç dişlerin ona saplanmasını bekliyordu. Ama bunun yerine onu taş platformdan aşağıya, aşağıdaki yeşil havuza düşürdü.

Göletin içinde uçuyordu, sıcaklık rahatsız edici derecede yüksekti. Yüzeye çıkmadan önce su ve yosun yutmuş, nefes nefese kalmıştı. Floria yüzmeyi hiç öğrenmemişti - göllerin ve nehirlerin ejderhalar kadar efsane olduğu o kurak topraklarda hiçbir Inophean öğrenemezdi - ve onu boğulmaya sürüklemeye kararlı görünen vücuduna yapışmış nehir bitkilerine karşı çırpındı.

Ejderhanın burun deliklerinden dumanlar tüterken avı olan kızın çırpınışlarını izliyordu.

Ejderha, kız üçüncü kez dibe battıktan ve sonra sıçrayarak çıktıktan sonra, "Yıkanman bitti mi?" diye sordu.

Yıkama! Bu yüzden mi onu gölete düşürdü? Onu yediğinde, altını ıslattığının tadına bakmak zorunda kalmasın diye mi?

Ejderha sülfürik gaz, duman ve kanın demir tınısı kokan çenelerini açtı ve Floria gözlerini sıkarak kapattı. *Artık* bu sonuydu.

Ama sadece dişleriyle elbisesinin arkasını bir kedi gibi nazikçe sıyırdı. ve onu zarar görmeden taş platforma geri kaldırdı.

Muhtemelen Elodie'nin gelmesini sağlamak için onu korumak için. Floria bir tabağın ortasındaki ıslak bir kek gibi yığıldı.

Ejderha menekşe rengi gözleriyle onu izledi, gözlerinin ortasında altın yarıklar parlıyordu.

Lütfen kurtar beni Elodie, diye düşündü Floria, bir yandan da *uzak dur El, diye düşünüyordu.*

İkisini de eşit derecede istiyordu ama yine de ikisine de sahip olamayacağını biliyordu.

ELODIE

EĐGBĚĆ KKKBĚĆB KĚĆ Güvenli Mağara duvarındaki harita. Ortada bir kafatası ve çapraz kemiklerle işaretlenmiş bir alan vardı. Bu boşluk birkaç tünel.

"Ejderhanın ininin orası olduğundan şüpheleniyorum."

Eğer bu doğruysa, Floria'yı orada tutma ihtimali yüksekti. Elodie daha önce haritanın çoğunu ve hatta burada belgelenmemiş diğer kısımları keşfetmişti. Odaların çoğu ejderhanın içeride manevra yapmasını zorlaştıracak kadar küçük olsa da, labirentin kalbindeki kafatası ve çapraz kemikler mağarası muhtemelen en kolay savunulabilir nokta olacak kadar büyük çizilmişti. Ejderha ödülünü -Flor'u- kolaylıkla hareket edebileceği ve saldırmabileceği bir yerde tutmak isteyecektir. Elodie haritanın ortasına dokundu. Oraya nasıl gideceğine ve ejderhanın dikkatini nasıl dağıtacağına dair bir plan yapması gerekecekti, böylece Elodie oraya vardığında ejderha evde olmayacaktı.

Farklı seçenekler üzerinde düşünürken, vadiye atılan gelecekteki prenseslere yardımcı olması ihtimaline karşı, haritayı Güvenli Mağara'ya son gelişinden bu yana edindiği yeni bilgilerle güncelledi. Önce antodit çiçek mağarasının tepesinden uçurumun kenarındaki sırt boyunca uzanan yolu çizdi ve bir uyarı ekledi: ÖLÜM SONU.

Sonra ejderhanın babamı öldürdüğü odayı, onun üzerindeki tüneli ve Khaevis Dağı'nın çok daha kontrol edilebilir bir kısmına açılan oluğun yolunu çizdi. Ancak, oluk

tepeden bağlanmış bir halat olmadan ölçeklenebilir. Elodie durup bunu nasıl etiketleyeceğini düşündü. Dikey bir ok ve İP GEREKTİĞİNE karar verdi.

Muhtemelen yararlı değildi ama yine de bir bilgiydi ve koşullar Elodie'nin daha önce bir kez bu şekilde kaçmasına izin vermişti.

İşini bitirdiğinde Elodie Floria'yı kurtarmak için ne yapacağını biliyordu. En azından, kız kardeşinin orta odada olduğunu varsayarak Flor'a nasıl ulaşacağını biliyordu. O zaman geçen sefer kaçmak için kullandığı kaygan oluğa ulaşmaları gerekecekti. Ne yazık ki labirentin uzak tarafındaydı ve ejderhanın onları yakalayıp yakması için bolca fırsat vardı. Elodie şansın bir kez daha kendi yanında olması için küçük bir dua gönderdi.

Işığın olması tünellerde gezinmeyi kolaylaştıracaktı. Elodie ateşböceği kolonisine giden kısa geçidi sürünerek geçti. "Eğer bundan sağ çıkarsam, sana saygı göstermenin bir yolunu bulacağım, yemin ederim." Birkaç avuç dolusu ateş böceği topladı ve onları Leydi Bayford'un pelerininin ceplerine koyarak loş ama eller serbest fenerler yarattı.

Sürünerek Güvenli Mağara'ya geri döndüğünde, önemli bir şey unutmadığından emin olmak için etrafına bir kez daha baktı. V'den gelen ilk mesajı okumuştı. Elodie'nin ejderhanın dili hakkındaki kendi notları.

Ve daha önce gelen tüm prenseslerin isimleri.

Bir volkanik cam parçası aldı ve kalın ve derin bir şekilde oydu:

ELODIE & FLORIA

-

ЕДЃБЉЃ БЉБ □□□ doğrudan ejderhanın inine gitti. Bunun yerine, canavarın takip edemeyeceği kadar küçük olan tünellerden gizlice geçti ve babasının öldüğü mağaraya geri döndü.

Kendini onun yanmış bedenine hazırladı. Ama mağaraya adımını attığında, onu hatırlayabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ejderha onu yakıp kül etmişti.

Elodie kederli bir hıçkırığı bastırdı. Ejderhanın onu duymasına izin veremezdi. Buraya gelebilmek için olabildiğince yumuşak hareket etmişti ve bunu yapmayacaktı.

Planını uygulamaya koyup Flor'u kurtaramadan kendini ele verdi.

Taşın üzerinde bir Inophean kısa kılıcı duruyordu. Elodie bunun Inophean olduğunu biliyordu çünkü Aurean silahlarının özenle işlenmiş altın işçiliğinin aksine sade bir kılıçtı. Kabzasına R.A.B. harfleri kazınmıştı - Richard Alton Bayford.

Baba.

Dizlerinin bağı çözüldü ve kılıcının yanında yere düştü. *Seni kurtaramadığım için üzgünüm*, diye düşündü.

Gerçek şu ki, Elodie hiçbir zaman bunu yapmak zorunda kalacak bir konumda olmamalıydı. Mağaralarda bulunmasının tek sebebi babasıydı.

Ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Onu Prens Henry'yle evlendirerek bir hata yapmıştı ama bunu telafi etmek için de büyük bir bedel ödemişti.

Boğazındaki sert yumruyu yuttu ve gözlerindeki yaşları sildi. Görevine devam etmek zorundaydı. Floria'yla birlikte buradan çıkabilirlerse, babasının yasını tutmak için bol bol zamanları olacaktı. Çıkamazlarsa da onu çok yakında cennette göreceklerdi.

Elodie kılıcı eline aldı. Kılıcın ucu kurumuş mor kanla kaplıydı.

Ölü denizciler Elodie'nin planında kullanabileceği birkaç şey de bırakmıştı. Bir uzun kılıç, yarısı erimiş bir kalkan ve bir su tulumu vardı. Şövalyelerin üzerindeki zırhı ve zincir zırhı düşündü ama cesetlerinden çıkarmaya kıyamadı.

Sorun değil, zaten sahip olduğum şey yeterli olacaktır.

Büyürken Elodie'nin en sevdiği oyuncaklar, nasıl çalıştıklarını incelemek için içlerine bakabildikleriydiler. Bazıları, parçalarına ayırmaktan zevk aldığı karmaşık saat parçaları içeriyordu. Ama en iyilerinin, onları çalıştıran basit mekanizmalara sahip olduğunu düşünürdü. Sadeliğin zarafeti ona sadece güzel değil, aynı zamanda akıllıca da gelmişti. Ne kadar az parça varsa, yanlış gitme olasılıkları o kadar azdı.

Şu anda aklında olan da tam olarak buydu. Bir kayayı dayanak noktası olarak kullanan Elodie, şövalyenin uzun kılıcını kaldıraç olarak kullanarak bir tür terazi kurdu ve kalkan parçası bıçak tarafında, su tulumu ise

kabzası. Babamın kılıcını su tulumunda bir delik açmak için kullandı ve su yavaşça damlamaya başladı.

Elodie mekanizmasının dayanacağından emin olmak için izledi.

"Kho nekri...sakru niterraid feka e reka. Nyerraiad khosif. Errud khaevis. Myve khaevis."

Ejderhanın sesi fısıltılı bir tehdit gibi yankılandığında dondu kaldı.

Ama Elodie artık bunun onu korkutmasına izin vermeyecekti. *Geliyorum, Flor.* Babasının kılıcını aldı ve gizlice mağaraların kalbine doğru ilerlemeye başladı.

ELODIE

HXXXXX XXXX FXXXXX Y boyunca ejderhalar ve diğer mistik yaratıklarla ilgili birçok masal dinleyen Elodie, hazırlıklı olacağını düşünmüştü

bir ejderhanın inini arıyordu. Ama mağaraya giden tünellerden birinin sonuna gizlice yaklaştığında, gördüğü güzellik onu şaşırttı. İlkel ve uğursuz bir şey bekliyordu, belki de kemirilmiş prenses kemikleriyle dolu, kan ve vahşet bulaşmış bir çukur. Ama bunun yerine tavandan kristal buz sarkıtları gibi saf kuvars sarkıtlar sarkıyor, duvarlar değerli mücevherlerle pembe, yeşil ve mavi renklerde parıltıyor ve zeminin bir bölümü pırıl pırıl altın paralarla kaplıydı.

Doğru, mücevherler muhtemelen yüzyıllar boyunca tüm prenseslerin elbiselerinin eteklerinden toplanmıştı -Elodie kendi elbisesinin rahibeler tarafından ilk giydirildiğinde nasıl görüldüğünü hatırlıyordu- ve sikkeler de Kraliçe Isabelle'in boğaza atılmadan önce eline tutuşturduğu törensel sikkelerle aynıydı. Ama yine de, genel etki çarpıcıydı. Kraliyet ailesi altın bir şatoda yaşıyor olabilirdi ama Aurea'nın gerçek hükümdarı çok daha ihtişamlı bir yeraltı sarayında yaşıyordu.

Mağara Elodie'nin bu noktadan görebileceğinin ötesine uzanıyordu, çünkü içinde bulunduğu tünel ine bir açıdan geliyordu. Yine de Floria'nın varlığını hissedebiliyordu, kız kardeşlerin sık sık yapabildiği gibi. Daha küçükken, Elodie sık sık Floria yatak odasına gelmeden bir ya da iki dakika önce uyanır, bir kâbusun ardından Elodie'yle birlikte yorganın altına girme ihtiyacı duyardı. Saklambaç neredeyse imkânsızdı, çünkü kız kardeşler her zaman diğerinin nerede olacağını biliyor gibiydi.

Elodie başını tünelin ucuna doğru uzatırken babasının kılıcını daha sıkı kavradı.

Ejderha tam oradaydı ve ona dik dik bakıyordu. Neredeyse haykıracaktı ama kendini tam zamanında tuttu.

Çünkü çatık kaşları hareket etmiyordu. Gözleri boş yuvalardaydı. Bu ejderha canlı değildi; taştan yapılmıştı ve kulaklarından biri yoktu.

Nabızı damarlarında hızla atarken Elodie kendini tünelin duvarına yasladı. *Lütfen gerçek ejderha adrenalinimin kokusunu almasın*, diye düşündü. Ölü ağaçların külleriyle kaplanmıştı ama yine de nefes alışını yavaşlatmaya ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Gökyüzünün ufukta pembenin çeşitli tonlarına dönüştüğü Inophean günbatımlarının huzurunu düşündü. Dallar arasında sallanmanın verdiği hissi ve en yüksek dallara ulaşmanın zaferini düşündü. Babasıyla ata bindiğini, annesiyle tarih kitapları okuduğunu, hatta mürebbiye Bayan Lucinda'yken Leydi Bayford'la aritmetik çalıştığını düşündü.

Kalp atışları yavaşladı ve Elodie tünelden tekrar çıktı, bu sefer ejderha heykeline hazırды. Karşısına bir tane daha çıkınca hiç şaşırmadı -bu seferkinin kanatları kırık- ve sonra yan yatmış bir tane daha, dişleri olmayan bir tane ve daha fazlası, ejderha türünü belgeleyen eski bir tarih müzesi gibi. Aslında Elodie, ejderhanın adanın dört bir yanından toplamış olması gereken heykeller için minnettardı, çünkü geniş mağaraya doğru ilerlerken mükemmel bir siper sağlıyorlardı.

Bir zamanlar devasa bir C harfi gibi kıvrılmış iki başlı bir taş ejderhanın çeşmesi olan şeyin arkasına geçti. Eğer çalışıyor olsaydı, alttaki baş açık çenesiyle suyu içine çeker, üstteki baş ise kükreyerek dışarı atardı. Bu ona gemileri Aurean Denizi'ne girerken karşılayan heykelleri hatırlattı ama onların iki kafası yoktu. Acaba geçmişte ejderhaların gerçekten iki başı var mıydı, yoksa bu çeşme heykeli, ejderhanın kişiliğinin iki farklı mevsiminin temsili gibi sanatsal bir lisansın sonucu muydu diye merak etti - hasat mevsiminde öfkeli ve ateş püskürten, sonra açlığı yatıştırıldığında uysal ve yeraltında.

Ya da belki Elodie çok fazla anlam çıkarıyordu.

Ne olursa olsun, heykelin içi saklanmak ve mağarayı daha iyi görebilmek için mükemmel bir yerd. Elodie alttaki ejderha başının çenesine tırmandı ve üstteki ejderha başının ağzının içine melene kadar gövdeyi ve boğazı tırmandı, babasının kılıcı çatallı taş dilin üzerinde duruyordu.

Bu yüksek pozisyondan gerçek ejderhayı gördü, büyük gövdesi mağara tabanının altın paralarla kaplı farklı bir kısmına sarılmıştı. Ancak her zamanki koyu gri yerine, pullarının kenarları yanardöner bir lavanta parlaklığına sahipti ve ejderha altın paraların üzerinde terken daha da lavanta rengine bürünüyor gibiydi.

Coo? Elodie kaşlarını çattı. Ama gerçekten de ejderha neredeyse ninni söylüyor gibiydi. İnsani anlamda değil ama paralara bakışında inkar edilemez bir şefkat vardı, normalde sert olan sesi kömürleşmiş bir dumandan ziyade yumuşak bir buhar gibi çıkıyordu.

Ama sonra Elodie ejderhanın ötesini gördü ve nefesi kesildi. Orada, koyu yeşil bir göletin ortasındaki kaya platformun üzerinde, yosun tutmuş ıslak elbisesiyle kamburlaşmış Floria duruyordu. Kız kardeşi her zamankinden daha kk görünüyordu, ince bir kolu diğerini titreyen bedenine sarmış, sessiz hıçkırıkları havayı dolduruyordu.

Ejderha sarsıldı ve sustu. Omurgası kılandı, tırtıklı kanatları dalgalandı ve pulları bir anda lavantadan yırtıcı griye dönüştü. Tanrım, Elodie'nin soluğunu duymuş olmalıydı. Dudağını ısırđı ve boş yere nabzını sakinleştirmeye çalıştı, bunun yerine ağaç kl kokusunu maskeleyemeye yetmediyse, bu heykelin içinde olmanın kanının kokusunun kaçmasını engelleyeceğini umdu.

"Sen misin, Zedrae?" diye homurdandı ejderha.

Floria başını kaldırdı, gözleri mağaranın içinde geziniyordu. Başını sallamaya başladı, Elodie'nin nerede olduğundan emin değildi ama yine de bir uyarı iletmeye çalışıyordu.

Ejderha başını mağaranın etrafında yavaşça çevirdi. Nefes alıyordu. Elodie'nin kokusunu tespit etmeye çalıştı.

Belki de derisindeki kl ve heykel yardımcı oluyordu.

Kımıldama, diye düşündü Elodie. Olabildiğince yumuşak nefes aldı. Flor'u ve ejderhayı izlemeye devam etti. Gözlerini kırpmasına bile zor izin veriyordu.

Uzakta, taşa çarpan metalin gürültüsü tünellerde yankılandı. Ejderha başını gürültüye doğru çevirdi, sonra da açgözlü bir gülümsemeyle tüm dişlerini gösterdi. "Artık benimsin, *Zedrae*."

Mağaradan aceleyle çıktı, bir tünelden geçerek uzaklara doğru ilerledi.

Elodie'nin mekanizmasının görevini yerine getirdiği oda: su tulumunun boş olmasıyla kaldıraçtaki denge bozulmuş ve kalkan çok ağırlaşarak şövalyenin uzun kılıcını kaya dayanağından çekip bir çarpma ile yere düşürmüştü.

Teşekkürler fizik, diye düşündü Elodie iki başlı ejderha heykelinin içinden tırmanarak çıkarken.

Floria platformun ortasında ayağa fırladı. "El!" "Seni buradan çıkaracağım, fazla vaktimiz yok!"

Babasının kılıcı ve burkulan bileği Elodie'nin yürüyüşünü dengesizleştirdi ve altın paraların arasında koşarken ayağı takıldı. Ayağa kalkmak için çabalarken ayaklarının altından kaydılar. Elodie tutunacak bir yer bulamadı ve tekrar tökezleyerek sikkelerin üzerine yüzüstü düştü.

Daha doğrusu madeni paraların eskiden olduğu yerde.

"Bunlar da ne?" Floria fısıldadı, ses tonundaki dehşet Elodie'nin omurgasını ürpertti.

Elodie altın paraların sakladığı şey karşısında öğürdü. Doğrudan üzerine uzandığı şey.

Düzinelerce çatlamış yumurta, ayak parmağı büyüklüğünden kafasının iki katı büyüklüğüne kadar değişiyordu. Ve yumurtaların içinde mumyalanmış ejderha bebekleri vardı. Yumurta kabukları altınla beneklenmiş soluk mor renkteydi. Ölü bebekler kuruydu, kırılgan iskeletlerin üzerine gerilmiş gri deriler uçuşuyordu.

"Burası bir mezarlık," dedi Elodie soluk soluğa ve yüzünü onlardan uzaklaştırmak için dik durmaya çalışarak.

Ejderhanın mırıldanması aklına geldi, Elodie'yi avlamadığı zamanlarda, burada kendi inindeyken söylediği ama sesinin labirentte yankılandığı bazı şeyler gibi. *Bebeklerim...*

Ölü doğan yavrusuyla konuşuyordu.

Oh, yıldızlar...

Elodie'nin içinde bir şey kırıldı, tıpkı iç saat mekanizmasının bir parçasının gevşemesi gibi. Ejderha vahşi bir canavardı ama aynı zamanda ailesini kaybetmiş bir anneydi. Çocuklarını.

Keder nasıl bir güç yaratabilirdi? Floria'yı kaybetmeyi düşünmek bile Elodie'nin öylesine öfkeyle, öylesine kararlılıkla kaynamasına neden olmuştu ki, bir ejderha ordusuna karşı bile gözü kapalı savaşa girebilirdi. Ve bu sadece *olası* bir kız kardeş kaybı içindi.

Bebeklerini *gerçekten* kaybetmiş bir anneye ne olurdu? Hayır. bir tane, ama düzinelerce?

Elodie hayatta kalmakla o kadar meşguldü ki, ejderhanın yaptığı şeyi *neden yaptığını* düşünmemişti. Sadece daha iyisini bilmediğini, saf hayvani içgüdülerle hareket ettiğini varsaymıştı.

Ama açıkça zekiydi ve şimdi Elodie, Güvenli Mağara'da Prenses Eline'in kanından öğrendiği bir şeyi de hatırladı: *Ejderhanın da bir zamanlar bir ailesi vardı.*

Elodie ilk kez ejderhayla empati kurdu.

"Yıllardır burada tek başınaydı," dedi etrafındaki ufalanan heykellere bakarak. Yüzlerce yıl boyunca tapınan Aureallılar tarafından inşa edilmiş ve aynı yüzyıllar boyunca ejderha tarafından kendisine arkadaşlık etmesi için toplanmış olmalıydılar.

"Sen neden bahsediyorsun?" Floria söyledi.

"Ejderha. Uzun zamandır bu mağaralarda tek başınaydı. Notlara göre bir zamanlar bir ailesi de varmış. Ama ne oldu? Bu ejderha ne zamandır burada tek başına?"

"Hangi notalardan bahsettiğini bilmiyorum El, ama onun için üzölmeye başlama! Bizim gibi insanları *yiyor* ve acele etmezsek her an geri gelip bize bunu yapacak!"

Elodie gözlerini kırptırdı ve gerçeklik tekrar yüzüne çarptı.

Ayağa fırladı ve ejderha bebeklerinin mezarlığından koşarak uzaklaştı. Ama göletin kıyısına vardığında kısa bir süre durdu. Elodie derin, dipsiz gibi görünen yeşil suyun genişliğinden platformdaki Floria'ya baktı ve geri döndü.

"Ben yüzemem," diye fısıldadı. Ve elbette Floria da yüzemiyordu.

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. Çok yakın ama bir o kadar da uzak.

Ve sonra tünellerin içinden, derinin taşa öfkeli sürtünmesinin eşlik ettiği, ateşten yanan bir ses yükseldi. "*Ni reka. Nytuirrai se, akrerrit. Fy nitrerra ni e re.* Borcumu almaya geliyorum. Senin ve kız kardeşinin kanı benimdir."

ELODIE

ЕДГБѢĆ ДГГЕĆБ □□ Floria'ya kısa bir bakış atarak taş platformdan ayrılmamasını söyledi. Flor'un yapabileceğinden değil.

yüzmek de. Ama yine de mesajı iletmeye değerdı, çünkü birazdan olacıklardan sonra... Elodie'nin kız kardeşinin olduğu yerde kaldığından ve aceleci bir şey yapmadığından emin olması gerekiyordu.

Derinin kayaya sürtünerek çıkardığı sert ses tünellerde yankılandı. Elodie koşarak ejderhanın çıkacağı tünelin yakınındaki heykellerden birinin gölgesine saklandı ve Floria'yla ejderhanın arasına girebildiğinden emin oldu. Ejderha, Elodie'nin kılıç, kalkan ve su tulumundan yaptığı düzeneğin çıkardığı sesin peşine düşmek için o tarafa gitmişti. Öfkeli hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla aynı tünelden geri dönüyordu.

Babasının kılıcını sabit tuttu ve çelik gibi bir nefes aldı. Ejderha artık çok yakındaydı. Elodie pullarının kayalar üzerindeki titreşimini hissedebiliyordu.

Ejderha inine hücum etti, burun deliklerinden dumanlar çıkmaya başlamıştı, dişlerini gösteriyordu.

Ancak gördüğü ilk şey, açıkta bırakılmış yumurtalar ve kurumuş, ölü doğmuş bebekler oldu.

"DEV ADERRUT!" Sikke yığınının üzerinde aniden durdu.

Elodie heykelin arkasından fırladı ve kılıcını doğrudan ejderhanın mor gözlerinden birine doğrulttu.

"Kho aderrit," dedi. Cesaret ettim.

Homurdandı ve burnundan taze bir duman püskürdü. Gözüne doğrultulmuş kılıca ters ters baktı. "*Voro nyothyrrud kho. Sodo fierrad raenif.*"

Bu beni öldürmez, biliyorsun. Sadece beni kızdırır.

Elodie risk aldığıının farkındaydı. Ama bir planı vardı ve bu plan hem kendisini hem de ejderhayı olmasını istediği yere doğru manevra yapmasını gerektiriyordu. Bunu yapmak için biraz zaman kazanması gerekiyordu.

Elodie bir adım ilerledi, kılıcın ucu ejderhayı birkaç adım geriye itti. Biraz sağa doğru hareket etti. Kendisine bir kılıç doğrultulduğunda bile bir avcı olan ejderha, onun pozisyon değişikliğini takip etti. Elodie'nin kendini ve Flor'u kurtarma şansını yakalayabilmesi için hareketi tekrarlamaya devam etmesi, nehir kıyısı boyunca yüzlerce küçük adım atması ve dönmesi gerekiyordu. Ejderhanın dikkatini yaptığı şeyden uzaklaştırmak için konuşmaya devam etmesi gerekiyordu.

"*Vis kir vis, sanae kir res,*" dedi Elodie. "Hayata karşılık hayat, ateşe karşılık kan. İlk kısmın anlamı açık: Eğer krallık sana canını feda ederse, sen de Aurea'nın geri kalanının canını bağışlayacaksın."

"Bu sonuca şimdi mi vardın?" diye homurdandı ejderha. "Ne büyük hayal kırıklığı."

"Hayır. O kısım çok açıktı. Ama 'ateş için kan'..." Mantar ve buz sarkıtlarının olduğu mağaradayken söylediği şeyi hatırladı. *Nyonedrae. Verif drae. Syrrif drae. Drae suverru.* Ejderha yemek için herhangi bir kraliyet yavrusu istemiyordu. Doğru olanı istiyordu. Kurnaz olanı. Hayatta kalan prensesi.

Kanlı sembolizmin ötesinde bir amacı vardı bu kutsal törenin. Ejderha ona çok uzun zamandır onu beklediğini söylemişti. Elodie zeki ve becerikliydi. Hayatta kalan biriydi.

Ejderhanın büyük planlarında oynayacak bir rolü vardı.

"Ateş için kan..." Elodie bölünmüş yumurtalara ve ölü doğan bebeklere baktı. "Kanımızın ejderhaları geri getireceğini düşünüyorsun, değil mi?"

Ejderha onun alaycı ses tonuyla irkildi ama gözüne bir kılıç dayamışken bundan daha fazla hareket etmedi. "*Düşünmüyorum. Ben biliyorum. Sanae kir res.* Bunlar annemin bana söylediği son sözlerdi. Bir'in kanı yeni nesil ejderhaların başlangıcını müjdeleyecek."

Elodie birkaç adım daha kaydı ve sanki ejderhanın gözünü oyacakmış gibi yaptı. "Selfish. Sırf yalnız olduğun için bu kadar çok kişiyi öldürecek misin? Sen zalim ve kalpsizsin." Hepsini Khaevis Ventvis dilinde söyledi.

"Böyle korkunç yalanlar söyleyerek dilimi kirletme!" diye tükürdü ejderha, ağzından kıvılcımlar saçarak. "Zalim ve kalpsiz olan *insanlardır!* Yapayalnız *olmam insanların suçu!*"

Ejderha Elodie'ye doğru koştu, dişleri elbisesini yardı ve göğsünün derisine saplandı. Aynı anda babasının kılıcını ejderhanın gözüne sapladı.

Ama içeri girmede. Canavarın göz küresi mermer kadar sertti. Elodie'nin bıçağı sadece yüzeyi kesti ve sıyırdı. *Merdu!* Ama sonra bıçak ejderhanın gözünün köşesindeki yumuşak kıvrımlara saplandı.

Saldırının momentumu Elodie'yi canavara doğru fırlattı, böylece yaralı göğsü canavarın yanağına sarıldı, ejderhanın mor kanı şimdi menekşe siyahı gözyaşları gibi dökülüyordu.

Çığlık attı, sesi cama saplanmış binlerce mızrak gibi tiz ve deliciydi ve acısıyla Elodie'yi nehrin karşı kıyısına fırlattı. Çamura sertçe indi, sarsıntı kılıcı elinden düşürdü.

"Elodie!" Floria çığlık attı.

Elodie'nin göğsü ve elbisesi kan içindeydi. Mor bir pus görüşünde bir korona oluşturdu, bir sarsıntı ya da şok tehdidi onu ele geçirmek üzereydi. Menekşe rengi gördüğü her şeyi bulandırmadan önce kendini ve kılıcı nehrin ulaşamayacağı bir yere sürükleyecek kadar akıllı vardı.

"Retaza!" diye inledi küçük bir ses. Bir ejderhanın ağzından geliyordu, genç bir ejderhanın. "Retaza, karnım ağrıyor."

Lavanta rengi pulları olan yetişkin bir ejderha, küçük ejderhanın yanında yatıyordu. Yeraltındaki bir nehrin kıyısındaydılar.

Elodie'nin şu anda içinde bulunduğu mağaranın aynısıydı ama ejderha heykelleri yoktu. Altın paralar da yoktu. Sadece bir nehir, bir bebek ve annesi vardı.

Retaza. Anne.

Bu bir anı mıydı?

Elodie'nin zihni sahnenin içindeydi ama o değildi. Aksine, o duyuyor ve görüyor gibiydi-

Ejderha! Kanı her yerindeydi. Ve şimdi onun anılarından birini yaşıyordu, tıpkı geçmişteki prenseslerin hayalleri gibi.

Ama bu çok çok uzun zaman önceydi. Bu ejderha o zamanlar sadece bir bebektir. Ne kadar zaman önce? Bir milenyum mu?

Bırakalım da hikâyeye gelişsin, diye düşündü Elodie.

Soru sormayı bıraktı ve kan hafızasının onu içine çekmesine izin verdi. Khaevis Ventvis'teki sesler ve düşünceler artık keskin ve uğursuz gelmiyordu, bunun yerine ejderha kulaklarına olduğu gibi yatıştırıcı ve tanıdık geliyordu.

Anne ejderha ağırlaşmış gözlerini açtı. Çok yorulmuş gibiydi. "Retaza, karnım ağrıyor," dedi küçük ejderha tekrar.

"Dinlen, kho aikoro."

"Ama ben açım. Daha fazla et istiyorum." "Daha fazla yok."

"Sadece biraz yiyebildim," diye sızlandı genç ejderha.

Anne ayağa kalktı, altın rengi gözbebekleri çılgına dönmüştü. "Zaten çok fazlaydı! Prenses Victoria kendi kanını zehirledi. Çok geç olana kadar bilmiyordum. Onun kolunu sana vermemeliydim..."

Küçük ejderha midesindeki zonklamaya karşı kıvrılarak inledi. Adaya yeni gelen ejderhalar ve insanlar neden barış içinde bir arada yaşayamıyorlardı? Neden ejderhaları

Bin yıldır evleri olan adadan ejderhalar mı?

Ama sonra küçük ejderha, insanların onun varlığından bile haberdar olmadığını hatırladı. Annesi onu saklamıştı, çünkü yeni gelenler annesini görür görmez onun kötü olduğuna karar vermişlerdi. Sırf kendilerine benzemeyen hiçbir yaratığı anlayamadıkları için.

Annesi onu güvende tutmaya çalışıyordu. Kral ve kraliçe tarafından gönderilen askerlerden kurtulmuştu ama şimdi, eğer prensesin kanında zehir varsa...

Annesi bu yüzden mi nehrin kıyısında güçlkle hareket ederek yatıyordu? Küçük ejderha prenesten sadece birkaç ısırtık almıştı ama annesi

Gerisini yemiş.

"Retaza?" dedi genç ejderha, küçük sesindeki titreme yüzünden zar zor duyulabiliyordu. "Ölecek miyiz?"

"Ny," dedi annesi, burun deliklerinden ateş fışkırırken aynı anda hırıldayarak. Sendeleyerek ayağa kalktı ama gözlerindeki altın rengi açıktı. "Ölmene izin vermeyeceğim. Vereceğim. Vermeyeceğim."

Ejderha mağarada kükredi. Geçmişte değil, şimdi. Elodie ayağa fırladı, yaralı gözünün etrafında pıhtılaşmış mor kanla sinsice ilerleyen ejderhaya gözlerini kırpıştırırken anı yok oldu.

Elodie babasının kılıcının kabzasını sıkıca kavradı ve ayağa fırlayarak kılıcı yeni bir saldırı için hazırladı.

Yine de ejderhayı bir bebek olarak, bir anneyle birlikte gördüğüne göre, artık ona kötölük dilemek o kadar kolay değildi. Ve kendi bebekleri... mumyalanmış fetüslere bakmak korkunç olsa da, onlar hala dünyada hiçbir yanlış yapmamış masum hayatlarıdı.

"Annene ne oldu?" Elodie sordu.

Ona doğru yaklaşmakta olan ejderha durdu. "*Kho retaza?* Annemi nereden biliyorsun?"

Elodie kılıcındaki kurumakta olan mor kana dokundu.

Ejderha boğazının derinliklerinde hırladı. "Daha önce hiç kimse anılarımda yürümemişti. Onlar *benim!*"

Doğru. Elodie ejderhaya karşı biraz empati hissetmiş olabilir çünkü tarihin bir bölümünü onun gözünden görmüştü. Ama bu *ejderhanın Elodie* hakkında farklı düşündüğü anlamına gelmiyordu. Aslında, bu anıyı paylaşmak muhtemelen ininin en derin, en özel odasından hazine çalmaya benziyordu.

Kendisini ve Floria'yı kurtarmak için yaptığı plana geri dönmek zorundaydı. Elodie kız kardeşinin hâlâ güvende olduğundan emin olmak için taş platforma baktı. Güvendeydi.

şimdi Elodie'nin ejderhayı biraz daha uzağa götürmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi Elodie. "Annenizin hayalini görerek mahremiyetinizi ihlal etmek istememiştim. Ama Victoria-"

"Victoria *retazamı* öldürdü," diye tısladı ejderha, duman püskürterek ve kül.

Elodie tekrar "Üzgünüm," dedi ve bunda ciddi idi. Annesini kaybetmişti, çok.

"İnsanlar asla üzülmez!" diye kükredi ejderha, ona doğru ilerlerken Elodie. "Annem ölürken bana ilk kraliyet ailesinin yaptığı pazarlığı hatırlattı. Victoria'nın onu nasıl kandırıp öldürdüğünü unutmayacağıma dair bana söz verdirdi. Sonra annem intikamın bir gün alınacağı, bir prensesin kanının yeni bir ejderha nesli doğuracağı kehanetinde bulundu. Hayatta kalan kişi. *Sanae kir res.*"

Elodie hala ejderhanın neden onu öldürmeye çalıştığını anlamıyordu. bir prensesin hayatta kalmasını istiyordu. Ya da belki de farklı tanımları vardı ve Elodie'nin yaptığı şey -kaçmak, geri savaşmak- zaten hayatta kaldığı anlamına geliyordu. Ama bu onun için yeterli değildi; tam anlamıyla hayatta kalmak istiyordu.

Mağaradaki konumlarına bir göz attı. Neredeyse istediği yerdeydiler. Ve Floria onları izliyordu, sessiz ama tetikteydi, artık yeterince uzaktaydı.

"Ve sen de annenin ölüm döşeğindeki sayıklamalarına inandın?" Elodie sordu. *Sadece birkaç metre daha...*

"Bu bir hezeyan *değildi*," diye homurdandı ejderha. "Siz insanlar küçük akıllarınızla dünyanın gerçekte nasıl işlediğini kavrayamazsınız. Annem olacakları *biliyordu*. Yaşayacağımı biliyordu ama Victoria'nın zehri bundan sonra başka ejderha olmayacağını garantiledi."

"Anlıyorum," dedi Elodie, onları ihtiyacı olan son birkaç metreye kadar kaydırarak. "Demek annenin kehanetine sımsıkı tutunarak her yıl intikamını aldın."

"*Ed, Zedrae*. Dünya dengeye hasret ve bir gün bir prensesin kanı ilklerin yanlışlarını düzeltecek. *Vis kir vis. Sanae kir res.*"

Elodie tekrar ejderhanın ölü çocuklarına cıvıladığı zamanki pullarının rengini düşündü. Annesinin rengini hatırladı. Ve Elodie'nin kendi elbisesinin rengini. Rahibeler ejderhanın dilinde bir şarkı söylemişlerdi ama kelimelerin anlamını çoktan unutmuşlardı. Elbisenin rengine de mi böyle olmuştu?

Belki de ilk rahibeler -Victoria'nın dönemindekiler- lavantanın anne rolündeyken bir ejderhanın pullarının rengi olduğunu ve kendi çocuğunu özleyen bir ejderhanın rengi olduğunu biliyorlardı. Ve eğer

Kehanet doğruysa, prenses kurbanlarından biri *bu* ejderhanın yeniden anne olmasının anahtarı olacaktı.

Eğer durum buysa, ejderha insanların zalim olduğu konusunda haklıydı. Kendi türlerine karşı bile korkunçlardı, prenseslerini kurban edilecekleri yaratık için bereket sembolü olarak giydiriyorlardı.

Ama bu, Elodie'nin bu ejderhayla karşı karşıya olduğu ve sadece birinin kazanabileceği gerçeğini değiştirmiyordu. Ve şimdi ejderha istediği yerdeydi.

"*Vorra kho tke raz!*" Ejderha Elodie'ye bir alev topu fırlattı. Ateş Elodie'nin kolunu yuttu ve ejderhanın yapışkan, yanıcı katranı da saçlarına sıçrayıp tutuşturdu. Leydi Bayford'un pelerininin kürk süslemesi de alevler içinde kaldı ve yakıcı sıcaklık Elodie'yi sardı. Acı, görüşünü beyaz yıldızlardan başka bir şeye dönüştürmedi.

Nehir...

Göremiyordu. Yüzemiyordu. Ama tek umudu alevleri söndürmektir, bu yüzden kendini suya attı.

Ateşi hemen söndürdü. Elodie şok içinde gözlerini suyun altında açtı ve yanmış saçlarının etrafında uçuşmasını izledi. Kolundaki deri kızarmış ve çigdi, kömürleşmiş kılıcı avucunun içinde tutuyordu.

Her şey sanki zaman yavaşlamış gibi hareket ediyordu ve tüm renkler daha doygundu. Leydi Bayford'un pelerini koyu yeşil suyun içinde dalgalanıyordu. Yanıkların acısı kendini ağır patlamalarla, ona işkence etmek için çekilen yakıcı acı kareleriyle gösteriyordu. Ve mavi ateşböcekleri, artık fener olarak işe yaramadıkları için veda edercesine pelerinin cebinden dışarı süzöldüler-

Bekle! Elodie'nin zihni gerçek zamana geri döndü. Ateşböcekleri iyileştirebilirdi. Onları kaptı ve yanmış derisine koymaya çalıştı ama suyun altında oldukları için, yardımcı solucanlar kalamadılar ve uçup gitmeye devam ettiler...

Ciğerleri yanıyordu. Bir an önce yüzeye çıkmalı ya da boğulmalıydı. Bir an önce

Görüşündeki beyaz yıldızlar geri döndü ve Elodie yaşamak istiyorsa, Floria'yı kurtarmak istiyorsa sadece birkaç saniyesi kaldığını biliyordu.

Elodie bir avuç dolusu ateşböceği yakaladı ve onları ağzına atıp bütün olarak yuttu. Ejderha annenin ölüm döşeğindeki kehaneti gibi, mantığının yarısı sayıklıyordu. Elodie diğer yarısının da zeki olduğunu umuyordu.

İçgüdüsel olarak bacaklarını tekmeledi ve nehrin yüzeyinde patladı. Orada birkaç ateşböceği daha yüzüyordu ve onları vücuduna doğru çekerek sessizce kalmaları için yalvardı.

"Elodie!" Floria çığlık attı.

Ejderhanın peşinden nehre daldığını görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı. Yine de su yükselip onu kıyıya yaklaştırdı ve ayakları kayalık nehir yatağına sürtündü.

"*Senir vo errut ni desto*, Elodie. *Nykomarr*. Bu her zaman senin kaderindi, Elodie. Bununla savaşıma."

"Ben kadere inanmam," dedi, her hareketinde yüzerken ve boğulmamaya çalışırken yüzünü buruşturarak. "Kendi geleceğimi yaratmaya inanıyorum."

"Çok basmakalıp. Senden daha fazlasını beklerdim." Ejderha gözlerini kıstı, sonra ağzını nehre daldırdı. Kabarcıklar yükselmeye başladı ve su çalkalandı.

Sonra kaynamaya başladı. Ejderha nehre ateş üflüyordu ve kaynar su dalgalar halinde Elodie'nin zaten yanmış olan vücuduna çarpıyordu. Dalgalar onu kıyıya doğru iterken çığlık attı ve burnuna, ağzına, ciğerlerine sıcak su kaçarken eğimli nehir yatağını tırmandı.

Ejderha ona doğru yaklaştı, kaynayan nehirden geçerek kıyıya çıktı.

Elodie suyu öksürerek çıkardı. Şimdi yenik düşemezdi, etrafını kontrol etmesi gerekiyordu.

Asıl planından çok da uzaklaşmamıştı. Biraz daha su içtikten sonra ayağa kalktı ve babasının kılıcını da yanında sürükleyerek topallaya topallaya olması gereken yere doğru koşmaya başladı.

"Sana teslim olmayacağım," dedi. "Eğer kanımı istiyorsan, gelip almak zorundasın. Tıpkı annenin Victoria'ya yaptığı gibi."

"Elodie, hayır!" Floria ağladı.

Floria'nın çağrısı ejderhanın dikkatini Elodie'nin iki başlı ejderha fıskiyesinin önüne geçmesine yetecek kadar dağıttı. "Haydi!" diye alay etti. O olacaktı

Acımasızca iğneliyordu, çünkü planının işe yaradığından emin olmanın tek yolu buydu. "Ne bekliyorsun? *Retazandan* izin mi? Seni burada yapayalnız bırakan kişiden mi? Hastalıklı bebekler gibi topladığın ölü bebeklerden izin mi? Ben de bu oyundan bıktım. YAK BENİ, KALTAK!"

Küplere binen ejderhanın gözleri saf, erimiş altına dönüştü ve binlerce cehennem kadar yakıcı ve öfkeli bir ateş kükremesi çıkardı.

Kendini yolun dışına attı. Alevler iki başlı fıskiye, açık ağızlara çarptı, heykelin C kıvrımından geçerek patladı ve sonra bir bumerang gibi diğer taş çenelerden geri çıktı. Ateş doğrudan ejderhaya doğru patladı ve kendi yapışkan katranından topraklar yüzüne, boynuna, gövdesine ve kanatlarına sıçradı ve onlar da alev alev yandı.

Ejderha kükredi. Mağaranın zemininde çırpındı, kanatları heykelleri parçaladı, kuyruğu duvarlara çarptı ve yüzlerce zümrüt, yakut ve safiri sadist bir konfeti gibi renk yağmuruna tutarak yerinden oynattı.

Ayağa kalktı ve kanatlarıyla ateşi söndürmeye çalıştı. Ancak yapışkan katran vücudunu kapladı ve o kadar kolay kurtulamadı; bunun yerine hareket ejderhayı havaya kaldırdı. Devasa bir top gibi tavana çarptı. Kristal sarkıtlar paramparça oldu ve aşağı düştü.

Ejderha yere çarparak geri döndü ve Floria'nın platformuna çarptı. Altındaki kaya sütunu çarpmanın etkisiyle parçalandı ve tüm yapı parçalanmaya başladı.

"Elodie!"

"Floria!"

Ejderha uludu ve kendini nehre yuvarladı. Elodie kız

kardeşine doğru olabildiğince hızlı koştu.

Platform çöktü ve Floria da onunla birlikte aşağı yuvarlandı.

KHAEVIS

S                   nehre doğru.

Acıdan başka bir Şey değildi.

Her h  cre, kıvranıyor.

Her d  Ő nce, umutsuzluk.

Yanıyorum,   l  yorum ve bebeklerimle olan bağımı kaybediyorum, hayatım boyunca yalnız kaldığım gibi onları da yalnız bırakıyorum. Yanıyorum ve   l  yorum ve bunun suçlusunu, hayatta kalan, b  y  k ejderhaların bir sonraki   ağını baŐlatması gereken ama bunun yerine hepimizin sonunu getirecek olan o beklenmedik prenses...

B  yle olmaması gerekiyordu.

Ejderhaların b  y  k efsaneleri bu Şekilde sona ermemiŐti.

Yalnız

tek başına

Yalnız.

Ama nehir ateşi s  nd  rd  . Ve ağır yaralı olmasına rağmen, khaevis acıdan farkındalığa doğru puslu bir yolculuk yapmaya başladı-

Eğer   l  yorsam, yalnız   lmek zorunda değilim. Onu yanımda g  t  rebilirim. Elodie.

Vis kir vis. Sanae kir res.

Eğer ikincisine sahip olamazsam, o zaman kendi yeni pazarlığımı yapacağım: İkimiz de diğerimiz olmadan yaŐamayacađız.

Khaevis g  zlerini kapattı. Bebeklerine son bir veda etmeyi d  Ő nd  .

Sonra pen  elerini suyun altından   ıkardı ve son bir kez y  kselmeye hazırlandı.

ELODIE

AK KÉC □□□□□ platform parçalandı, bir çığa dönüştü ve gölet boyunca kıyıya doğru uçtu. Keskin parçalar kıyıya vurdu ve

Floria ve hepsi yere düştüğünde, çığ onu çığın altına gömdü.

Elodie kılıcını bir kenara fırlattı ve kayaları kaldırmaya başladı. Ateşböcekleri cildindeki yanıklar için ellerinden geleni yapıyordu ama kolu hâlâ acı içinde bağıırıyordu ve hem acıdan hem de kız kardeşi için duyduğu korkudan gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Flor, beni duyabiliyor musun?" Cevap yok.

Elodie, ejderhanın çok değer verdiği adrenalinin etkisiyle kayaları peş peşe çekti. Acı sadece bir arka plan, daha sonra bedelini ödemek zorunda kalacağını bildiği ama şimdilik dikkatini vermeyi göze alamadığı bir vızıltı haline geldi.

"Flor, bir şey söyle, lütfen!"

Taşlar ağırlaşıyor gibiydi. Elodie kazmaya devam etti, kaldırmaya devam etti ama uzun zamandır uyumamıştı, yeterince yememişti. Çok fazla savaşmıştı. Neredeyse hiçbir şeyi kalmamıştı.

Bir yığın kaya ve mücevher çığ gibi büyüyerek Elodie'nin açtığı çukuru kapattı.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ve sonra.

"El?" Zar zor bir fısıltı.

"Flor! Flor, seni duyuyorum! Seni çıkaracağım!" Elodie ellerini yeni düşmüş kayanın içine soktu ve daha sert ve daha hızlı kazarak zümrütleri uçurdu

ve yakutları sanki hiçbir değerleri yokmuş gibi bir kenara bıraktı, çünkü ona göre bu doğruydı. Burada kurtarılmaya değer tek şey Floria'ydı.

Sonunda kız kardeşinin garip bir açıyla bükülmüş kolunu gördü. Etrafındaki kaya parçaları kanla kaplıydı. Elodie bir yol açtı, Floria'nın hırpalanmış yüzünü görebileceği kadar büyük bir delik aana kadar kayaları fırlattı.

"Oh, Flor!"

Kız kardeşi zayıfça gülümsedi. "Balayınızı gerçekten de böyle hayal etmemiştim."

Elodie aynı anda hem güldü hem de ağladı. Floria'yı çıkarmak için yeterli boşluk kalana kadar daha fazla kayayı yoldan kaldırdı.

Yine de Flor'un kırık kolunu çekemedi.

"Seni koltuk altlarından tutup yukarı çekmem gerekecek," dedi Elodie. Floria başını salladı ve bunu mümkün kılmak için pozisyonunu değiştirmek için elinden geleni yaptı.

Elodie çömeldi ve dirseklerini kız kardeşinin kollarının altından geçirerek aşağı uzandı.

"Seni hareket ettirdiğimde bu biraz acıtabilir." "Bununla başa çıkabilirim," dedi Floria.

"Bir, iki, üç deyince!" Elodie kız kardeşini dışarı çekti.

Floria ığlık attı. Ama bunun nedeni kolu değildi. "Elodie, dikkat et!"

Sağanak bir su dalgasıyla ejderha nehirden yükseldi. Yanmış pulları dökülür gibi döküldü ve yerlerinde çiğ, soluk mor bir deri vardı. "*Mirr dek kirrai zi!*"

Ejderha tüm gücüyle kırık platforma saldırdı. Elodie Floria'yı yakaladı ve tam zamanında yuvarlandılar. "Kaç!" diye bağırdı Floria'ya.

Elodie kılıcına doğru hamle yaptı ve kabzasından yakaladı.

Ejderha Elodie'ye tekrar saldırdı, öfkesi karşısında saldırısındaki tüm fizik kayboldu. Ejderha ona doğru koşarken, Elodie katı, kendini bir topun içine soktu ve kaya ve kuvars parçalarının üzerinde yuvarlandı.

Ayağa fırladı. Ejderha tiz, korkunç metal-cam çığlığını attı ve Elodie içgüdüsel olarak ellerini kulaklarına götürdü.

Etrafında döndü. "*Mirr dek kirrai zi...*" diye tekrar hırladı.

Ne yaptığına bir bak.

Ejderha yükselip kılıç kanatlı bir kobra gibi tepesinde belirince Elodie'nin gözleri büyüdü. Mor derisi nehir suyunun damlacıklarıyla parlıyordu.

Zırhsız! Fark etti. Pulları olmayan ejderhanın derisi açıktaydı ve bir embriyonunki kadar kırılgandı. Elodie kılıcı daha sıkı tuttu.

Ejderha tekrar çığlık attı ve ateş tükürdü. Sonra Elodie'nin tepesine çarptı.

Kılıcını doğrudan ejderhanın zırhsız derisine sapladı. Kılıcın savunmasız ete saplandığını ve ejderhanın kalbinin yumuşak, nabız gibi atan kasına saplandığını hissetti. Göğsünden koyu menekşe rengi kan fışkırdı.

Ejderhanın gözleri büyüdü. Ama sonra kılıcı hâlâ elinde tutan Elodie'ye odaklanınca gözleri kısıldı.

"Eğer ölürsem, seni de yanımda götürürüm!" diye Khaevis Ventvis dilinde kükrerken, ön pençesi Elodie'ye arkadan çarparak onu göğsüne bastırdı. Pençelerinden biri doğrudan sırtını deldi.

Kalbinin içinden.

"Oh..." Elodie'nin
nefesi kesildi.

Her zaman ölüm anlarında daha etkili konuşacağını hayal etmişti. Yaşlı ve zarif olacağını, sevgi dolu bir odada çocukları ve torunlarıyla çevrili olacağını.

Ama onun yerine nemli, sıcak bir ejderha ini vardı ve Elodie'nin sadece tek bir "oh" diyecek kadar nefesi vardı.

Ne talihsizlik, diye düşündü alaycı bir tavırla. Sona bu kadar yaklaşmışken ölüm korkusu dağıldı.

Elodie'nin vücudundan fışkıran kıpkırmızı kan, ejderhanın kendi ölümcül yarasının koyu mor havuzuna karıştı.

"Elodie!" Flor çığlık attı. Uçmamıştı. Tabii ki uçmamıştı.

Ama Elodie artık kandan, kırmızı ve mor renklerden ve çiğ ejderha derisinden başka bir şey göremiyordu. Nihayetinde, hepsi buydu; geçici olarak beden verilmiş ruhlar, ruhları tekrar ayrılana kadar kısa bir süreliğine de olsa yaşama, anne ve kız, kız kardeş ve arkadaş olma hakkı için savaşıyorlardı. Belki de ejderhalar korkunçtu. Belki insanlar da öyleydi. Ya da belki de hepsi aynıydı, sadece kusurlu bir dünyada ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Elodie son gücüyle kılıcını ejderhanın göğsünden çekti. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ve seni affediyorum."

Ejderhanın gözleri bir an için onunkilerle buluştu ve yaralı yüzünden büyük, mor bir gözyaşı süzüldü.

Sonra geriye doğru yuvarlanıp mağaranın zeminine çarptı ve Elodie de onunla birlikte gitti, ejderhanın pençesiyle göğsünün üstünde son ve ölümcül bir kucaklaşmayla kısıtıldı.

FLORIA

F□□□□□ □□□ □□□□□□ ve çığlık atarak Elodie'ye doğru ilerledi. Ejderhanın hâlâ sıcak gövdesine tırmandı, devasa pençesini yakaladı ve onu çekmeye çalıştı

Dışarı.

Ama pençe, yüzüstü yatan kız kardeşini delip geçmişti. kırmızıya karışmış koyu mor kandan oluşan sıcak bir havuzun içindeydi. Yüzeyden buhar yükseldi ve Floria buharın içinden yükselen yapışkan demir tadı karşısında öğürdü.

"Ölemezsin, ölemezsin," diye hıçkırırken, farklı bir yaklaşım denemek için Elodie'nin başına çömeldi. Kız kardeşini omuzlarından tutup yukarı doğru itti, kendi kırık kolundaki keskin acıyla irkilerek Elodie'nin bedenini pençeden kaldırılabildi.

Elodie'yi taşıyamadı ve hâlâ kan gölünün içinde olan ejderhanın üzerine yatırmak zorunda kaldı. Sonra aniden mağaranın çatısından dolu gibi mavi sümüklü böcekler yağmaya başladı ve daha önce gördüğü parlayan mavi ışığı da beraberlerinde getirdiler. "Neler oluyor?"

Floria'nın yüzüne ve Elodie'nin yüzükoyun yatan bedenine kondular. Floria'nın boynunda kıpırdandılar ve Elodie'nin göğsündeki açık yarığa doğru ilerlemeye niyetli görünüyordular. "Defolun, sizi iğrenç küçük kurtçuklar!" Floria onları Elodie'den uzaklaştırdı. "O ölmedi! Ölmedi, ölmedi!"

Ama hiç kimse kalbine saplanan bir ejderha pençesinden sağ çıkamazdı ve Floria kız kardeşinin başında histerik gözyaşlarına boğuldu. Solucanlardan korumak için kız kardeşinin göğsündeki deliği kapattı.

"Seni seviyorum, El. Birbirimizin büyüdüğünü ve nazik kocalarla evlendiğini görmemiz, birbirimize her hafta mektup yazmamız ve her hafta ziyaret etmemiz gerekiyordu.

çocuklarımızla yaz. Güya çok iyi arkadaş olacaktık ve ben sana yaşadığım yerden yeni tarifler gönderecektim, sen de bana çözmem için yeni labirentler gönderecektin. Ama artık bunlar asla olmayacak," diye hıçkırdı Floria. "Ve bu aptal ejderha labirentinden nefret ediyorum! Bir daha asla başka bir labirent görmek istemiyorum!"

Floria'nın doğduğunda gördüğü ilk yüz kız kardeşiydi. Annesi ya da ebe değil, Elodie. Babası bu yüzden hep çok yakın olduklarını söylerdi. Floria anne karnından çıkar çıkmaz Elodie ona gülümsemiş ve "Benim" demişti.

Floria şimdi o kadar çok ağlıyordu ki gözleri bulanık görüyordu. Elodie'siz bir geleceğin sonsuz gölgesinden başka bir şey yoktu. Ejderha annesinin bir şeyler *bildiğini* söylemişti ve Floria bunun nasıl olabileceğini anladı. Elodie altında cansız yatarken, Floria kendi hayatının geri kalanının ne kadar kasvetli olacağını *biliyordu*. Güneş ne kadar parlarsa parlarsın, yolunda her zaman bir bulut, ona dünyada yalnız olduğunu hatırlatan gri bir kasvet olacaktı. Her zaman sahip olduğunu düşündüğü diğer yarısının -Elodie'nin- gitmiş olduğunu.

Floria feryat etti, gözleri kapalıydı ve yüzü kız kardeşinin göğsüne bastırılmıştı.

Hiç bitmeyen bir gözyaşı nehrinde zamanın nasıl geçtiğini anlamadan ağladı. Boğazı düğümlenene, kalbi taş gibi olana, kendini tüketene ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar ağladı; artık ejderhasız olan bu mağaralardan çıkıp yaşama, kız kardeşinin onun için kurtardığı hayata sahip çıkma isteği bile kalmamıştı.

Gözyaşları nihayet tükendiğinde, Floria şişmiş gözlerini zorla açtı.

Her şey mavi parlıyordu.

Bu çok acımasızcaydı! Elodie her zaman mavinin umudun rengi olduğunu söylerdi. Ve burada iyi olan hiçbir şey yoktu, umut edilecek hiçbir şey yoktu, Floria'nın ensesinde gezinen iğrenç sümüklü böceklerden ve Elodie'nin göğsündeki delikten gelen o iğrenç mavi parıltıdan başka hiçbir şey yoktu ve-

Flor sarsılarak ayağa kalktı.

El'in göğsü neden parlıyordu? Floria onu kendi bedeniyle kaplamıştı, böylece ateşböcekleri içeride kıpırdamıyordu.

Ama Elodie'nin göğsündeki kan kurumuştı. Derisi yara bere içindeydi ama iyileşiyordu. Floria'nın çenesi açık kaldı.

"Delik... ejderhanın pençesinin açtığı deliğe ne oldu?" Delik kapanmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Floria parmaklarını kısa bir süre önce açılan yaranın olduğu yerde hafifçe gezdirdi.

Ateşböcekleri Elodie'nin cildinde parıldayan mavi mukus izleri bıraktı. Flor'a, Leydi Bayford'un ağaçtan düşüp dizlerini yaraladığında El'in sıyrıklarına sürdüğü kalın merhemi hatırlattı.

Olabilir mi-?

Floria kendi boynunun arkasından bir ateşböceği aldı ve kolundaki bir yaranın üzerine yerleştirdi. Tuhaf, sülük benzeri yaratık hemen üzerinde kıvranmaya ve yanardöner mavi balçık salgılamaya başladı.

Kesiğin etrafındaki deri, sanki uykudan uyanıp geriniyormuş gibi hafifçe dalgalandı. Floria'yı hayrete düşüren yaranın kızarıklığı önce koyu pembeye, sonra açık pembeye dönüştü ve kesik kapanmaya başladı.

"İnanılmaz..." diye fısıldadı.

"İnanılmaz olan ne?" Elodie uyuklu bir şekilde konuştu.

Flor nefesini tuttu ve kolunu bıraktı. Ateşböceği derisine sıkıca yapışmış halde kaldı ve işine devam etti.

"El... sen... Tanrım, bana bir şeyler duymadığımı söyle! Bir şey mi söyledin?"

Elodie'nin göz kapakları açıldı Yavaşça. Onun süsen baktı mor içinde parıltı solucanlarının mavi ışığı. Sanki gözbebeği altın gibi parlıyordu.

Gözlerini kırıştırdı ve yanılsama kayboldu. Floria'ya baktı. "Ne oldu?"

Flor'un yüzünden taze gözyaşları süzüldü. "Bilmiyorum! Öldüğünü sanmıştım."

Elodie yüzünü buruşturdu, göğsüne dokundu ve gözlerini kapatarak tekrar uzandı. "Sanırım öyleydim."

"O zaman nasıl-?"

"Hiçbir fikrim yok." Ama sonra gözlerini açtı ve Floria'ya baktı. Elodie'nin ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İşe yaradı," dedi şaşkınlıkla. "Ne işe yaradı?" Floria sordu.

Elodie uzandı ve Flor'un yüzündeki mavi bir ateşböceğini kopardı. "Suyun altındayken onlardan bir demet yuttum. Sigorta olarak."

Floria anladığında nefesi kesildi. "Yani ejderha pençesiyle seni mızrakladığında, içeriden iyileşebildin."

Elodie başını salladı. "Ama yine de bu kadar iyi ve bu kadar çabuk işe yaramasına şaşırdım."

Ama sonra Floria kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?" Elodie dirseklerinin üzerinde yavaşça doğrulmaya çalışarak sordu. Açık yara kapanmış olsa da, muhtemelen organlarında ve kemiklerinde hâlâ iyileşme devam ediyordu, vücudundaki yanıklar üzerinde özenle çalışan ateşböceklerinden bahsetmiyorum bile.

Flor titreyen elleriyle içinde oturdukları kan gölünü işaret etti. "Ejderhanın kanı... Bir kısmı sana bulaşmış olabilir." Elodie'ye gözlerinin ilk açıldığında neye benzediğini anlatmaya başladı.

Elodie'nin rengi soldu.

Ama sonra göğsüne dokundu ve sanki kalbini dinliyormuş gibi gözlerini kapattı. Ya da belki de daha derinlerdeki bir şeyi dinliyordu.

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Eğer bu doğruysa," dedi Elodie, "o zaman bir fikrim var."

Floria kısmen rahatlamış, kısmen de beklenti içinde sırıttı. Kız kardeşinin fikirleri olmasına bayılırdı.

LUCINDA

Lütfen, lütfen güvende olun. Lütfen gelin, yelken açacağız ve ne olursa olsun

uzaklaştıracak olan *Deomelas* gemisine bindirdi. Alexandra, kocası ve kızı sıranın diğer tarafında durmuş, ülkeyi terk etmeye karar vermiş olan yurttaşlarıyla kucaklaşıyorlardı. Lucinda'ya kendilerine yardım edip edemeyeceğini soranlar Alexandra ve Cora'ydı. Sonra da masumların kanıyla zenginleşen bir krallığı daha fazla destekleyemeyecek olan herkes için *Deomelas*'ta bir yatak olduğu haberini yayanlar da onlardı.

Yine de Lucinda yakın ütopyalarını prensipleri gereği geride bırakacak olan bu asil insanların vakur alayını izlerken bile ufukta bu gemide olmasını en çok istediği ikisini, kızlarını da izliyordu. Onları kendisi doğurmamış olsa da, Elodie ve Floria onun kızlarıydı ve onun olduğu her şey onlarındı. Aşk doğuma bağlı değildi; ortak deneyim ve özveriyle, karşılığında hiçbir şey verilmese bile verme arzusuyla şekillenirdi.

Lütfen, lütfen güvende olun. Lütfen gelin, yelken açacağız ve ne olursa olsun ne olursa olsun, birlikte olacağız ve bu yeterli olacak.

"Leydi Bayford?" diye sordu küçük Cora. Küçülmüş gözlerindeki endişe bir süredir Lucinda'nın adını sayıkladığını gösteriyordu. "İyi misiniz?"

Lucinda ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Henüz değil canım. Ama umarım olacağım."

Tam o sırada limana giden yolda nal sesleri duyuldu. Lucinda'nın midesi, kızlarının gelme ihtimalinden dolayı heyecanlanması mı, yoksa bu ihtimalden dolayı midesinin bulanması mı gerektiğinden emin olamayarak titredi.

Aureali bir şövalye, Elodie ve Floria'nın öldüğünü ve Lucinda'nın kocasız, çocuksuz ve boş bir kalple derhal yola çıkmasının emredildiğini bildiren sevinçli bir mesaj getirdi.

Cora sanki Lucinda'nın buna ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi onun elini tutup sıktı.

Cora bırakmadı.

Nal sesleri giderek yaklaştı ve çok geçmeden at tepeyi aştı ve binicisi görünür hale geldi.

Biniciler.

"Elodie! Floria!" Lucinda rıhtımdan aşağı onlara doğru koştu. Hayatında daha önce hiç koşmamıştı, çünkü bu koşu çok dayanıksızdı ve bacaklarından hâlâ emin olmayan yeni doğmuş bir çöl keçisine benziyordu ama Lucinda şu anda bunu umursamıyordu. Önemli olan tek şey kızlarına olabildiğince hızlı bir şekilde ulaşmak, onları kollarının arasına alıp bir daha asla yüzüstü bırakmayacağına söz vermektir.

Toprak yolun limana doğru kıvrıldığı yerde buluştular ve Lucinda attan iner inmez kendini Elodie ve Floria'nın yanına attı.

"Sizi kaybettiğimi sandım," diye mırıldandı saçlarına sarılırken.

"Bizi asla kaybetmeyeceksin," dedi Elodie. "Kapatmamız gereken bazı eski yaralarımız olduğunu biliyorum ama bir şeyin sözünü verebilirim: İster yanında ister dünyanın öbür ucunda olalım, bizi bir daha asla kaybetmeyeceksin."

Lucinda endişeyle gökyüzüne ve Khaevis Dağı'na baktı.

"Ejderha gelmiyor," dedi Elodie. "Güvendeyiz."

"Sana nasıl davrandığımız için özür dilerim," dedi Floria. "El bana senin de peşimden gelmeye çalıştığını söyledi. Teşekkür ederim... Anne."

Anneciğim. Lucinda ağlamaya başladı. Üvey anne değil. *Annesi.* "Hayır, hayır, benim hatamdı," diye mırıldandı Lucinda. "Özür dilerim." Üçü dakikalarca daha iç içe kaldılar.

Sonunda Lucinda kucaklaşmalarını bozdu. "İkiniz at için çok ağır değil miydiniz?"

Elodie gülümsedi. "Bilmek istediğin şey *bu mu?* 'Ejderhayı nasıl yendin?' değil. "

Lucinda kızardı. "Evet, o da var. Sadece biraz şoktayım ve zihnim sorularını doğru sıraya göre önceliklendirmiyor."

Floria yaralanmamış kolunu tekrar Lucinda'ya doladı ve Lucinda bunca yıldır özlemini çektiği bu dokunuş karşısında eridi. Tek istediği buydu.

Uzaklarda, altın şatodan gelen rüzgârda müzik yankılanıyordu. Bu, Lucinda'nın Aurea'ya ilk geldiklerinde duyduğu şarkının aynısıydı. Elodie'nin evliliğinin ne anlama geldiğini öğrendiği zamanki gibi.

Elodie'nin başı da saraya doğru eğikti. "Üçüncü düğünün yarına kadar olmayacağını sanıyordum."

Lucinda, "Ejderhadan korktukları için düğünü öne aldılar," dedi. Ama Elodie'yi kendi korkunç düğününü yeniden yaşamaktan kurtarmak istiyordu.

"Gemiye gelin," dedi iki kızına da. "Floria'nın kolu ve sizin diğer yaralarınız için bir doktor bulacağız. Siz de bana nasıl kaçtığınızı anlatırsınız."

"Aslında..." Elodie, kulağı hâlâ müziğe doğru eğik, dedi. "Floria söylemek zorundayım. Yapmam gereken bir şey daha var." Gitmek için döndü. "Ama yola çıkmaya hazırız." Lucinda kaşlarını çatı.

"Neredesin sen?"

"Gidiyor musun?"

"Bir kraliyet düğününü basmak için."

Lucinda şaşkınlıkla gözlerini kırpmıştı. Ama sonra gülümsedi, eğlence anlayışla birlikte geliyordu.

"Bir düğüne bu halde mi katılacaksın?" Elodie'nin yırtık pırtık, yanmış ve kanlı kıyafetlerini ve üzerine bulaşmış kül ve eski boyaları işaret etti. "Bayford Hanesi'ni temsil edeceksen hayır, edemezsin."

Elodie tekrar güldü ve ona sarıldı. "İşte benim tanıdığım ve sevdiğim anne bu."

Lucinda sırtıttı. "O zaman benimle gel ve seni temizleyelim. Tam da giymen gereken elbiseyi biliyorum."

ELODIE

Tamamı Elodie sarayın terasına düğün devam ediyordu.
Inophean gelinliği giymişti.

Bayford aslında Elodie'nin düğün günü için yapmıştı, ta ki Aureali terziler bu onuru elinden alana kadar. Ama Elodie şimdi Leydi Bayford'un tasarımının ne kadar mükemmel olduğunu görüyordu. Elbisenin narin altın dantellerle kaplı soluk gri bir korsesi ve omuzdan bileğe kadar zarif bir şekilde kaplayan aynı dantelden kolları vardı. Eteği, Leydi Bayford'un satın almak için yıllarca para biriktirdiği siyah ve beyaz tül katmanlarından oluşuyordu. Elodie eteğin altına gümüş bir pantolon giymişti. Leydi Bayford, gelinin düğün günü bir ağaca tırmanma ya da ata binme ihtiyacı hissetmesi ihtimaline karşı bunu da tasarıma dahil etmişti.

İlk başta kimse Elodie'yi fark etmedi, çünkü o sadece seyircilerin en arkasında, muhtemelen son sıradaki sandalyelerde boş bir yer bulmak üzere olan geç kalmış bir misafirdi. Önde Henry, Elodie'yle sadece iki gece önce evlendiği altın çardağın altında duruyordu. Onun yerinde kan kırmızısı, sıkıca bağlanmış bir elbise giymiş başka bir genç kadın vardı. Koyu kahverengi bir teni ve sırtının alt kısmına kadar hafif dalgalar halinde dökülen uzun siyah saçları vardı. Ejderha pulları desenli altın taraklar ve boynunda son derece tanıdık bir kolye takıyordu.

Henry, *imparatorluk kasasında güvende olacaklarını* söylemişti. Görünüşe göre bir sonraki geline verilmek üzere.

Elodie'yi fark etmeyen konuklar, Elodie oturmayıp koridorda yürümeye başlayınca dikkat kesildiler.

Törenin ortasında. Yavaşça -düzenli bir şekilde- yanlarından geçerken arka sıralarda sadece bir fısıltı olarak başladı, sonra ileriye doğru yuvarlanan bir dalgaya dönüştü.

Fısıltı dalgası pavyona ulaştığında, Elodie eğildi ve avuç içi büyüklüğünde bir tören altınıni koridordan aşağı yuvarladı.

Henry'nin botunda durdu. Henry bu kesintiye sinirlenerek yere baktı, ta ki kendisine neyin çarptığını fark edene kadar.

Madeni paranın üzerinde üç prensesin resmi vardı. "Bunun sana ait olduğuna inanıyorum," dedi Elodie.

Henry irkildi ve başını kaldırıp baktı. Bakışları Kraliçe Isabelle'in tahtından kalkmasıyla aynı anda Elodie'ninkilerle buluştu. Dövmeli rahibenin ve müstakbel prensesin bir şeylerin ters gittiğini anlamaları biraz daha uzun sürdü. Sonunda Kral Rodrick neler olduğunu anladı. Tahtından sıçradı.

"Yaşıyorsun!" diye bağırdı.

Kraliçe Isabelle gözlerini Elodie'ye dikti. "Burada ne arıyorsun?" "Bu düğünün sona erdiğini ilan ediyorum," dedi Elodie.

"Ne?" Gelin adayı kaşlarını çatı. Ön sıradan, muhtemelen babası olan bir adam ayağa fırladı ve "Sen de kimsin be?" diye bağırdı.

"Ben," dedi Elodie, "Prens Henry'nin karısıyım."

"Yalan," dedi gelinin babası. "Benim kızım prenses olacak."

"Üzgünüm ama bu mümkün değil," dedi Elodie. "Henry benimle evlendi

iki gece önce. Bunun doğru olup olmadığını ona kendiniz sorabilirsiniz."

Adam, kızı ve tüm düğün konukları başlarını, yüzü çirkin bir mor renge bürünmüş olan Henry'ye doğru çevirdi.

"Elodie," dedi Henry, sesi kızarmış ekmeğin üzerine sürülmüş bal gibi iğrençti. "Senin için çok endişelendim. Nereye gittiğini bilmiyorduk. O zamandan beri hiç uyumadım-"

"Kız kardeşimi öldürmeye çalıştığından beri mi?"

Kalabalık mırıldanmaya başladı. Gelin kurbanlarına alışkindılar ama bu yeni bir olaydı.

Kraliçe Isabelle rahibenin, Henry'nin ve müstakbel gelinin yanından geçerek pavyonun önüne doğru ilerledi, elleri sanki pavyonu savunmak istercesine yumruk şeklindeydi.

eski -teknik olarak şu anki- geliniyle kavga etmesi anlamına gelse bile.

"Burada ne işin var?" diye tükürdü. "Burada olmalıydın..." Kraliçe sunaktaki şaşkın kıza baktı ve cümlesini tamamlamadı.

Ama Elodie'nin onun için sonunu getirme konusunda hiçbir endişesi yoktu. "Ejderha tarafından yenmeli miydim? Beni iki kez beslemeye çalıştığın ejderha mı? Kraliyet ailesinin sekiz yüzyıldır prensesleri kurban ettiği ejderhaya mı?"

Gelin adayı ciyakladı.

Elodie ona nazikçe baktı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. Mükemmel görünüyorsun. Ama sana bir kadından diğetine bir tavsiye vermem gerekirse, bunu yapmak istemezsin. Gidebildiğin kadar uzağa git buradan. şimdi."

"Sana inanmıyorum," dedi.

"Sizin yerinizde olsam ben de yapmazdım. Ama size şunu sormama izin verin: Henry ailenizi güzel, on kat yüksekliğinde bir altın kuleye yerleştirdi mi? O saç taraklarını düğün gününde takmanı umduğunu belirten bir notla birlikte sana verdi mi? Siperlerde önünüzde diz çöküp boğazınıza o kolyeyi taktı ve onunla evlenmenizi istedi mi? Evlilik zaten ayarlanmış olmasına rağmen, sana gerçekten aşık olduğunu mu iddia etti?"

Müstakbel prensesin gözleri büyüdü. Ama sonra eteklerinin kırmızı kumaşını topladı ve koşmaya başladı.

Elodie kraliyet ailesine geri döndü. "Ejderhaya gelince, onu ben öldürdüm." Kraliçe Elodie'ye göz kırptı. Ve sonra Kraliçe Isabelle gülmeye başladı.

"Sen mi ejderhayı yok ettin? O canavara sekiz yüz yıldır kimse dokunamadı ve ben senin, adı sanı duyulmamış bir dükalıktan gelen bir kadın olarak onu gerçekten öldürdüğüne mi inanacağım?"

"Evet. Ve sonra onu kurtardım." Elodie öne doğru bir adım attı ve kollarını kaldırdı.

Kollarındaki altın dantellere iliştirilmiş, şeffaf, lavanta rengi bir pelerin açıldı. Leydi Bayford, Elodie'nin isteği üzerine, rahibelerin Elodie'ye giydirdiği elbisenin son kalıntılarından bu elbiseyi yapmıştı.

şimdi, Elodie'nin kolları gururla tutulurken, pelerin rüzgârda dalgalanıyordu. Kanatlar gibi.

Ve sonra, yakın mesafeden, gerçek kanatların bir savaş davulu gibi vuruşu geldi. Hava onun nabzıyla titreşti.

Gökyüzü sıradan bir çivit mavisinden parlak, ışıltılı bir maviye dönüştü. "Ne-" Prens Henry başladı.

Ejderha bulutlardan aşağıya doğru dalışa geçti ve Elodie'nin kalbini iyileştirmek için ejderhanın içine yığıldığı ateşböcekleri yüzünden göğsü parlak mavi renkte parlıyordu.

Düğün konukları çığlık attı ve uçtu.

Terasta sadece Kraliçe Isabelle, Kral Rodrick, Prens Henry ve Elodie kalmıştı.

"*Thoserra rekirre ferek?*" diye sordu ejderha. "Hayır, onları henüz yakma," dedi Elodie.

"İmkânsız," dedi Henry. "Onu nasıl kontrol ediyorsun?"

"Ben değilim," dedi Elodie. "O burada çünkü biz akrabayız." Elodie onun omzuna uzandı ve altın rengi dantel bir kolunu yırttı.

İlk bakışta sadece yumuşak bir deri vardı, yanıklar iyileşmişti. Ama sonra Elodie kolunu çevirdi ve ay ışığı koluna farklı bir açıdan vurdu.

İnsan derisi yerine altın rengi, kalkan şeklindeki pullar ışıktta parlıyordu.

"*Sanae kir res,*" dedi Elodie. "Ejderha ve ben kanımızı paylaştık ve bu güç birleşiminden yeni bir nesil doğacak."

"Hayır," dedi kraliçe.

"Korkarım öyle." Elodie'nin gözleri menekşe rengine parladı.

Altın pullar bir kez daha parladı, sonra kolundan aşağıya, boynuna ve derisinin geri kalanına yayıldı. Kör edici bir altın ışık onu sardı ve büyüdü, daha büyük ve daha parlak yayıldı.

Ve sonra geçmişin Elodie'si gitti ve onun yerine, bir dakika önce olduğu prensesin üç katı büyüklüğünde bir ejderha dikildi.

"*Movdarr ferek dek neresurruk!*" diye homurdandı yaşlı ve iri ejderha. "Onlara hak ettiklerini göster."

"*Ny,*" dedi altın ejderha, sesi ateş, duman ve güçle boğuklaşmıştı ama yine de kesinlikle Elodie'ydi. "Onları mahkûm edecek kişi ben olmayacağım. Seçmelerine izin vereceğim."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Henry. Ama Elodie'nin dönüşümünü mü anlayamıyordu yoksa neden onu hemen öldürmediğini mi anlayamıyordu belli değildi.

İkincisine cevap vermeye karar verdi. "Başkalarına verdiğiniz zarara rağmen, krallığınızın kanlı mirasını devralırken sizin kendinize nasıl zarar verdiğinizi bilemem. Bu yüzden size bir seçenek sunuyorum: Sonunuzu şimdi kabul edin ya da tahttan çekilin, Aurea'yı terk edin ve bir daha asla dönmeyin."

Henry sızlandı, sonra döndü ve kaçtı.

Ama Kral Rodrick Elodie'nin önünde eğildi, sanki rahatlamış gibi tüm vücudu gevşedi. "Nihayet bitti."

Ayağa kalktığıında Kraliçe Isabelle'e elini uzattı.

Tereddüt etmeden aldı ve birlikte ileri doğru adım attılar. Elodie altın başını bir kez onlara, sonra da ejderhaya doğru salladı.

Kral ve kraliçenin sonunu izlemedi. Ama Elodie kanatlarını açıp sarayın çatısından atlarken uzun, yorgun bir nefes verdi ve bu düşünciyi yineledi.

"Gökyüzüne şükürler olsun. Nihayet bitti."

FLORIA

J   F Leydi Bayford'a ve yolculara ejderhanın mağarasında geçirdiğı zamanın  bitirdiğinde, Aurea'nın altın sarayı alev alev yanıyordu.

Herkes nefes nefese kaldı ve *Deomelas*'ın korkuluklarına koştu. Herkes ama

Flor.

Cora -mültecilerin organize edilmesine yardım eden kız- onun geri çekildiğini görünce, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Floria, "Bu Elodie'nin yapmak istediğı şeyi başardığı anlamına geliyor," dedi. "Kraliyet ailesi artık yok ve ejderha da artık bir tehdit değil."

Eski kraliyet elçisi ve Cora'nın annesi Alexandra Ravella parmaklıklardan ayrılıp onlara katıldı. "O zaman insanlar evlerine dönebilir. Aurea artık güvende ve prensesleri kutsama gibi iğrenç bir uygulama sona erdi."

Floria başıyla onayladı. "İsteyen herkes karaya çıkabilir."

Leydi Bayford onun yanına geldi. "Ama yine de bizimle yelken açmak isteyen herkes gelebilir. Inophe, Aurea kadar müreffeh olmayabilir ama iyi kalpli bir ülkedir ve size hoş geldiniz diyoruz."

"Ne yapmalıyız?" Cora'nın babası sordu. "Bu toprakları ve buradaki insanları tanıyoruz."

"Öte yandan," dedi Alexandra, "Aurea'nın lekeli geçmişindeki rolüm benim için her zaman çok açık olacak."

Floria her iki ebeveynin de Cora'ya dönüp onun fikrini söylemesini bekleyişini izledi. Floria'nın onlara duyduğu saygı son derece artmıştı.

"Sanırım dünyayı görmek istiyorum," dedi Cora. "Eğer sorun olmazsa?"

Alexandra ve kocası başlarıyla onayladılar, Cora'yı kucaklarına alırken gözleri parlıyordu. "Evet, her şey yolunda. Yeniden başlayacağız."

Floria kendi gözyaşlarını sildi, aniden babasını özledi.

Leydi Bayford kolunu Floria'ya doladı. "Peki sen ne yapmayı seçeceksin, aşkım?"

Floria Leydi Bayford'un sıcak göğsüne yaslandı, hayatı boyunca yanında olan kadının güvenliğinden ayrılmak istemiyordu. Ama aynı zamanda Khaevis Dağı'nın eteklerindeki kaleye ve Elodie'nin de yeni bir başlangıca işaret ettiği için için yanan duman bulutuna baktı.

"Bir annenin işinin en zor kısmı bebeklerini bırakmaktır," dedi Leydi Bayford Floria'nın saçlarını okşayarak. "Her ne kadar seni sonsuza dek kanatlarımın altında tutmak istesem de, eğer gitmek istiyorsan gitmelisin."

"Ama seni tek başına bırakmak istemiyorum."

"Olmayacağım." Leydi Bayford gülümsedi. "Ben bu yeni yavruların annesiyim." Kollarını Cora ve Alexandra'yı ve Inophe'ye yolculuk için yerleşmekte olan mültecileri kapsayacak şekilde açtı. "Ve Elodie'nin de dediği gibi, ister yanımda ister dünyanın öbür ucunda olun, ben yine de kalbinizde olacağım. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Floria güldü ve ona sarıldı. "Seni özleyeceğim."

"Zaman zaman Inophe'yi ziyarete gel," dedi Leydi Bayford, "ve bana seyahatlerinde karşılaştığın tüm lezzetlerden örnekler getir."

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Ardından Flor gemiden indi ve kıyıya çıkmaya karar vermiş olanları Aurea'ya geri götürdü.

EPILOG

Akşamın sessizliğinde, Ege'nin güneş doğarken Khaevis'de insan formunda duruyordu. Buradan, erimiş çatıları görebiliyordu. birkaç günlük kocasının tahttan feragat edip kaçtığı sarayda. Nerede Kraliçe Isabelle son anlarında Kral Rodrick'in elini tutmuş ve kaderlerini ciddiyetle kabul etmişti.

Ve Elodie'nin geleceği nasıl şekillendireceğine karar verdiği yer. Floria onun yanına geldi. "Sırada ne var Majesteleri?"

Başlık kulağa gerçeküstü ama aynı zamanda doğru geliyordu. Çünkü Elodie hayatının bir halka liderlik etmesini gerektireceğini her zaman biliyordu. Sadece işler beklediği gibi gitmemiştir.

Gençliğinde, iyi liderlerin vatandaşları için her şeyi feda ettiğine inanırdı. Ve ne kadar yıpratıcı bir iş olursa olsun ya da zorlu bir toprakta bir vatandaşı hayatta tutmaya çalışmanın yükü ne kadar ağır olursa olsun bunu yapmaya istekliydi. Ama sonra Henry evlenmeyi teklif etti ve o da Inophe'nin tüm sorunlarına kolay bir çözüm bulduğunu düşündü.

Yine de, insanların kendilerine anlattıkları tüm hikayelerde olduğu gibi, gerçek nadiren ilk versiyonda, hatta ikinci veya üçüncü versiyonda bulunur. Hayır, gerçek hikaye anlatıcısının derinliklerinde gömülüdür ve ancak o buna hazır olduğunda -ne kadar zor olursa olsun- gerçek kendini ortaya çıkarır. Çoğu insan bunu asla bulamaz.

Ama cesurlar yapar.

Elodie tekrar dağa baktı. Artık cevabın büyük jestlerde değil, günlük küçük kararlarda olduğunu biliyordu. Sadece halkıyla değil, aynı zamanda kendisiyle de ilgilenmekte.

"Aurea için her şey değişecek," dedi Elodie Floria'ya dönerken. "İnsanlar artık ejderhadan korkmak zorunda değiller ve ben onların sadece refahın değil, aynı zamanda huzurun, güvenliğin ve neşenin de tadını çıkarmalarını istiyorum.

"Onların alışık olduğundan farklı bir hükümdar olacağım. Tebaamı tanımak istiyorum, tıpkı Inophe halkını tanıdığım gibi. Onların ihtiyaçlarını ve arzularını, neye değer verdiklerini ve hala neyi hayal ettiklerini anlamak istiyorum. Ve sadece kendi öğütlerime değil, onların öğütlerine de kulak vereceğim, çünkü hala öğrenecek çok şeyim olduğunu açıkça itiraf ediyorum."

Güneş Elodie'nin kolunda parlıyordu. Floria, insan derisinden altın ejderha pullarına doğru gidip gelen koluna hafifçe dokundu. "Peki ya bu? Saklamaya çalışacak mısın?"

Elodie başını salladı. "Hayır. Bu yeni krallık şeffaf olacak. Halkımdan saklanmayacağım ve artık Aurea'yı dünyadan saklamayacağız. Bazıları ilk başta benden korkabilir - ve bazıları ayrılmayı seçebilir - ama sonuçta onlara ejderhaların ne kadar güzel olabileceğini göstereceğim. Ancak, yapacak çok işimiz olacak."

"Sana yardım etmek için burada olacağım."

"Biliyorum." Elodie dağın mor-gri zirvelerini ve vadilerini, gümüş armut bahçelerinin genişliğini ve altın buğdayın uçsuz bucaksız tarlalarını düşündü. Bunun ötesinde sazdan çatılarıyla köyler, hasat şarkılarıyla köylüler ve Aurea'yı dünyaya, dünyayı da Aurea'ya getirmeye hazır ticaret gemilerindeki denizciler vardı.

Sonra ejderha ufuktan yükselip gökyüzünü görkemli bir şekilde keserek uçmaya başladı.

"Adını biliyor muyuz?" Floria sordu.

"Ejderhaların isimleri yoktur," dedi Elodie. "Ama ona Retaza diyebileceğimizi söylüyor."

"Retaza," diye mırıldandı Flor. "Çok hoş. Ne anlama geliyor?"

"Anne," dedi Elodie gülümseyerek, tam da güneş ışığı ejderhanın pullarına vururken.

Lavanta rengi parlıyorlardı, kenarları yanardönerdi.

Elodie'nin kollarındaki pullar tepki olarak dalgalandı ve teninde güç ve sihrin ürpertisi kıvılcımlandı. Etrafındaki hava yüklü gibiydi,

Eski ormanların, amber ve misk kokusunun yanı sıra çiçek tomurcukları, taze yağmur ve yeni başlangıçlar da kokuyordu.

Derin bir nefes aldı. Ve sonra değişimin onu yıkamasına izin verdi, altın ışığın sıcaklığının, derisinin pullara domino taşı gibi geçişinin ve kim olduğunun ve kim olacağının her santimetresinde dalgalanan heyecan verici gücün tadını çıkardı.

Dönüşüm tamamlandığında, Retaza onları karşılamak için uçtu.

"Majesteleri," dedi Khaevis Ventvis dilinde, sürüngen başını eğerek.

"Retaza," dedi Elodie. *"Erra mirvu rukhif mirre ni."* Konuşma dili Bir ejderhanın diliyle konuşmak o kadar doğru geliyordu ki, sanki Elodie'nin geçmişinde yaşadığı tüm gariplikler sadece yanlıştır deriye bürünmüş olmasından kaynaklanıyordu. *"Dakh vivorru novif makho?"*

"Aezorru. Akorru santerif onne divkor. Kodu ni sanae. Farris errut verif." "Hey, beni bu konuşmanın dışında bırakma," dedi Floria.

Elodie gülümsedi. "Özür dilerim. Yeni yumurtayı soruyordum. Parlıyor ve her geçen gün daha da güçleniyor. Retaza bana ateş püskürüyor ve ejderha ırkını canlandırmanın benim kanım olduğunu iddia ediyor."

"Sanae kir res," dedi Retaza.

"Her iki taraf için de geçerli." Elodie gerindi ve altın pullarının güneşin ışıltısı altında dalgalanmasına izin verdi. "Bu senin sayende oldu. *Sanae kir res."*

"Hava atıyorsun," diye alay etti Floria.

Elodie güldü. "Belki biraz. Ama bu büyüü biraz kullanmaya ne dersiniz?"

Kız kardeşi ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Flor, Elodie'nin altın rengi sırtına tırmandı ve boynunun yumuşak ensesine yerleşerek ona sıkıca tutundu.

"Hazır mısın?" Elodie

sordu. "Ben her zaman

hazırım." Retaza yolu

gösterdi.

Ve sonra Elodie Khaevis Dağı'nın tepesinden

atladı. İlk başta düştüler

Aşağı

Aşağı

Aşağı.

Ama sonra Elodie kanatlarını açtı ve gülümsedi.

O bir kraliçeydi.

Bir ejderha.

Ama en önemlisi, kendisiydi. Ve yükseldi.

Dünyayı yeniden yaratmaya cesaret eden tüm cesur ruhlara

TEŞEKKÜRLER

W

□□, □□□□ □ çılgın bir yolculuk oldu. Yayıncıma ve ekibine duyduğum minnettarlığı ifade etmek için dünyada ne kadar ~~teşekkür~~ azdır.

Netflix'e bu inanılmaz yolculuk için teşekkür ederim. Kitabı yazmaktan filmi ziyaret etmeye

Bu kadar çok parlak beyinle işbirliği yapmaya hazırım... Sadece VAY CANINA.

Random House Worlds'teki herkese teşekkür ederim. Editörüm Elizabeth Schaefer, parlayan bir ışık ve birlikte çalışmak büyük bir keyif. Ayrıca yayıncım Scott Shannon'a, yayın yönetmeni Keith Clayton'a (ki kendisi mükemmel bir zevk sahibidir), Alex Larned, Jocelyn Kiker, Faren Bachelis, Lara Kennedy, Julia Henderson, Frieda Duggan, Lydia Estrada, Elizabeth Rendfleisch, Cassie Gonzales, David Moench, Jordan Pace'e teşekkür ederim, Adaobi Maduka, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Sabrina Shen, Lisa Keller, Megan Tripp, Maya Fenter, Matt Schwartz, Catherine Bucaria, Abby Oladipo, Molly Lo Re, Rob Guzman, Ellen Folan, Brittanie Black ve Elizabeth Fabian hikayeme gösterdiğiniz inanılmaz ilgi ve destek için.

Harika yapım ekibine: Netflix'ten Joe Lawson, Cindy Chang, Nick Nesbitt, Emily Wolfe, Veronica Hidalgo ve Sam Hayes; yönetmen Juan Carlos Fresnadillo; senarist Dan Mazeau; Jeff Kirschenbaum ve Roth Kirschenbaum Films'deki herkes; ve reklamcılar Nicola Graydon Harris ve Robin McMullan. Beni *Damsel* filminin yapım sürecine dahil ettiğiniz için teşekkür ederim.

Millie Bobby Brown, Robin Wright, Angela Bassett ve Nick Robinson'a, Ray Winstone, Brooke Carter, Shohreh Aghdashloo ve oyuncu kadrosunun geri kalanı

-Yeteneğinize hayranım. Sizinle birlikte sanat yaratmak benim için bir onur.

Zeki, yorulmak bilmez menajerim Thao Le'ye - sihri siz gerçekleştiriyorsunuz.

Binlerce kez ve binlerce kez daha teşekkür ederim.

Beni Ursula Le Guin'in "Omela's'tan Yryp Gidenler" kitabıyla tanıştırdığı için Tom Stripling'e teşekkür ederim. Ejderha dili Khaevis Ventvis'i yarattığı için Reese Skye'a teşekkür ederim. Ve Joanna Phoenix'e karakterlerim hakkındaki anlayışlı geri bildirimleri için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, sadık okuyucularıma ve romanlarımı destekleyen tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve sosyal medya kitap kurtlarına teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım!

YAZARIN EJDERHA DİLİ ÜZERİNE NOTU

Aşlında *Damsel* dünyası için icat edilmiş, tam anlamıyla işleyen bir dildir.

İlerleyen sayfalarda, aynı zamanda oldukça sınırlı bir dünyada yaşayan güçlü, efsanevi yaratıklar tarafından binlerce yılda oluşturulmuş olabilecek Khaevis Ventvis'in fonolojisini, gramerini, sözdizimini ve kelime dağarcığını bulacaksınız.

Bu dil için övgü alamam; dilbilimsel bir fenomen ve dilbilgisi meraklısı olan kızım Reese Skye tarafından yaratıldı, kendisine İspanyolca ve Japonca öğretti, ufukta Fransızca da var. Ben bu Yazar Notu'nu yazarken Reese on üç yaşındaydı (tesadüfen aynı yaşta J.R.R. Tolkien, pek çok kişinin ilk kurgulanmış dili olarak kabul ettiği Nevbosh'u icat ettiğinde öyleydi). Reese bu dili icat etmeye ve bana açıklamaya istekli olduğu için çok şanslıyım.

Khaevis Ventvis'i yaratırken göz önünde bulundurduğumuz ilk husus, ejderhalar için neyin önemli olduğunu bulmaktı: Bir ejderhanın dünyası neye benzer? Öncelikleri nelerdir? Ve diğer yandan, neye çok az önem verir?

Örneğin, dilin adı "ejderha" (*khae*: gökyüzü; *vis*: güç) ve "dil" (*vent*: rüzgar; *vis*: güç) kelimelerinden türetilmiştir. Buradaki mantık, ejderhaların kendilerini "ejderha" olarak düşünmemeleridir ki bu da onlara insanlar (kesinlikle daha aşağı bir tür) tarafından verilen bir etiket olurdu. Bunun yerine, ejderhalar kendilerini gökyüzünün gücü, ağızlarından çıkan nefes ve kelimeleri de rüzgarın gücü olarak düşünürlerdi.

Aurea Avrupa'dan esinlenen bir dünyadır ve bu nedenle Khaevis Ventvis, birçok kökeni Latince'den gelen İspanyolca ve İtalyanca gibi romantik dillerin gramer yapısına göre modellenmiştir. Bununla birlikte, ejderhaların gramer yapısı, daha az karmaşık bir topluma sahip olmaları nedeniyle insan dilinden daha basittir.

Örneğin, İspanyolcada hem gayri resmi hem de resmi "sen" zamiri kullanılır. Ancak, ejderhalar o kadar güçlüdür ki sadece akranlarıyla veya kendilerinden alttakilerle konuşurlar. Bu nedenle resmi bir "sen" zamirine gerek yoktur.

Örnek: *(Ni) tvorriv za ka.* Sen kaçmıştın.

Benzer şekilde, dilek kipi de yoktur, çünkü ejderhalar sadece belirsizlik durumlarında kullanılan dilbilgisi yapılarına pek ihtiyaç duymayacak kadar güçlüdürler. Şart kipi mevcuttur; ancak ejderhalar kararlı bir şekilde harekete geçme ve istedikleri sonuçları alma eğiliminde olduklarından birinci şahıs çekiminin nadiren kullanıldığına dikkat edin. Yine de şart kipi ejderha olmayan aktörler için kullanışlıdır.

Örnek: *(Khono) tvorraia se, kev erraia sokhif.* Koşardık, ama yorulduk.

-

F██ ████████████████████ dili derinlemesine incelemek için ~~aykır~~ Khaevis Ventvis'in önemli noktalarını içermektedir:

Ek A: Khaevis Ventvis Fonolojisi ve Telaffuzuna Giriş Ek B: Khaevis Ventvis Grameri ve Sentaksına Genel Bakış Ek C: Khaevis Ventvis-İngilizce Sözlük, Kısaltılmış Ek D: İngilizce-Khaevis Ventvis Sözlüğü, Kısaltılmış

Bu romanın sayfaları dışında da büyümeye devam eden bu inanılmaz dil için Reese Skye'a tekrar sonsuz teşekkürler. Bu kitaptaki tüm hatalar (çeviriler, açıklamalar, vb.) bana aittir.

EK A

Khaevis Ventvis Fonolojisi ve Telaffuzuna Giriş

Khaevis Ventvis hece zamanlı bir dildir, yani her hecenin telaffuzu yaklaşık olarak aynı süreyi alır (vurgusuz hecelerin daha kısa olduğu vurgu zamanlı dillerin aksine). Khaevis Ventvis'te her sesli harf ayrı ayrı telaffuz edilir; kombinasyon yoktur. Örneğin, *khaevis* (ejderha) kelimesi *xa.e.vi:s* şeklinde telaffuz edilir.

Yazılı	Uluslararası Fonetik Alfabe	Örnek s[*] -
a	ɑ:	avuç içi, sütüyen
e	ɛ	elbise, prestij, uzunluk
i	i:	flece, soyağacı, fikir
o	oʊ	keçi
u	u:	kaz, zalim
r	r	caro, bravo, <i>partir</i> (İspanyolca'daki tek r gibi)
k	k	k ind, gökyüzü, çatlak
d	d	d ye, cad, merdiven
v	v	v Yani, bırak
s	s	s yüksek, kütle
t	t	t yani, arpacık, kedi, ikincisi

f	f	f ind, yaprak
n	n	n yüksek, küstah, can
inci	ö	inci y, breathe, father
kh	x	loch, Chanukah
z	z	z oo, has
y	aɪ	fiyat, pasta
m	m	m y, smile, cam

S N

* [wikipedia.org/wiki/Help :IPA/English](https://wikipedia.org/wiki/Help:IPA/English) adresinden telaffuz örnekleri

EK B

Khaevis Ventvis Dilbilgisi ve Sözdizimine Genel Bakış

Anlamı

Ejderha: *Khaevis* (*khae*: gökyüzü; *vis*:

güç) Dil: *Ventvis* (*vent*: rüzgar; *vis*: güç)

Not: Ejderha dilinin adı *Khaevis Ventvis*'tir, çünkü ejderhaların kendileri de bu şekilde düşünürlerdi - yani güçlerini konuşma biçimleri.

Sözdizimi

Özne-Fiil-Nesne (SVO) dili: *Khaevis Ventvis* genel olarak kabul görmüş İngilizce sözdizim kurallarını takip eder.

Dilbilgisi

Sıfatlar genellikle *-if* ile biter. Değiştirilmiş isimden önce gelirler.

San- ön eki bir sıfatın önüne artmak için eklenir (big to bigger, vb.).

Khaevis Ventvis artikel (a, an, the) kullanmaz.

Özne zamirleri fiil çekimlerinde ima edilir; açıkça belirtilmeleri gerekmez.

Örneğin, "Koşuyorum" *Kho* yerine *Tvorra* olarak söylenir

tvorra.

Nesne zamirleri ise nesne konumuna yerleştirilir. Örneğin, *Kuirr tu kho* "Bana gel" anlamına gelir.

Bağımsız zamirler iyelik eki aldıklarında (benim, senin, vb.) sonlarına *-las* eklenir. Bağımlı iyelik zamirleri (my, your, vb.) Khaevis Ventvis zamirlerini kullanır ve sıfatlarla aynı konumlara yerleştirilir. Örneğin, *Kho tke raz* "Benim pazarlık payım" anlamına gelir.

İngilizce	Khaevis Ventvis
I	kho
sen	ni
o	fe
o	yeniden
cinsiyet nötr	ve
Biz	khono
onlar	ferek

Aynı biçim hem tekil hem de çoğul isimler için kullanılır. Örneğin, *khaevis* hem "ejderha" hem de "ejderhalar" anlamına gelir.

Khaevis Ventvis dilinde fiiller oldukça düzenlidir ve daima *-rre ile* biter. Kök, fiilin sonundaki *-e'nin* düşürülmesiyle bulunur.

Fiilleri olumsuzlamak için *ny-* ön eki eklenir (Örnek: *savarrud: kurtaracaklar*; *nysavarrud: kurtarmayacaklar*).

Aşağıdaki tabloda Khaevis Ventvis fiillerinin nasıl çekileceği gösterilmektedir.

Koşmak için-Tvorre				
	Mevcut	Geçmiş	Gelecek	Conditiona- [*]

<i>İngilizce örnek</i>	<i>Koşuyorum.</i>	<i>Koştum.</i>	<i>Koşacağım</i>	<i>Ben koşardım.</i>
Kho (I)	tvorra	tvorrit	tvorrad	tvorra se
Ni (sen)	tvorrai	tvorriv	tvorraid	tvorrai se
Fe/re/ve (he/she/gender-neutral)	tvorru	tvorrut	tvorrud	tvorru se
Khono (biz)	tvorraia	tvorrutiv	tvorraiad	tvorraia se
Ferek (onlar)	tvorruk	tvorrukut	tvorrukud	tvorruk se
	Şimdiki Zaman	Geçmiş Zaman	Zorunluluk	
<i>İngilizce örnek</i>	<i>Ben koştum</i>	<i>Koşmuştum.</i>	<i>Koşun!</i>	
Kho (I)	tvorra zi	tvorrit za	tvorr (kök)	
Ni (sen)	tvorrai zi	tvorriv za	tvorr	
Fe/re/ve (he/she/gender-neutral)	tvorru zi	tvorrut za	tvorr	
Khono (biz)	tvorraia zi	tvorritiv za	tvorr	
Ferek (onlar)	tvorruk zi	tvorrukut za	tvorr	

* Şart kipi öncelikle başkalarının eylemleriyle bağlantılı olarak kullanılır. Ejderhalar çok güçlü varlıklar olduklarından, eylemlerinde nadiren belirsizlik yaşarlar. (Örnek: "Prenses kaçabilseydi kaçardı. Ama ben onu yakalayacağım.") Bu nedenle, şart kipinin birinci şahıs çekimi nadiren kullanılır. Aynı şekilde, dilek kipi ve ilgili çekimler de Khaevis Ventvis'te mevcut değildir.

EK C

Khaevis Ventvis-İngilizce Sözlük, Kısaltılmış

Bağlaçlar

Khaevis Ventvis	İngilizce
a	ile
e	ve
em	veya
er	üzerinde/içinde
kev	ama
kir	için
ko d[*1]	Çünkü
nisi	sürece
su	gibi
te	Yani
tu	için
u[*1]	.

Soru Kelimeler

Khaevis Ventvis	İngilizce
dakh	nasıl
dakhi	ne kadar
dek	ne

den	ne zaman
der	nerede
det	neden
dev	kim

Fiiller

Khaevis Ventvis	İngilizce
aderre	cesaret etmek
aezorre	parlamak için
aikurre	sevmek için
akorre	büyümek için
akrerre	bilmek
andikorre	tahmin etmek/öngörmek
annurre	ödemek için
audirre	duymak/dinlemek
austirre	içmek için
dakarre	anlatmak için
demerre	izin vermek/izin vermek
dikorre	konuşmak/söylemek/konuşmak
ensentirre	hissetmek (duygusal)
err e[*2]	olmak/var olmak _____
esverre	beklemek için
faserre	(birine) yaptırmak
fierre	olmak için
frakarre	koklamak için
irre	gitmek için
kesarre	saklamak için
kirre	yapmak için
kokarre	tatmak için

komarre	savaşmak için
komerre	yemek için
kosentirre	hissetmek (fiziksel)
kosirre	anlamak için
kovenirre	buluşmak için
krerre	inanmak/düşünmek
kuarre	sormak için
kuirre	gelmek/çıkmaq
manirre	satmaq için
menirre	hatırlamak için
minarre	bitirmek için
mirre	görmek/izlemek için
mothyrrre	ölmek için
movdarre	göstermek için
mukurre	yüzleşmek için
neresurre	hak etmek için
nitrerre	sahip olmak
nitrerre (ki)	sahip olmak (için)
nokherre	uyumak için
nytuirre	takip etmek için
oniserre	(bir şey gibi) kokmak
othyrre	öldürmek için
rekirre	yakmak için
resirre	nefes almak için
resorre	ısıtmak/ısıtmak
rykarre	vermek için
sanaerre	kanamak için
savarre	kurtarmak için
severre	devam etmek
sitarre	uyanmak için

suverre	hayatta kalmak için
tennerre	tutmak için
thoserre	yapabilmek için
tiskirre	yas tutmak için
traerre	getirmek için
tuirre	liderlik etmek
tvorre	çalıştırmak için
utirre	kullanmak için
vasarre	gerçekleşmesi için
vinirre	fly'ye
visirre	düşmek için
vivorre ^[*2]	yaşamak için
vorre	istemek için

Sıfatlar

Khaevis Ventvis	İngilizce
demif	hayal kırıklığı yaratıyor
diunif	uzun
dymerrif	lezzetli
idif	aynı
iokif	Eğlenceli
khosif	tek başına
kosorrif	Hoş geldiniz
KURRIF	karanlık
novif	yeni
novsif	büyüleyici/ilginç
nyrenif	boş
nyrokzif	kötü
nyrukhif	mutsuz

nytaif	küçük/genç
nyterif	zayıf
raenif	kızgın
renif	Tam
rokzif	iyi
rukhif	mutlu
sarif	güvenli
sokhif	yorgun
synif	işe yaramaz
syrrif	Zeki
ta	öyle/öyle
taif	büyük
terif	güçlü
verif	doğru/doğru/gerçek

İsimler

Khaevis Ventvis	İngilizce
adroka	göbek/mide
ae	Burada
aikoro	Aşk
antrov	mağara
avor	korkak
dekris	aşağı
desto	kader/kader
divkor	gün
drae	kişi/bir
evoro	kaçış
fama	isim
FARRIS	hikaye

feka	kardeş
fenekri	Oğlum
ferdivkor	bugün
ferkorrikh	bu gece
ferrae	Çılgılık
fetaza	Baba
innavo	cesaret/cesaret
invika	ada/ada
ira	yol/yol
irae	kovalamak
khae	gökyüzü
khaevis	ejderha
korrikh	gece
kurrae	karanlık
makho	yumurta
mivden	Pardon
nekri	bebek
nydrae	hiç kimse/kimse
nynnavo	korkak/coward
nyta	çocuk/genç
omvra	gölge
onnedrae	herhangi(biri)/herkes
orro	hazine
raz	pazarlık/anlaşma
reka	kardeş
renekri	Kızım
res	fire
retaza	Anne
rykae	fedakarlık/hediye
sanae	kan

saro	Güvenlik
syne	atık/acıma/utanç
terin	son
timavor	korku
tke	parça/pay
trivi	hasat
varae	seçim
veru	canavar
vin	kuş
vis	yaşam/güç
vokha	kelime
vor	umut
zedrae	prenseler

Çeşitli

Khaevis Ventvis	İngilizce
ante	önce
dekonne	ne olursa olsun
diunif aeva	süre/uzun zaman
ed	Evet.
etia	tekrar/ayrıca/çok
fy	Şimdi
kir rever	karşılığında
kosor	hoş geldiniz (ev)
kyve	daha az
mirvu	çok
myve	daha fazla
ny	Hayır
onne	her

sakru	yakında
senir	her zaman
sodo	sadece/sadece
sy	o zamana kadar/daha sonra
syne	israf/acıma/utanç
tein	son
vo	Bu
voro	o

S N

*1 Kodu: "çünkü" ya da "sayesinde" ("çünkü" ve "sayesinde" sözcüklerini birleştirir)

*2 "How are you?" gibi ifadelerde "to be" yerine *vivorre* fiili kullanılır. Örneğin, "Nasılsın?" *Dakh vivorrai?*

EK D

İngilizce-Khaevis Ventvis Sözlüğü, Kısaltılmış

Bağlaçlar

İngilizce	Khaevis Ventvis
ve	e
çünkü e[*1]	kod
ama	kev
için	kir
gibi	su
of[*1]	u
üzerinde/içinde	er
veya	em
Yani	te
için	tu
süreçe	nisi
ile	a

Soru Kelimeler

İngilizce	Khaevis Ventvis
nasıl	dakh
ne kadar	dakhi
ne	dek

ne zaman	den
nerede	der
kim	dev
neden	det

Füller

İngilizce	Khaevis Ventvis
izin vermek/izin vermek	demerre
sormak için	kuarre
b'ye e ^[*2] /burada _____	erre
yapabilmek için	thoserre
olmak için	fierre
inanmak/düşünmek	krerre
kanamak için	sanaerre
nefes almak için	resirre
getirmek için	traerre
yakmak için	rekirre
gelmek/çıkma	kuirre
cesaret etmek	aderre
hak etmek için	neresurre
ölmek için	mothyrrre
yapmak için	kirre
içmek için	austirre
yemek için	komerre
yüzleşmek için	mukurre
düşmek için	visirre
hissetmek (duygusal)	ensentirre
hissetmek (fiziksel)	kosentirre
savaşmak için	komarre

bitirmek için	minarre
fly'ye	vinirre
takip etmek için	nytuurre
vermek için	rykarre
parlamak için	aezorre
gitmek için	irre
yas tutmak için	tiskirre
büyümek için	akorre
gerçekleşmesi için	vasarre
sahip olmak	nitrerre
sahip olmak (için)	nitrerre (ki)
duymak/dinlemek	audirre
saklamak için	kesarre
tutmak için	tennerre
öldürmek için	othyrre
bilmek	akrerre
liderlik etmek	tuurre
yaşamak için ^[*2]	vivorre
sevmek için	aikurre
(birine) yaptırmak	faserre
buluşmak için	kovenirre
ödemek için	annurre
devam etmek	severre
tahmin etmek/öngörmek	andikorre
hatırlamak için	menirre
kurtarmak için	savarre
görmek/izlemek için	mirre
satmak için	manirre
göstermek için	movdarre
uyumak için	nokherre

koklamak için	frakarre
(bir şey gibi) kokmak	oniserre
konuşmak/söylemek/konuşmak	dikorre
hayatta kalmak için	suverre
çalıştırmak için	tvorre
tatmak için	kokarre
anlatmak için	dakarre
anlamak için	kosirre
kullanmak için	utirre
beklemek için	esverre
uyanmak için	sitarre
istemek için	vorre
ısıtmak/ısıtmak	resorre

Sıfatlar

İngilizce	Khaevis Ventvis
tek başına	khosif
Eğlenceli	iokif
kızgın	raenif
kötü	nyrokzif
büyük	taif
Zeki	syrrif
karanlık	KURRIF
lezzetli	dymerrif
hayal kırıklığı yaratıyor	demif
boş	nyrenif
büyüleyici/ilginç	novsif
Tam	renif
iyi	rokzif

mutlu	rukhir
uzun	diunif
yeni	novif
doğru/doğru (<i>true</i> ile aynı)	verif
güvenli	sarif
aynı	idif
küçük/genç	nytaif
so (<i>böyle ile aynı</i>)	ta
güçlü	terif
such (<i>so ile aynı</i>)	ta
yorgun	sokhir
true (<i>right/correct ile aynı</i>)	verif
mutsuz	nyrukhif
işe yaramaz	synif
zayıf	nyterif
Hoş geldiniz	kosorrif

İsimler

İngilizce	Khaevis Ventvis
herhangi bir(bir)	onnedrae
bebek	nekri
pazarlık/anlaşma	raz
göbek/mide	adroka
kuş	vin
kan	sanae
cesaret/cesaret	innavo
kardeş	feka
mağara	antrov
koalamak	irae

çocuk/genç	nyta
seçim	varae
korkak/coward	nynnavo
karanlık	kurrae
Kızım	renekri
gün	divkor
aşağı	dekris
ejderha	khaevis
korkak	avor
yumurta	makho
son	terin
kaçış	evoro
herkes	onnedrae
kader/kader	desto
Baba	fetaza
korku	timavor
fire	res
hediye (<i>sakrifice</i> ile aynı)	rykae
hasat	trivi
Burada	ae
umut	vor
ada/ada	invika
yaşam (<i>güç</i> ile aynı)	vis
Aşk	aikoro
canavar	veru
Anne	retaza
isim	fama
gece	korrikh
hiç kimse/kimse	nydrae
Pardon	mivden

parça/pay	tke
yol/yol	ira
kişi/bir	drae
acıma (<i>utanç/israf</i> ile aynı)	syne
güç	vis
prenses	zedrae
sacrifice (<i>hediye</i> ile aynı)	rykae
Güvenlik	saro
çığlık	ferrae
gölge	omvra
kardeş	reka
utanç (<i>acıma/israf</i> ile aynı)	syne
gökyüzü	khae
Oğlum	fenekri
hikaye	FARRIS
bugün	ferdivkor
bu gece	ferkorrikh
hazine	orro
atık (<i>acıma/utanç</i> ile aynı)	syne
kelime	vokha

Çeşitli

İngilizce	Khaevis Ventvis
tekrar/ayrıca/çok	etia
her zaman	senir
önce	ante
her	onne
karşılığında	kir rever
sadece/sadece	sodo

son	tein
daha az	kyve
daha fazla	myve
Hayır	ny
Şimdi	fy
yakında	sakru
o	voro
Bu	vo
o zamana kadar/daha sonra	sy
çok	mirvu
hoş geldiniz (ev)	kosor
ne olursa olsun	dekonne
süre/uzun zaman	diunif aeva
Evet.	ed

*1 Kodu: "çünkü" veya "sayesinde" ("çünkü" ve "sayesinde" sözcüklerini birleştirir)

*2 "How are you?" gibi ifadelerde "to be" yerine *vivorre* fiili kullanılır. Örneğin, "Nasılsın?" *Dakh vivorrai?*

EVELYN SKYE TARAFINDAN

Juliet'in Yüz Aşkı

T C ' G S Kraliyetin

Oyunu Kraliyetin

Kaderi

C S S Gölgele

Çemberi

Gecenin Pelerini

Üç Öpücüük, Bir Gece Yarısı

YAZAR HAKKINDA

Evelyn Skye, aralarında yakında çıkacak olan *The Hundred Loves of Julie*'in de bulunduğu altı romanın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Stanford Üniversitesi ve Harvard Hukuk Fakültesi mezunu olan Skye, eşi ve *Damsel* romanındaki ejderha dilini yaratan kızı Reese ile birlikte San Francisco Körfez Bölgesi'nde yaşamaktadır.

evelynsky.com

Instagram: [@evelyn_skye](https://www.instagram.com/evelyn_skye)

[@evelyn_skye](https://www.instagram.com/evelyn_skye)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**